

Giới thiệu Bí Mật Độc Quyền

Bạn đang đọc truyện Bí mật độc quyền của tác giả Nguyên Viện trên website đọc truyện online. Nếu thời gian có thể đảo ngược, bạn muốn thay đổi điều gì? Tai nạn máy bay xảy ra, khiến cô quay lại thời điểm mười sáu tuổi, Năm đó, cô yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. . . Giờ đây được sống một lần nữa, chính là cơ hội ông trời ban cho, Cô quyết định không làm một người nhát gan, chỉ dám thầm thương trộm nhớ anh nữa Lần này, cô muốn dùng mọi cách, khiến anh yêu thương cô! Mặc dù toàn bộ tình huống cô đều có thể dự đoán được, Cả việc khi anh nhìn cô, từ đầu đến cuối chỉ là ghét bỏ, Khi hai người ở chung, cũng như dã thú cùng nhau giao đấu, Biết rõ anh sẽ chỉ làm cô buồn, khiến cô thương tích đầy mình, Nhưng đây chính là lựa chọn của cô, cô không hề hối hận, Chỉ là... yêu một người lâu như vậy, cũng thật mệt mỏi, Thương tâm nhất là, mặc kệ cô có cố gắng thế nào, Kết cục của mọi chuyện, vẫn không thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

An Bối Nhã từ trước đến nay chưa hề nghĩ rằng cuộc sống của mình lại

kết thúc như thế này<

Cô từng nghĩ bản thân có thể sẽ chết già, chết vì bệnh tật, chết vì cô

đơn, cười thong dong chờ chết, nhưng chưa hề nghĩ tới sẽ chết ở độ cao ba

mươi nghìn feet.

Cô không cho là mình lần này có khả năng sống sót, dù sao cánh máy

bay đã nổ tung, hơn nữa thân máy bay cũng đang rung lắc dữ dội mà lao

xuống dưới, không bất ngờ là, cô sẽ bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ, sau

đó xương cốt không còn!

An Bối Nhã nhắm mắt mỉm cười, đối lập với những tiếng thét kinh

hoảng, tiếng gào khóc giãy giụa, cô vô cùng bình tĩnh, đôi tay đặt vào hai

bên vịn ghế, thân mình an ổn dựa vào chiếc ghế da êm ái của khoang hạng

nhất.

Thật ra cô vốn không muốn đi chuyến bay này, nói đúng hơn là dựa

theo lộ trình, cô lúc này phải hướng Paris, một lòng hướng tới những

chuyện lãng mạn.

Chỉ là hiện tại xem ra cô không có duyên với lãng mạn rồi.

Khóe miệng mỉm cười mang theo nét tự giễu, thân máy bay lao nhanh

xuống, áp suất không khí bắt đầu làm cho dạ dày cô quặn thắt khó chịu,

mang tai cũng bắt đầu đau đớn.

Ở giây phút cuối cùng trước khi mất đi ý thức, cô nghĩ đến người kia<

Liệu anh có cảm thấy khổ sở trước cái chết của cô không?

Không, hẳn là không đau, anh sẽ âu yếm ôm mỹ nhân của mình, đeo
nhẫn cưới cho cô ấy, sau đó cùng nhau nâng chén chúc mừng, người anh
ghét rốt cục đã biến mất

An Bối Nhã, tôi hận vì sao cô không thể vĩnh viễn biến mất trước mặt
tôi.

Người kia, từng cao ngạo, dùng cái miệng bề nhễ mà khinh thị đó, nói
với cô.

Xem ra thật hợp với nguyện vọng của anh

Chất lỏng ấm áp từ khuôn mặt chảy xuống, tràn qua cánh môi. Cho dù
thai độ thanh thân, nhưng trong lòng cô là tiếc nuối, là mất mát, là bi
thương

Cuối cùng . .

Cô vẫn không kịp, không kịp nói với anh rằng . .

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương Thứ Nhất

Lần đầu tiên nhìn anh, tôi nghĩ mình đã gặp hoàng tử, còn với anh, tôi chỉ là
cô bé lọ lem

„Bối Nhã! Bối Nhã!“

Ai đang gọi cô?

An Bối Nhã cảm thấy tay mình bị lay cang lúc cang mạnh hơn.

„Bối nhã! Bối nhã. An –“ người gọi dường như không chịu nổi, dứt khoát ở bên tai cô rống to, „Cậu còn ngủ a? Mau tỉnh lại đi!“

„A<“ Lỗi tại An Bối Nhã thiếu chút nữa điếc, cô nhanh chóng mở mắt, thống khổ che lỗ tai lại.

Trời ạ, cô còn nghe thấy cả tiếng vọng.

„Đồ đầu heo này, rốt cuộc cậu cũng tỉnh.“ Người gọi cô hai tay chống nạnh, chừng mười tam, mười chín tuổi, mắt xanh, tóc nâu cột thành hình đuôi ngựa.

„Cậu<“ An Bối Nhã ngẩng đầu, anh mất giết mình sững sờ.

“Lam sao?” Y Ti bị cô nhìn mà thấy quai lạ, nghĩ cô còn chưa tỉnh ngủ, không nhận được mà tròn trắng mắt, „An tiểu thư, bây giờ không phải lúc ngăn người, mau tỉnh táo lại đi!“

Nói xong cô liền dùng ngón trỏ ra sức chọc vào trán An Bối Nhã.

„Y, Y Ti?“ An Bối Nhã trừng mắt nhìn, xác định chính mình không nhìn lầm, „Trời ơi, cậu cũng đã chết rồi sao? Quai lạ, cậu chết rồi, sao lại trẻ ravậy?“

„Ai đã chết?“ Y Ti trừng mắt. Nha đầu chết tiệt kia, tỉnh ngủ liền nguyên rủa cô chết. Ngón tay vốn đang chọc ở trán đổi thành chụp vào gay An Bối Nhã, „Nguyên rủa tớ ít thôi, cậu có treo tớ lên thì tớ vẫn sống tốt. Tỉnh rồi thì mau đứng lên, đừng quên hôm nay chính là ngày tổng vệ sinh.“

„Tổng vệ sinh?“ An Bối Nhã ngay ngô lặp lại, cô nhìn Y Ti, quay đầu quan sát bốn phía –

Phòng nhỏ giản đơn, vách tường loang lổ, giường tầng cao thấp, phía trước cửa sổ đặt hai bàn sạch cũ, bên cạnh là hai cái tủ gỗ đựng quần áo.

Không gian nhỏ nhỏ, lại vô cùng quen thuộc.

Cô nhớ rõ<.. Đây là căn phòng nơi cô nhi viện cô đã sống sau năm liền.

Ma Y Ti, là người bạn tốt cùng cô lớn lên từ nhỏ, Y Ti lớn hơn cô hai tuổi, trong cô nhi viện họ là hai đứa trẻ lớn nhất. Cho dù cô có rời khỏi cô nhi viện thì hai người vẫn không cắt đứt liên lạc với nhau.

Thế nhưng... Sao cô lại ở đây?

Chẳng phải cô đang ở trên mây bay sao? Hơn nữa không phải mây bay rồi sao? Cô vẫn nhớ rõ khoảng khắc trước khi mọi chuyện xảy ra, thân thể vô cùng đau đớn, ma hiện tại<

An Bối Nhã cúi đầu nhìn bản thân: Áo phông rộng thùng thình, quần đùi thể thao, chân tay nhỏ nhắn yếu ớt<. Không đúng, cảm giác vô cùng bất thường.

Cô hấp tấp bò xuống giường, vội vã chạy đến trước cái gương ở tủ quần áo, ngăn người đứng sững.

Mái tóc ngắn áp vào tai, ngũ quan thanh tú non nớt, thân mình không cằn gầy gò, tựa như một nam sinh chưa trưởng thành.

Đây là cô — là cô năm mười sáu tuổi.

„Trời ơi!“ An Bối Nhã sợ tới mức lùi lại.

„Bối nhã, cậu sao vậy?“ Y Ti nhìn hành động kì lạ của cô mà nhíu mày, sắc mặt khó coi của cô cũng làm cho Y Ti lo lắng, „Làm sao vậy? Trông cậu là lạ“

„Y Ti...“ An Bối Nhã chậm rãi quay đầu lại, giọng nói yếu ớt, cô run rẩy bắt lấy hai tay của Y Ti, „Cậu có thể đánh tởm một cái không?“

„Hả?“ Loại yêu cầu gì đây? Tuy rằng Y Ti chẳng hiểu ra sao, nhưng macai tay lại chẳng khách khí một chút nào, lập tức hướng đầu An Bối Nhã giáng xuống, „Như vậy được chưa?“

„Ui...“ An Bối Nhã bưng đầu. Con bé đang chết nay, cái tay vẫn đánh đau như hồi trước vậy, đúng là rất đau, thật sự rất đau.

Cho nên, đây không phải là mơ?

„Trời ơi! Đây là sự thực.“ An Bối Nhã cúi đầu lẩm bẩm. Cô không chết, cô trở lại năm mười sáu tuổi. „Trời ơi! Trời ơi!“ Cô nghĩ việc này chỉ có ở TV hay trong tiểu thuyết mới xảy ra, không ngờ rằng hiện tại cô lại gặp phải nó.

Y Ti đứng ở một bên nhìn mà chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy hôm nay An Bối Nhã thật kì quái.

„Bối Nhã...“ Y Ti đang muốn mở miệng, ngoại cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con ồn ào.

„Sao lại ồn ào như vậy?“ Y Ti chạy đến phía trước cửa sổ nhìn, „Oa! Rolls-Royce nha! La kê có tiền nha! Sao lại đến chỗ chúng ta? La muốn nhận con nuôi sao?“

Rolls-Royce?

An Bối Nhã sững sờ. Cô ở trong cô nhi viện chỉ có một lần duy nhất nhìn thấy Rolls-Royce, cũng chỉ có<

„Y Ti, hôm nay là ngày mười sáu tháng tam sao?“

„Đúng vậy!“ Y Ti gật đầu, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

„Ngày mười sáu tháng tam năm hai nghìn linh một?“ An Bối Nhã hỏi lại, tim đập cực nhanh.

„Đúng vậy.. Oa! Còn có lại xe mở cửa kia! Người đứng đầu hàng ghế góm thật, không biết là ai nhỉ? Bối Nhã, cậu nói...“

Hoan hoan không đem lời nói của Y Ti vào trong tai, đầu An Bối Nhã giờ là một mảnh hỗn loạn, trước khi thần trí khôi phục, cô đã lao ra khỏi cửa.

An Bối Nhã vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó.

Chiếc Rolls-Royce xa hoa nhanh chóng tiến vào cô nhi viện, bọn họ đều đoán người tới là một nhà phú hào nào đó, muốn nhận nuôi bọn trẻ.

Cô biết sẽ không có phần của cô, cô đã qua tuổi được nhận nuôi từ lâu.

Nhưng cô vẫn quan tâm, dù sao trong cô nhi viện từng đưa trẻ đều là em trai em gái của cô, nếu bọn chúng có thể được nhận nuôi, trải qua những thăng trầm hạnh phúc, cô cũng thấy vui vẻ.

Bởi vậy ngay đó, cô bị Y Ti lôi tới cửa, đứng ở bên cạnh viện trưởng, mở mắt chờ xem là ai.

Sau đó, cô nhìn thấy anh –

Toàn thân tay trắng phẳng phiu, chất liệu cao quý vốn chỉ làm theo đơn đặt hàng, mà anh cũng cho người ta cái cảm giác tôn quý.

Quý tộc đó có khuôn mặt cực kỳ tuấn tú đẹp đẽ, nhưng cũng cực kỳ lạnh lùng, thần sắc của đôi mắt là vẻ ngạo nghễ, tuy rằng trẻ tuổi, lại tản mát một khí thế bức người, như trầm trong băng tuyết.

An Bối Nhã thờ hồng học chạy tới cửa, nhìn ra, chính là điều đã khắc sâu trong ký ức cô –

Cô nhớ rõ, lúc đó cô ngỡ ngàng y như một con ngọc, ngay ngọ mà nhìn anh, tầm mắt anh cũng liền dừng trên người cô, thuận tiện liếc tới, là một ánh mắt sắc bén.

A! Chính là như bây giờ.

Thấy ánh mắt lạnh như băng chiếu đến, An Bối Nhã nhận không được xả môi bật cười, tất cả, tất cả, giống y như đúc trong ký ức cô.

Người này, vẫn có cái bộ dạng cao ngạo ấy, gây cho người khác chút cảm giác bị dè bẹp.

Mãi đến giờ này khắc này, An Bối Nhã mới có cảm giác chân thật, công gỏi xồm xuống, vui đầu cười.

Ngoại trừ cười, cô không biết mình còn có thể có phản ứng gì nữa.

Cô không chết, cô trở lại qua khứ. Cô rõ ràng đã hai mươi lăm tuổi, nhưng cô hiện tại, lại là hình dạng năm mười sáu tuổi.

Ma năm nay anh hai mươi một tuổi, hôm nay, là lần đầu tiên cô cùng anh gặp gỡ.

Cũng chính là hôm nay. Cuộc đời cô thay đổi.

„Bối Nhã, con làm sao vậy?“ Tự nhiên sao lại cười rộ lên? Viện trưởng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Y Ti lúc này cũng đi tới cửa, thấy An Bối Nhã ngồi chồm hổm trên mặt đất cười, không nhận được giờ chán đa cô.

„Này! Bối Nhã, hôm nay cậu rốt cuộc bị làm sao thế?“ Cứ như biến thành người khác vậy, hạnh vi cũng không giống bình thường.

„Em chính là An Bối Nhã?“ Một giọng nói trầm thấp có từ tính đặc thù của nam giới cũng cất lên, nói tiếng Trung khá chuẩn, tuy rõ ràng, nhưng vẫn mang chút khẩu âm của Anh quốc.

Tề Thiên Kiều nhìn cô gái đang ngồi xồm trên mặt đất. Khi thấy cô lần đầu tiên, anh chỉ biết rằng cô chính là người mà anh đang tìm, mặc dù cô thoát nhìn không giống mười sáu tuổi một chút nào, ngược lại giống một bé trai mười ba, mười bốn tuổi hơn.

Hai người nhìn nhau, anh thấy được điểm kích động trong mắt cô, đang muốn xem xét rõ ràng thì đột nhiên cô lại cô lại ngồi xồm xuống cười, cứ chỉ kỳ quái đó làm anh nghi hoặc, có điều khuôn mặt tuấn nữ cũng không dậy lên một chút dao động gì, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào đầu cô, giọng nói lạnh nhạt không mang theo một tia ấm áp.

A! Anh luôn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với cô.

An Bối Nhã ngừng cười. Cô luôn chán ngán giọng điệu của anh, ngoài khi anh nhìn vào mắt cô, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã biết anh ghét cô — không chút giấu diếm.

Tư thái cao ngạo của anh làm cô bất mãn; từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, tuy cô nghèo nàn, nhưng trong lòng vẫn luôn có niềm kiêu hãnh riêng, loại bộ dạng cao cao tại thượng này của anh làm cô phản cảm.

Từ lần gặp đầu tiên, bọn họ đã như nước với lửa.

Có điều hiện tại <

An Bối Nhã đứng lên, cô ngẩng đầu, đối diện với vẻ mặt lãnh ngạo của anh, cạnh môi lại gợi lên nét cười.

„Đúng vậy, em là An Bối Nhã.“ Cô trả lời, cũng dùng tiếng Trung.

Đáp lời, là cô An Bối Nhã, là An Bối Nhã hai mươi lăm tuổi, đối mặt với tiểu tử hai mươi một tuổi thai độ hiểu chiến, cô so đo làm gì?

„Bối Nhã, hai người đang nói cái gì vậy? Cậu biết anh ta?“ Y Ti hiểu kỳ quái. Bối Nhã biết người vừa có tiền vừa đẹp trai như vậy từ khi nào?

An Bối Nhã vẫn chưa đáp lại, Tề Thiên Kiêu đã hướng về phía viện trưởng mở lời, dùng tiếng Anh nói: „Ba là viện trưởng của nơi này sao? Tôi muốn mang An Bối Nhã đi.“

Viện trưởng sững sốt, còn chưa kịp nói gì thì người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh đã tiến lên, „Xin chào, tôi là luật sư của ngài Tề, cứ gọi tôi là Mike.“

Viện trưởng nhận lấy danh thiếp của đối phương, nhìn danh hiệu ở mặt trên, lại nhìn người xa lạ này, „Cac ông là...“

„Tề lão tiên sinh, cũng chính là cha của ngài Tề đây, muốn nhận nuôi An tiểu thư.“ Mike cười trả lời, lại từ túi lấy ra một tờ chi phiếu, „Đây là tam ý của Tề lão tiên sinh đối với cô nhi viện, cũng là cảm ơn ba đã chiếu cố tới An tiểu thư mấy năm qua.“

„Trời! Ba nghìn vạn!“ Nhìn số tiền trên tờ chi phiếu, Y Ti sợ tới mức kinh hô. Ba nghìn vạn USD nha! Lần đầu tiên cô thấy số tiền lớn như vậy, cô nhìn về phía An Bối Nhã, lay lay tay An Bối Nhã, „Bối Nhã, Sao lại có chuyện như vậy?“

„Ai biết?“ An Bối Nhã nhún vai. Đối mặt với chuyện xảy ra ngoài ý muốn này, thái độ của cô vẫn thật bình tĩnh, dù sao cô đã trải qua điều này chín năm trước rồi.

Ánh mắt của cô dò về phía Tề Thiên Kiêu, mà anh cũng nhìn cô, khi ánh mắt hai người chạm nhau, trông mắt anh lạnh hơn, như thể hiện sự khinh thường.

Cô nhớ rõ khi cô mười sáu tuổi, cô bị chính anh mất nay của anh chọc giận, tức đến mức đứng trước mặt anh, hất cằm lên, lấy thái độ kiêu ngạo hỏi bọn họ là ai, muốn nhận nuôi cô là có mục đích gì?

Ma câu trả lời của anh lại là nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng gọi lên ý cười khinh miệt, trực tiếp tỏ ý câu hỏi của cô với anh thật buồn cười.

Ma hiện tại —

An Bối Nhã thu ánh mắt về, không nhìn Tề Thiên Kiêu, tiến về phía trước, hướng về phía luật sư, „Tề lão tiên sinh vì cái gì muốn nhận nuôi cháu? Cháu cũng không biết ông ấy.“

„Tề lão tiên sinh có quen biết với mẹ cháu.“ Mike lấy ra một tấm ảnh chụp đã cũ.

An Bối Nhã nhận lấy tấm ảnh, trên ảnh là một phụ nữ phương đông dịu dàng, diện mạo cùng cô có vài phần giống nhau, cô gái được một người đàn ông cao lớn ôm vào trong ngực, hai người cười đối mặt với ống kính, cử chỉ vô cùng thân mật, đủ thấy quan hệ đôi nam nữ này gần gũi đến thế nào.

„Bối Nhã, đây không phải là mẹ cháu sao?“ Y Ti kêu nhỏ. Bạn học của An Bối Nhã để một bức ảnh chụp cùng cha mẹ trước đây, nhìn vào cũng biết ngay người mà mẹ An Bối Nhã ôm không phải cha cô.

„Bên cạnh chính là Tề lão tiên sinh, ông cùng mẹ cháu trước kia là bạn tốt, tuy rằng sau mất liên lạc, nhưng Tề lão tiên sinh vẫn nhớ mẹ cháu, cũng luôn muốn đến tìm ba ấy, không nghĩ rằng cuối cùng lúc biết được tin tức cũng là tin ba gặp tai nạn xe cộ qua đời, sau lại biết được ba còn để lại một đứa con gái, Tề lão tiên sinh vẫn muốn tìm đến cháu, ông muốn thay thế mẹ cháu chăm sóc cháu thật tốt.“

Bạn tốt?! Chú Mike vẫn nói dối giống như thế, đôi nam nữ trong ảnh chụp, nhìn thế nào cũng không giống bạn „tốt“.

Ngay cả thời điểm cô mười sáu tuổi lúc cô xem ảnh chụp cũng không tin, còn dùng một giọng điệu hoài nghi hỏi „Bọn họ chỉ là bạn tốt?“

Ma chú Mike thì lại cười tủm tỉm, „Đương nhiên, bạn bè thì đối tốt với nhau là chuyện thường.“

Khi đó, anh còn vươn ngón trở ngón trở cùng ngón cái so ra một khoảng nho nhỏ, như cười như không nói „Luật sư các chú nói dối như ăn cơm.“

Mike thoáng sững sốt, liếc nhìn tấm ảnh một cái, sau đó đẩy kính mắt, thực đứng đắn mở miệng, „Đương nhiên, đây là điều kiện hàng đầu của nghề luật sư.“

An Bối Nhã lập tức phì cười.

Mike cũng cười, đưa tay xoa đầu An Bối Nhã, „Bối Nhã, cháu và Khả Tam rất giống nhau.“

Khả Tam là tên mẹ An Bối Nhã, bọn họ từng là bạn bè cũ, nhưng không nghĩ tới ba đi sớm như vậy, chỉ để lại một đứa con gái.

Cô đương nhiên biết, chú Mike và Tề thúc là học trưởng của mẹ ở đại học, mà Tề thúc và mẹ cô mền nhau, nhưng lại bị người nhà Tề thúc phản đối < Tóm lại, chính là một bộ phim truyền hình cầu huyết, hoang tử và cô bé lọ lem nghèo túng, mặc dù yêu nhau nhưng bị ngăn cấm, lại đúng lúc gia sản nhà hoang tử đột nhiên cần quay vòng (vốn), buộc phải hỏi cưới một thiên kim nhà giàu.

Hai người chia tay, nhưng hoang tử lại vẫn nhớ mãi không quên mối tình đầu, sau đó... Tìm được cô.

„Thực xin lỗi, thưa ngài, xin hỏi người trong miệng của Tề lão tiên sinh có đúng là...“ Nhìn ảnh chụp trên tay An Bối Nhã, viện trưởng cũng tin tưởng lời Mike nói, nhưng ba vẫn thấp thòm chưa yên.

Biết viện trưởng lo lắng, Mike cười ôn hòa, ,Viện trưởng, ba từng nghequa Tề thị tai phiệt chưa?’

,Tề thị tai phiệt?’ Y Ti mắt trừng lớn, kinh hô: ,Chủ đang nói về Tề thịtai phiệt? Tề thị tai phiệt ma có chi nhanh ở khắp nơi trên thế giới?’

Thấy Mike gật đầu, Y Ti lập tức lời kéo An Bối Nhã, ,Trời ơi! Bối nhã,tớ còn nghe nói bọn họ va hoang gia Anh có cùng nguồn gốc, hơn nữađược phong tước hiệp sĩ, Tề thị không chỉ là phú hao, mà còn là quý tộc!’

Cô đương nhiên biết, suy cho cùng chín năm qua cô sống ở nơi nao.

An Bối Nhã tự giấu trong lòng. Mọi điều về Tề gia, cô tình tường hơnbất cứ ai, cũng càng hiểu rõ mình không được hoan nghênh bao nhiêu.

Cô cũng chú ý, anh nhìn kia vẫn chăm chăm chiếu thẳng vào mắt cô, dùcô làm bộ không biết. Sau khi thấy cô phớt lờ, anh mắt kia càng sắc bén.

Rốt cục, đối phương mở miệng.

,Thế nào? Biết gia thế bối cảnh rồi. Đã bằng lòng đi chưa?’ Bên môi lạnh nhạt là nét trao phúng không chút che giấu.

Tề Thiên Kiều nhìn chăm chăm An Bối Nhã, muốn cô dời sự chú ý tớianh, anh không phải không nhận thấy, cô đang lờ anh đi.

Rõ ràng anh mất hai người đối nhau, cô lại chẳng thèm đếm xỉa đến, cứthế cùng Mike nói chuyện, làm như không thấy anh đang nhìn.

Anh chưa từng bị coi thường như vậy, nên anh cố ý nói ra một lờikhinh thị, anh cũng chẳng chú ý tới thái độ của mình. Trực tiếp mà cho côbiết, anh không hề chào đón cô.

Anh vốn không muốn mang cô đi, nếu không phải là mệnh lệnh củacha, anh căn bản sẽ không đến nơi này.

,Thiên Kiều.’ Mike nhủ may. Ngay từ đầu, thái độ của Tề Thiên Kiềuđã kém vô cùng, đương nhiên ông hiểu được, cũng lên tiếng hoa giải.

,Đừng như vậy.’ Mike nói nhỏ, không muốn anh khiến tình thế trở nênkhó xử.

Nhưng Tề Thiên Kiều không quan tâm, anh phớt lờ Mike, con ngườiden nhìn chăm chăm vào An Bối Nhã, môi mông gọi lên nét đùa cợt khôngchút che giấu.

An Bối Nhã nhìn về phía anh, đối mặt với thái độ khiêu khích của anh,cô lấy lại nụ cười, khuôn mặt xinh xắn bình thường vì nét cười ấy mà sanggò, nhìn anh khiến mắt anh híp lại.

,Đương nhiên, em nghĩ ‘bạn tốt’ của mẹ hẳn là sẽ không cho em cơ hộiừ chối.’ Cô đương đương tự đắc nhìn tấm ảnh trên tay, giọng điệu lại hếtsức bắt đắc dĩ, nhưng ý cười trong mắt lại chột lóc.

Cô rất lễ phép khom người chào, ngọt ngào mở lời ,Ngai Tề, An BốiNhã đánh lam phiền ngai và chú Mike vậy.’

,Được được, không phiền không phiền.’ Mike cười ha ha, liếc nhìn vềkinh ngạc của Tề Thiên Kiều. Không ngờ rằng An Bối Nhã tuy nhỏ tuổi,cách xử sự lại tuyệt như vậy!

Tề Thiên Kiều biết anh mất mình khác thường, anh khẽ nhủ may. Loạicảm giác này tựa như< Tựa như đang nhìn một đứa em trai nhỏ cổ tìnhgay sự.

Em trai nhỏ?

Anh?

Nói thật, muốn một người vừa trải qua tai nạn may bay lên may bay,An Bối Nhã có sợ hay không?

Tất-nhiên-rồi!

Lúc lên may bay, sắc mặt cô bắt đầu trắng bệch, khi cất cánh, cô siết lấyhai bên tay vịn, nhắm chặt mắt, gắng sức nín thở.

Cho rằng vì đây là lần đầu tiên cô đi may bay nên hoảng sợ, Mike ngồiên cạnh vỗ vỗ lên tay cô, muốn cô thả lỏng.

An Bối Nhã mở to mắt, thấy ngoai cửa sổ là khoảng không xanh thẳm,biết may bay đã cất cánh an toàn, lòng cô liền thả lỏng, liếm liếm môi,chạm rài thả những ngón tay đang gắt gao nắm chặt ra.

,Ngồi nhiều rồi sẽ quen thôi.’ Mike cười động viên cô, ,Có muốn uốngnước không?’

An Bối Nhã gật đầu, khuôn mặt tai nhot miễn cưỡng cười một cái. ChúMike vốn không biết cô đã phải trải qua chuyện gì, mà cô cũng chẳng thể nói thành lời.

Chuyện nay qua thần kỳ, nếu không phải nó xảy đến với cô, e rằng cô cũng chẳng tin, ngay cả khi cô chấp nhận đây là sự thật, cô vẫn cảm thấy thật huyền diệu.

,An tiểu thư, nước của cô đây.' Tiếp viên hàng không bưng nước ấm, an cần ma đưa cho cô.

,Cam on.' An Bối Nhã nhận lấy cốc giấy.

,Đừng khách khí, nếu cần phục vụ những thứ khác, em có thể ản chuông gọi tôi bất cứ lúc nào.' Tiếp viên hàng không tươi cười ngọt ngào nói, sau đó xoay người hướng về Tề Thiên Kiều, nụ cười trên mặt còn đẹp hơn.

,Ngai Tề, ngai có cần nước, nước trái cây, thức ăn hay đồ uống gì khác không?'

,Ca phê.' Tề Thiên Kiều chỉ nhìn chăm chăm tài liệu trên tay, lật xem từng tờ từng tờ, không nhìn nụ cười xinh đẹp của cô tiếp viên hàng không.

,Được.' Tiếp viên hàng không không vì anh không chú ý đến mình mà nổi giận, giọng nói lại càng mềm mại hơn, ,Vậy xin ngài chờ một chút.'

Uống nước, An Bối Nhã nhìn chăm chú mọi việc.

Hình ảnh nay cô cũng không thấy lạ, trước kia đi máy bay cùng anh, tiếp viên hàng không đối với anh luôn đặc biệt an cần. Than là người thừa kế của Tề thị tai phật, lại có được một dung mạo đẹp, những người phụ nữ bên cạnh anh từ trước đến nay đều không tòi.

Cô nhớ rõ, hàng năm anh còn được tạp chí phụ nữ tuyển chọn là người đàn ông độc thân hoàng kim hạng nhất, nếu tin tức anh kết hôn truyền ra, khẳng định sẽ lam tan nát trái tim của biết bao thiên kim xinh đẹp.

Ma cô, ở New York, khi nghe được tin anh muốn kết hôn, thực ra cũng không bất ngờ chút nào.

Người đàn ông lạnh lùng cao ngạo nay, cũng chỉ có khi đối mặt với cô gái ma anh ta yêu, mới mới có thể lộ ra một chút dịu dàng, ma cô, vẫn luôn nhìn thấy.

Cô, luôn nhìn anh.

Bọn họ luôn đối đầu gay gắt, anh chán ghét cô. Đối mặt với chán ghét của anh, cô giống như một con nhím, xù gai lên tự phòng vệ, chưa bao giờ chịu thua.

Chẳng qua là, anh không biết, cô luôn nhìn anh.

Bí mật trong lòng cô, chỉ có Y Ti biết. Là Y Ti khích lệ cô, là Y Ti luôn uống rượu cùng cô, lấy nước hắt cho cô tỉnh lại, nói với cô —— muốn cô ra sức tranh đoạt.

An Bối Nhã mà tớ biết là một cô gái từ trước đến nay chưa bao giờ nao núng, cô gái ấy luôn can đảm xông lên, cô ấy không sợ tiến về phía trước, cho dù bị thương, liếm một cái, đứng lên, cô ấy lại là sự tử cái kiêu ngạo như ban đầu.

Y Ti đang yêu, người chị em tốt nhất của cô, tay chống nạnh, thở phào nói như vậy với cô, cô nở nụ cười. Sau đó, quyết định cho mình một cơ hội.

Dù cho cô đã sớm biết kết quả.

Nhưng ma, ít nhất cô cũng muốn thử một lần, vì vậy cô xin nghỉ phép. Bỏ lại mọi thứ, lên máy bay, lại không ngờ rằng cuối cùng kết quả so với những gì cô dự đoán còn hồng hót hơn.

Máy bay rơi, sống lại trở về mười sáu tuổi, so với phim ảnh không phải kịch tính hơn sao?

,Nhìn đủ chưa' Để vấn kiện xuống, Tề Thiên Kiều quay đầu, con người đen lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

Mặc dù là con lai —— mẹ của anh là một thiên kim tiểu thư quý tộc tóc vàng mắt xanh, chú Tề thì lại có tóc đen mắt nâu, ma anh lại hoàn toàn giống người phương đông, tóc đen mắt đen, có điều đường nét tương đối sau, ngũ quan dung hợp những ưu điểm của cha mẹ. Là một vẻ đẹp nam tính.

Còn tính cách thì —— kém vô cùng, đặc biệt là với cô.

Cô rũ mắt xuống, nhìn nhìn bốn phía. Khoang hạng nhất chỉ có bọn họ, chú Mike không biết đã đi đâu mất, có lẽ lên tầng trước ngủ rồi, cô nghĩ, đây là ý tưởng của chú Mike, có thể ông muốn để cho hai người một cơ hội gay dựng chút cảm tình.

Rõ ràng là luật sư, sao lại khờ khạo như vậy chứ?

Với sự chán ghét của Tề Thiên Kiều đối với cô, không lấy dao giết cô là may rồi, còn gay dựng tình cảm.

Cắn cốc giấy, An Bối Nhã giương mắt cùng anh nhìn nhau.

,Anh ghét tôi.' Cô nói thẳng, về nguyên nhân vì sao lại ghét, cô cũng hiểu được.

„Đúng vậy.“ Tề Thiên Kiều cũng không phủ nhận, nhìn thẳng vào mắt cô mà không chút che giấu sự ghét bỏ bên trong. „An Bối Nhã, cô đừng tưởng rằng Tề gia sẽ chào đón cô.“

Ngoại trừ ông ấy, không ai mong cô xuất hiện.

„Ồ!“ An Bối Nhã gật đầu.

Phản ứng phớt lờ của cô làm anh cau mày, „Xem ra cô cũng rất hiểu biết, ngay cả lý do sao mình không được hoan nghênh cũng không rõ.“

An Bối Nhã trong chớp mắt nở nụ cười với anh, thái độ ngả ngớn, „Anh muốn nói cho tôi biết sao?“

Ày! Hai mươi một tuổi đúng là hai mươi một tuổi, thật thiếu kiên nhẫn.

Tề Thiên Kiều nheo con ngươi đen lại. Chẳng biết tại sao, anh có cảm giác mình đang lép vế, rõ ràng trước mắt là một con bé mười sáu tuổi, sao anh lại cảm thấy như mình đang bị xem thường?

Ma cô, đối mặt với địch ý của anh, vẫn là cười cười như vậy, đôi mắt cong cong. Lúc này anh mới phát hiện, khi cô cười lộ lên, bên má phải có một lúm đồng tiền nhỏ, làm cho khuôn mặt bình thường trở nên ngọt ngào hơn.

An Bối Nhã cũng không thấy sao cả, cô dựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt lại.

Lần này trọng sinh, là cơ hội ông trời ban cho cô, nếu có thể làm lại cuộc đời mình, cô tuyệt đối sẽ không như trước kia nữa.

Cô không muốn sau này mình phải hối hận.

Bối Nhã, nếu cậu muốn thì phải giành lấy. Đây là lời Y Ti nói với cô.

Canh môi cô gợi lên một nụ cười, một nụ cười chắc chắn.

Đúng vậy, cô phải giành lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương Thứ Hai

Phù thủy tàn ác xấu xa có thể khiến anh chú ý sao? Nếu vậy, tôi không làm

một công chúa yếu đuối chờ được cứu vớt.

An Bối Nhã biết mình không được hoan nghênh, tất cả tình huống đều giống y như trí nhớ của cô.

Điều đầu tiên cô nhìn thấy là một tòa lâu đài như trong truyện cổ tích, ở giữa cây rừng xanh biếc là một con đường mòn lát đá, đài phun nước lấp lánh dưới ánh mặt trời, thảm cỏ xanh mướt, con sông nhỏ trong vắt, những bông hoa đua nhau khoe sắc, còn có mấy trăm người hầu đứng tại cổng xếp thành hàng hoan nghênh.

Khi cô mười sáu tuổi, chứng kiến màn phô trương này, gần như là sột vột mức tròn mắt há hốc mồm, có điều đối với một người đã tai sinh, dù lâu đài cổ này có đẹp như thế nào, cô vẫn không có cảm giác.

Cho nên toàn bộ phản ứng của An Bối Nhã là bình thản, bình thản đến nỗi Tề Thiên Kiều cũng không nhìn được liếc mắt về phía cô.

Anh nghĩ cô phải lộ ra vẻ mặt như một đứa ngốc, sau đó anh sẽ ở trong lòng cười giễu cợt, mở miệng chế nhạo cô.

Không ngờ rằng cô lại lộ ra vẻ bình thường vốn đã quen thuộc, ngay cả lông mày cũng không chút thay đổi, chỉ bình thản chậm rãi xuống xe, sau đó đưa mắt liếc anh, tựa như cô đang nhìn một bé trai ngây thơ.

Loại cảm giác này làm cho tâm tình anh trở nên tồi tệ.

Không thèm để ý tới cô. Tề Thiên Kiều hừ nhẹ, bày ra dáng vẻ cao ngạo, nhìn ra chỗ khác.

An Bối Nhã chỉ cảm thấy buồn cười, cô mím mím môi, ra sức nhịn cười.

Kỳ quái, trước đây cô chưa từng nghĩ rằng anh như vậy rất đang yêu.

,Thiếu gia, hoan nghênh ngài trở về.' Một người đàn ông tóc đã bạc một nửa tiến lên, Tóc ông ta được chải gọn gàng, mặc một bộ âu phục đen được là phẳng phiu, phong thái ung dung khom người, đứng một góc bốn mươi lăm độ theo tiêu chuẩn.

,Ừm!' Tề Thiên Kiêu đáp nhẹ một tiếng, ,Cha tôi đâu?'

,Tước gia đang ở đại sảnh chờ ngài và An tiểu thư.' Cole lập tức xoay người hướng về phía An Bối Nhã, ,An tiểu thư, xin chào, tôi là quản gia Cole.'

Tại tòa nhà lớn này, Ngoài Tề thúc ra, cũng chỉ có Cole thân thiện với cô, ông coi cô như con gái yêu của mình, cô cũng xem ông như cha mà kính trọng.

,Rất hân hạnh được biết ông.'

Nụ cười của cô chiếm được ấn tượng tốt từ Cole, khuôn mặt nghiêm túc cũng có chút mềm mại hơn.

Mặt Tề Thiên Kiêu thì không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng liếc xéo cô một cái, đi vào trước.

An Bối Nhã nhún vai, nháy mắt với Cole, sau đó chần chừ nhẹ nhàng theo sau Tề Thiên Kiêu.

Cử chỉ đột ngột này khiến ông ở trong lòng mỉm cười, sau đó cũng đi theo.

An Bối Nhã vừa đi vào đại sảnh, liền cảm nhận được bên phải ánh mắt lạnh lùng hướng tới, cô đưa mắt lên thấy một phụ nữ có mái tóc vàng được chăm chút kỹ lưỡng dùng đôi mắt lạnh lẽo xanh thăm nhìn cô.

Trước đây, cô cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt ngang bướng, mà cô hiện tại, mỗi khi né tránh, coi như không thấy.

Dù sao mẹ Tề Thiên Kiêu thấy cô không vừa mắt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, từ lúc cô bắt đầu tiến vào căn nhà này, ba đã coi cô như cái đinh trong mắt.

,Bối Nhã! Con chính là Bối Nhã sao!' Tề Duy Đức kích động nhìn An Bối Nhã, đưa tay vuốt tóc cô, âm thanh khàn khàn run rẩy, ,Con thật giống mẹ.'

Nhất là ánh mắt, giống người con gái ông yêu như đúc.

An Bối Nhã nhìn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười, ,Chào Tề thúc.'

Kỳ thật Tề Thiên Kiêu và Tề thúc rất giống nhau, nhất là chiều cao và bố cục, khuôn mặt đẹp trai cũng giống, chỉ là ngũ quan sau hơn, di truyền từ mẹ, làm cho anh mang nét đẹp ngoại quốc.

,Tốt, tốt.' Tề Duy Đức vui mừng mà cười không ngừng, ông vỗ vỗ tay An Bối Nhã, giống như một người cha hiền từ, ,Trông con nay, gầy như vậy, chắc chắn ở bên ngoài chịu không ít khổ cực. Cũng do Tề thúc tìm được con quá muộn, bằng không cũng đã sớm đón con về.'

,Con ở cô nhi viện rất khỏe, viện trường cũng rất tốt với con.' An Bối Nhã cười nói.

Cử chỉ thân thiết của Tề Duy Đức khiến ánh mắt người phụ nữ tóc vàng càng sắc bén mà nhìn chằm chằm, cô không khỏi thở dài trong lòng.

Tề thúc cho dù chia tay mẹ cô, Khả Tam nhưng vẫn đối với bà nhớ mãi không quên, mà lại cư xử với vợ mình lạnh nhạt, hai vợ chồng tương kính như tan (tôn trọng nhau như khách).

Ông cũng nghiêm khắc với Tề Thiên Kiêu, thậm chí sau khi biết tin mẹ cô qua đời, lại liên tục phai người tìm cô. Cũng chẳng có gì lạ khi cô phải nước lấy sự bất mãn của người khác.

Tại tòa dinh thự này, cô là người ngoại, nhưng Tề thúc lại đối xử với cô vô cùng tốt, đem toàn bộ tươi cười và yêu thương dành cho cô.

Cô nhìn về phía Tề Thiên Kiêu, không bắt ngờ khi thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, khi thấy cô nhìn, anh lấy lại vẻ lạnh nhạt, ánh mắt gọi lên nét giễu cợt.

,Bối Nhã thực ngoan.' Tề Duy Đức vỗ nhẹ tay, lúc này mới nghĩ đến chuyện giới thiệu cho cô, ,Đây là vợ ta, Carleen.' Ông nhìn về phía người phụ nữ tóc vàng.

Thân là thiên kim quý tộc, bà sẽ không chào đón An Bối Nhã, phong thái của Carleen vẫn là cao ngạo tao nhã, mắt nhìn An Bối Nhã như đang nhìn một con sâu hạ đẳng.

,Người anh muốn tìm cũng đã tìm được rồi, cũng đã mang về, anh muốn làm gì em không ngăn cản, nhưng mà cũng đừng nghĩ em sẽ cùng

nó sống chung hòa thuận. Anh tốt nhất nên để người khác chăm sóc nó, đừng để nó bước đến chỗ em.' Không thèm để ý An Bối Nhã, Carleen nói với Tề Duy Đức một cách lạnh lùng.

Tề Duy Đức không vui nhàu mày, ông nhìn vợ, thái độ không giống lúc nói chuyện với An Bối Nhã, ngược lại lạnh nhạt, ,Carleen, em là bề trên, không nên

nói chuyện với con cháu như vậy.’

‘Cha a, mẹ nói rất đúng.’ Tề Thiên Kiêu lên tiếng, đứng ở bên cạnh mẹ, ‘Cha muốn con làm gì, con cũng đã làm, người cũng đã đón về, không ai hoan nghênh nó.’

‘Thiên Kiêu!’ Tề Duy Đức giận dữ khiển trách, ‘Chú ý thái độ của con.’

‘Nếu lời của con xúc phạm đến cha, con thật xin lỗi, nhưng những điều này đều là lời nói thật, nếu cha không chấp nhận, con cũng không có cách nào.’ Tề Thiên Kiêu nói xong, chào Tề Duy Đức, ‘Xem ra có nói gì đi nữa, mọi chuyện càng khó coi, con xin phép đi trước.’

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại mà đi lên gác.

‘Thiên Kiêu.’ Tề Duy Đức giận dữ.

Carleen cũng đứng dậy, trào phúng nhìn chồng, sau đó hướng An Bối Nhã, lần đầu tiên nói với cô, ‘Hoan nghênh cháu đến Tề gia.’

Nhưng giọng nói và vẻ mặt của bà lại tuyệt không giống hoan nghênh một chút nào, cười giấu cợt, ba cũng đi lên lầu.

Tề Duy Đức tức đến nả thở, khuôn mặt đỏ lên.

‘Tức gia!’ Cole lo lắng đến gần, vội vang chuông tra cho ông.

‘Không có việc gì.’ Tề Duy Đức phát tay, sau đó nhìn về phía An Bối Nhã, ôn hòa động viên cô, ‘Bối nhã, con đừng để ý đến những lời nó nói, hãy coi như đây là nhà của con.’

An Bối Nhã chỉ có thể quay lại mỉm cười, ánh mắt lại nhìn không được dời về phía thang lầu.

Cô biết, sự tình sẽ không chấm dứt như thế này.

Chiến tranh giữa cô và Tề Thiên Kiêu, từ lúc cô bước vào cửa lớn của Tề gia đã bắt đầu, sẽ không kết thúc trong một ngày.

An Bối Nhã đến Tề gia chưa bao lâu, Tề Duy Đức liền vì cô mà sắp xếp tất cả, cô trước tiên sẽ vừa học vừa làm, vì học bổng, thành tích của cô từ trước đến nay không tồi, chưa đến ba ngày, Tề Duy Đức đã giải quyết xong thủ tục nhập học cho cô.

Scot Will —— Scotland là trường quý tộc nổi danh nhất, học phí cũng nổi tiếng đắt đỏ, trừ phi là con cháu nhà giàu, nếu không tuyệt đối sẽ không gánh nổi.

Đương nhiên, ngoại trừ học phí đắt đỏ, tổ chức của trường cũng rất cao, cũng coi trọng bài vở và bài tập, không phải chỉ cần có tiền là có thể bùng bít mà tốt nghiệp trường.

Ngoại trừ khu trung học, còn có khu đại học, khu trung học cơ sở, khu tiểu học. Trường học chiếm trăm khoảnh đất (1 khoảnh rộng bằng 100 mẫu Trung Quốc), bình thường học sinh trong trường hầu như đều vào học từ nhỏ rồi trực tiếp lên thẳng, hiếm khi có người nửa đường chen vào như An Bối Nhã, mà còn vào học giữa chừng, trừ phi có đặc quyền đặc lợi, nếu không hoàn toàn không thể.

Đương nhiên, với quyền thế của Tề gia ở Scotland, loại chuyện xếp lớp thế này chỉ là việc nhỏ.

An Bối Nhã vừa vào học, ngay lập tức bị chú ý, chưa đến một ngày, chuyện của cô liền truyền khắp trường học, cũng bao gồm cả gia thế bối cảnh của cô.

Cho dù được Tề gia nhận nuôi, nhưng dù sao cô cũng cô độc, đối với những thiên kim tiểu thư này, cô chỉ là một đứa con gái nghèo nàn nhà quê nhưng may mắn.

Bởi vậy bị coi thường, bị coi rẻ, điều đó cũng thật bình thường, nhưng những kẻ có tiền này từ trước đến nay luôn cho rằng mình rất cao quý, cũng không nhỏ nhen mà gây phiền toái cho cô.

Thế nhưng, lúc cô đứng đầu trường trong kì thi giữa kì, mà còn là một đứa nhà quê nghèo nàn, điều này đối với mấy vị thiên kim nhà giàu cao cao tại thượng thì thật là nhục nhã.

Hơn nữa không chỉ ở phương diện học hành, thành tích thể dục của An Bối Nhã cũng không tồi, nhập học chưa tới ba tháng, liền chiếm được sự yêu thích và coi trọng của giáo viên, điều này làm những thiên kim tiểu thư được nuông chiều vô cùng tức tối.

An Bối Nhã bị vây quanh ở một góc, cô mặc một bộ trang phục chơi tennis, váy chỉ ngắn tới giữa đùi, lộ ra đôi chân thon dài can xúng.

Vây quanh cô là vài nữ sinh mặc trang phục cưỡi ngựa, chất liệu đắt tiền lộ rõ thân phận tôn quý của bọn họ.

Bây giờ là đang là tiết thể dục, mà vợt tennis của cô lại không thấy đau, đang đi tìm thì mấy cô nữ sinh này liền xuất hiện, nói là nếu cần vợt tennis thì đi cùng bọn họ, nên bị bọn họ dẫn tới một xó của trường.

An Bối Nhã dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, hất cằm, lườm biếng mà nhìn họ, ‘Cac người muốn gì?’

Cô đương nhiên sẽ không khờ dại đến mức cho rằng những nữ sinh nhỏ này sẽ đem vợt tennis trả lại cho cô, e rằng vợt tennis của cô hiện tại đã bị người nào vứt vào lò mà thiêu rồi.

Họ vừa xuất hiện, cô biết ngay mình bị làm khó dễ, dù sao cô lên giọng sẽ rước lấy cảm tức của những thiên kim tiểu thư được cưng chiều đến hư người này.

Nhưng, thế thì sao nào?

Cô cũng không muốn đứng đầu kì thi, chỉ là mỗi câu hỏi cô đều viết được —— cho dù cô không trọng sinh, đứng đầu bảng vẫn dễ như trở bàn tay.

Cá tính của An Bối Nhã, muốn tới thì tới, sao phải quản người khác nghĩ thế nào, hạ giọng sống vẫn bị khinh thường, sao cô phải hạ giọng? Những thiên kim tiểu thư nay không thêm cùng cô làm bạn, cô cũng không muốn cùng một đồng nữ sinh bị bệnh công chúa ở cùng một chỗ.

Nhưng cô cũng không nghĩ tới, một ngày nao đó bản thân bị bao vây thế này, Nhớ ngay đó cô lam nhan vật phong vân ở Scot Will thì cũng chưa bị vây quanh bao giờ.

Vậy nên, lúc trước cô cũng không lên giọng nói nhiều như bây giờ?

‘Bối Nhã? An, mày tốt nhất nên hiểu rõ tình huống, Scot Will cũng không phải là nơi mà loại mồ côi như mày nên tới.’ Nữ sinh tóc nâu cầm đầu mở miệng, nhìn An Bối Nhã với ánh mắt khinh bỉ.

An Bối Nhã nghiêng đầu nhìn cô ta. Công bằng mà nói, nữ sinh này bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng mà <

‘Trang điểm đậm như vậy, cô không sợ bị ngã ngựa à?’ Cô nghĩ đến con ngựa bị dọa mà bị ai.

‘Cai gì?’ Nữ sinh tóc nâu nghe mà sừng sốt. Cô cười ngựa từ nhỏ, sao có thể ngã ngựa được?

‘Cô đang nói nhảm <’

Cô ta còn chưa nói xong, nữ sinh đứng ở bên cô ta hiểu được An Bối Nhã đang châm chọc, do dự một chút, vội vàng kể tai cô ta nói nhỏ.

‘Shary, cô ta đang nói lớp trang điểm của cậu sẽ làm con ngựa sợ!’

‘Bối nhã? An, mày đứng lại đã!’

Lời nói của bạn làm cho nữ sinh tóc nâu hiểu ra ý tứ châm chọc trong câu nói của An Bối Nhã, lại thấy thái độ của An Bối Nhã, Cô ta không khỏi vừa xấu hổ vừa giận dữ, bực tức xông lên phía trước.

‘Còn chuyện gì quan trọng <’ An Bối Nhã xoay người, còn chưa nói xong, đã bị nhận một cái tát, trong chớp mắt, ánh mắt của cô lạnh hơn.

Vẫy vẫy bàn tay vừa tát cô, nữ sinh tóc nâu vốn còn đang vênh vang há hê, nhưng nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo của An Bối Nhã, cô ta không hiểu sao lại thấy cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, An Bối Nhã đã tiến lại dùng sức giáng cho cô ta một cái tát.

‘May!’ Không ngờ rằng An Bối Nhã dám đánh mình, nữ sinh tóc nâu bụm mặt, kinh hoàng sững sờ trừng mắt nhìn cô.

An Bối Nhã liếm vết thương nơi khóe miệng, lạnh lùng nhếch môi, không chút khách khí giương tay hướng bên má trái cô ta giáng thêm một cái tát, trên mặt nữ sinh tóc nâu xinh đẹp còn in hằn dấu hai bàn tay.

‘Bối nhã? An, may, may <’ Nữ sinh tóc nâu đau đến phát khóc.

‘Cô có gan đấy’ An Bối Nhã cười lạnh, mà nụ cười của cô lại khiến một đám nữ sinh lùi lại, ‘Đời nay tôi chưa từng bị ai tát.’

Ở cô nhi viện không có, sau khi được nhận nuôi lại càng không ai dám động thủ với cô, cô bị ức hiếp, từ trước đến nay còn nhiều hơn gấp bội, cô cũng sẽ không để cho bản thân chịu uất ức.

‘May, may <’ Nữ sinh tóc nâu sợ tới mức lui về phía sau, rồi lại không chịu thua, quay đầu hét lên với các cô gái khác: ‘Cac người đứng đó làm gì? Còn không mau giúp tôi dạy dỗ con bé kia!’

Bị cô ta gào thét, các nữ sinh khác xông lên phía trước, định bụng giáo huấn An Bối Nhã cho tốt.

An Bối Nhã cũng lắc lắc cổ tay, chuẩn bị cho những em gái nhỏ này biết chị đây không dễ chọc đau.

Ai ngờ lúc này, một tiếng còi vang lên.

‘Thật náo nhiệt, các vị tiểu thư xinh đẹp, mọi người đang cãi nhau sao?’ Một nam sinh đẹp trai nhìn họ đầy hứng thú —— nói chính xác, là nhìn An Bối Nhã.

Ánh mắt An Bối Nhã lại đặt vào một hình bóng khác,

Tề Thiên Kiêu bên môi cũng chứa nét châm biếm, dựa vào tường, như đang thưởng thức một trò hề, con người đen như mực liếc cô, khi nhìn đến vết đỏ trên má cô, mắt chợt lóe.

,Học trưởng Nick!' Các nữ sinh kinh hô, đương nhiên cũng thấy Tề Thiên Kiêu, bọn họ liền đưa mắt nhìn nhau.

Với nam sinh trước mặt, họ đương nhiên muốn duy trì phong thái tiếu thư, hơn nữa trước mắt là hai nhân vật phong vân của trường, làm cho bọn họ ngưỡng mộ không thôi.

Nữ sinh tóc nâu cắn cắn môi, hung hăng nguyền An Bối Nhã một cái, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Thấy họ ly khai, nữ sinh bên cạnh cũng vội vàng theo sau.

Lập tức, mọi người đều đi hết sạch, chỉ còn lại ba người bọn họ.

An Bối Nhã không đi, cô cũng không muốn đi, dù sao khó khăn lắm mới nhìn thấy Tề Thiên Kiêu.

Tại Tề gia, cô ở gian phòng phía tây, phòng của anh thì ở phía đông, Tòa nhà lớn như vậy, mà anh vốn không muốn gặp cô, bởi vậy đến Tề gia đã bốn tháng, số lần cô thấy anh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một cái khăn tay sạch sẽ đưa tới trước mặt cô.

An Bối Nhã nhìn về phía Nick, đối phương nở một nụ cười đẹp như ánh mặt trời với cô, ,Khóe miệng của em bị thương nay, cô bé tội nghiệp, hai má đều sưng lên.'

,Tin em đi, so với nữ sinh bị em đánh như đầu heo, loại súng đồ nhonhò này có la bao.' An Bối Nhã nhận lấy, ngược lại như cười như không nhìn Nick ,Nhưng thật ra chơi vậy có đẹp không?'

Sao lại trùng hợp như thế? Muốn đấu võ thì bọn họ lại xuất hiện, cô chắc chắn bọn họ nhất định đứng một góc quan sát lâu rồi.

Nick trừng mắt nhìn, nở nụ cười trên tức, ,Cô gái thông minh, khó trách sao cha anh thích em như vậy< À! Anh là Nick.'

,Em biết, anh là con của chú Mike.' La người anh em cùng Tề Thiên Kiêu lớn lên, cũng là bạn tốt, luôn ở giữa cô và Tề Thiên Kiêu hòa giải.

Nghĩ đến Tề Thiên Kiêu, cô lập tức hướng tới anh, đến trước mặt anh, chìa tay về phía anh, ,Khăn tay.'

Lời của cô làm cho hai người sững sờ.

Nick cúi đầu nhìn cái khăn trên tay mình, ,Bối Nhã? !'

,Em không cần khăn của anh.' An Bối Nhã ngoắc ngoắc tay mà nhìn chằm chằm Tề Thiên Kiêu ,Em muốn cái của anh ấy.'

Vì cái gì? Khăn tay của anh sạch sẽ sao?

Nick gãi đầu, nhưng cũng không nói gì, liếc chiếc khăn tay bị ghét bỏ một cái, sờ sờ mũi bỏ vào túi, hứng thú dặt dẹo nhìn hai người.

Tề Thiên Kiêu nhìn cô. Tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng cô lại có một đôi mắt đẹp, đẹp như viên đá obsidian*, làm cho người khác khi bị cô nhìn chăm chú có ảo giác như bị cuốn vào trong.

* (Obsidian còn gọi là đá vỏ chai, là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá magma phun trào.)

Đầu tiên anh chưa hiểu, như cho rằng lời nói của cô rất nực cười, không muốn quan tâm định bỏ đi.

Thấy anh muốn đi, An Bối Nhã nheo nheo mắt, ,Mỗi lần đối mặt với tôi liền bỏ chạy, tôi hoài nghi anh sợ tôi đúng không?'

Phép khích tướng tuy rằng cũ, cũng rất hữu hiệu, nhất là với cá tính kiêu ngạo của tên này.

Quả nhiên, Tề Thiên Kiêu dừng bước lại.

Anh nhìn cô lạnh lẽo, sau đó nhìn Nick đứng ở một bên xem trò vui, ý tứ thực rõ ràng.

Nick chỉ có thể bất đắc dĩ mà vuốt cái mũi, hướng An Bối Nhã nháy mắt mấy cái, muốn cô bảo trọng —— tuy rằng hẳn cảm thấy nữ sinh nhonhò dường như chế ngự được người anh em tốt của mình.

Hắn vỗ vỗ bả vai Tề Thiên Kiêu, ,Tề, đừng so đo cùng một cô bé.'

Hắn biết chuyện của Tề gia, cũng biết tình cảnh của An Bối Nhã, mặc dù hắn thông cảm với cô, nhưng lực bất tòng tâm.

Cô bé?

Tề Thiên Kiêu nhìn về phía An Bối Nhã, mà cô cũng nhìn anh. Mỗi khi cô nhìn vào mắt anh anh đều cảm thấy anh mới là một cô bé trong mắt của cậu bé ngay thơ.

‘Cô tốt nhất nên thu loại ánh mắt này về.’ Khiến anh nhìn liền không hài lòng, rõ ràng là một nha đầu miệng còn hôi sữa, dựa vào cái gì lại dùng ánh mắt khoan dung mà nhìn anh?

‘Vậy thì anh thể hiện phong độ của anh đi.’ An Bối Nhã mỉm cười, cử chỉ vẫn ung dung, ‘Thể hiện phong thái quý ông của anh đi.’

‘Phong độ?’ Tề Thiên Kiêu cười nhạo, mắt đen hiện lên trào phúng, anh tới gần cô, lấy thân thể cao lớn đè ép cô. Đem cô khóa ở bên tường, cánh tay trắng kiện ngăn trở hai bên vai cô, khuôn mặt anh tuần kè sát cô, khí thế liêu lĩnh khiến người ta run rẩy.

‘Đối với cô, cũng chẳng cần thiết.’ Anh lạnh lùng nhìn cô, trong đôi mắt đen la căm ghét không chút giấu diếm.

Cô gai trước mắt nay, lúc đầu khi anh biết chuyện của cô, anh liền ghét cô.

Cha luôn dùng thái độ lạnh lùng mà đối xử với mẹ, trong lòng ông chỉ có một người phụ nữ, chính mắt anh thấy sự cô đơn và đau khổ của mẹ, mà cha đối xử với anh chỉ có nghiêm khắc, chưa hề có một chút dịu dàng, dịu dàng của ông chỉ dành cho tấm ảnh của người đàn bà ấy, sau đó, An Bối Nhã xuất hiện, thuộc về cha anh, cha cũng chỉ thể hiện tình thương của một người cha với cô.

Cô cùng mẹ đã đoạt đi tất cả của anh và mẹ anh, anh vẫn có thể bình tĩnh đối mặt với cô, không có bất kỳ lời nói và hành động trả thù nào, cũng đã xem là có phong độ.

Còn chung sống hoà bình cùng cô? Không có khả năng, tốt nhất cô cũng đừng kỳ vọng bất cứ cái gì.

‘Anh chán ghét tôi.’ Cô bình tĩnh nói. Có lẽ hai chữ chán ghét này thật khiêm nhường, anh phải căm hận cô ấy chứ!

Anh bật môi cười khẩy, ‘Tôi nghĩ đó là một sự thật hiển nhiên.’

Sự tồn tại của cô là cái gai đâm vào lòng anh. Mỗi lần nhìn cô, cái gai kia lại đâm càng sâu, nhất là sự yêu thương của cha với cô.

Mắt đen hơi nheo lại, anh trừng mắt nhìn cô, gần như muốn dùng sức lực phá hủy cô.

Cô cảm nhận được cảm xúc của anh, nhưng không có một chút sợ hãi, cô luôn luôn không sợ anh, kể cả trước đây lẫn bây giờ, thực ra sự chán ghét của anh lại làm cô vui mừng, ít nhất anh cũng chú ý tới cô, cho dù là ghét cũng chẳng sao hết, chỉ ít, anh nhìn cô.

‘Em không ghét anh.’ Tuyệt đối không, cô nhìn thẳng vào anh, thật sâu, giống như đang nhìn điều duy nhất trong lòng.

Cô thừa dịp này kiễng chân về phía trước, dán môi mình vào môi anh.

Tề Thiên Kiêu trừng mắt.

Cô thậm chí còn phát ra tiếng ‘Chu’, sau đó lùi lại, cười với anh một cái, cười híp cả mắt, trên má hiện rõ lúm đồng tiền.

‘Không đưa khăn tay, vậy thì hôn cũng được.’ Nói xong, cô khoanh người luồn từ dưới cánh tay anh, thoát ra khỏi vòng tay đang khống chế. ‘Hết tiết chế dục rồi, tôi đi trước đây.’

Cô vẫy tay với anh, vui vẻ rời đi.

Trên môi phảng phất vẫn còn sự mềm mại của cô, anh trừng mắt nhìn cảnh cô rời đi, ngạc nhiên một lúc.

Cô, hôn anh.

Tề Thiên Kiêu không phải chưa từng bị nữ sinh hôn, anh qua lại với phụ nữ nhiều vô số kể, dựa vào dung mạo tuần tú của anh, thời nổi loạn, anh cũng chơi đùa rất phóng túng.

Cái đó vốn không thể xem như hôn, chỉ là một cái chạm môi ngay thơ.

Nhưng mà lúc đó, anh thật sự ngây ngẩn cả người, bởi vì hành động của cô thật đột ngột.

Anh cho rằng cô sẽ sợ sệt < Không, cô không phải cái loại người nhả nhục chịu đựng này <

‘A? Bối Nhã!’

Thanh âm của Nick khiến anh hoàn hồn, anh xoay người, thấy An Bối Nhã đứng trên sân thể dục.

Khuôn viên khu đại học và khu trung học của trường không giống nhau, nhưng san thếp lại dùng chung.

Nick huyết sao, ‘Cậu xem cặp chân Bối Nhã kia, thật xinh đẹp.’

An Bối Nhã mặc quần thếp dục, lớp vải mỏng manh bó sát phần dưới, tuy cô gầy nhưng rất phù hợp với vóc dáng cao cao, một đôi chân dài thẳng tắp cân xứng, cô lười biếng duỗi thắt lưng, tập bài tập kéo giãn cơ, ao

phông ngắn theo động tác của cô mà cuộn lên, lộ ra một phần da thịt màu mật ong.

Anh chú ý thấy mấy tên con trai xung quanh đều đang nhìn cô.

Người phương đông ngoại quốc vốn là là khiến người khác chú ý, mái tóc ngắn mỏng manh áp tai làm cho cô thoát nhìn giống một nam sinh nhónh, nhưng ngũ quan xinh xắn lại êm dịu, nét nam tính cùng nữ tính đan xen mà mâu thuẫn, thực có thể khiến cho đàn ông muốn những chằm khải phá thú tính.

Tề Thiên Kiều không nén được mím chặt môi.

Nick vẫn ở một bên lú lo nói, ‘Chắc chắn! Bối Nhã gầy thì gầy, nhưng cái mông đường cong lại rất đẹp, bộ ngực mặc dù nhỏ, nhưng ma để nam nhân một tay nắm thật vừa vặn<’ Bụng đột nhiên bị thương một cú đâm, hấn ôm bụng, không hiểu ra sao nhìn bạn tốt, ‘Tề, sao cậu đàn mình?’

‘Cai loại tiểu nữ sinh nay có gì đẹp?’ Tề Thiên Kiều hừ lạnh.

‘Vậy sao?’ Nick nhìn bốn phía, ‘Nhưng cậu xem, một đồng người đang nhìn Bối Nhã kia! Mới nhập học không bao lâu, tiếng tăm của Bối Nhã liền truyền khắp trường học, mình nghe nói rất nhiều nam sinh muốn theo đuổi con bé< A? Nhìn kia nhìn kia.’ Hấn chỉ vào sân thếp dục.

Tề Thiên Kiều đương nhiên cũng nhìn thấy, một gã con trai tóc vàng lẩy chai nước khoáng cho cô, cô đưa tay nhận lấy, khuôn mặt thanh tú mỉm cười.

Thấy cô cười, gã tóc vàng hơi thẹn thùng, song cang hưng phấn, khoáchan múa tay đang cùng cô nói gì đó.

‘Tớ cá là, hấn nhất định là muốn hẹn Bối Nhã dùng bữa.’ Nick vuốt cằm đoán.

An Bối Nhã chuyên chú nghe đối phương nói chuyện, cánh môi vẫn giữ lấy nét cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào tên con trai, Tề Thiên Kiều biết, bị cô dùng loại ánh mắt nay nhìn chăm chú sẽ khiến cho người ta có cảm giác như đang rơi vào trong nó.

‘Ó! Cậu bé đỏ mặt, thật đang yêu.’ Nick cười ha hả, ‘A? Bối Nhã gật đầu! Nó đồng ý hẹn hò sao?’

Có gì phải kinh ngạc à? Anh chỉ cảm thấy vô vị.

Đối với chuyện của An Bối Nhã, anh hoàn toàn không có hứng thú.

An Bối Nhã nhảy xuống khỏi xe máy, cỡi mũ bảo hiểm, khuôn mặt nhónh cười nhẹ.

‘Cam ơn cậu đã mời mình ăn cơm, bữa tối rất vui vẻ.’

Cậu trai tóc vàng nhận lấy mũ bảo hiểm, cười đến ngại ngùng, hấn hỏi hợp hỏi ‘Bối nhã, về sau còn có thể hẹn cậu ăn tối không?’

‘Đương nhiên có thể.’ An Bối Nhã cười híp mắt.

Câu trả lời của cô làm cho nam hài tóc vàng vui vẻ, hấn cố lấy can đảm, mạnh dạn khề hôn lên má cô.

An Bối Nhã hơi choang vang, nhưng không cự tuyệt.

‘Vậy, ngày mai gặp ở trường.’ Cậu trai tóc vàng đỏ mặt, vẫy tay tạm biệt cô.

‘Hẹn gặp lại.’ An Bối Nhã cười nhìn theo cậu bé tóc vàng rời khỏi.

A! Một bé trai thanh thuần, thật là đáng yêu.

Cô tâm tình vui vẻ xoay người, cùng bảo vệ gật đầu mỉm cười, sau đó bước vào cổng.

Cô vừa đi vừa thưởng thức những bông hoa đêm theo gió lay động, đường nhỏ được hàng hàng ngọn đèn chiếu sáng, tuy rằng đã là buổi tối, nhưng san nha đèn đuốc vẫn sáng trưng.

An Bối Nhã ngâm nga hát.

‘Tâm trạng tốt nhỉ.’ Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang sự vui sướng của cô.

An Bối Nhã nhìn người đang đứng ở cửa, có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không qua bất ngờ, buổi chiều ở sân thếp dục, cô cũng thấy anh và Nick.

Nhất định nụ hôn ngày hôm qua khiến anh hoài nghi, cô tin rằng anh vẫn suy nghĩ về cái hôn đó, chắc chắn đầu óc hoàn toàn chỉ nghĩ về cô.

Cho nên cô nhận cuộc hẹn, thực ra là đang đánh cuộc.

Hôn anh, trong nháy mắt lại cùng người khác hẹn hò, cô nghĩ, không một người đàn ông nào chịu được, không phải vì yêu thích, chỉ vì cái lòng tự trọng nực cười.

Xem đi, cô thắng cuộc rồi.

„Đúng vậy, không tồi.“ Cô mỉm cười, bước qua anh, chuẩn bị vào cửa.

Thai độ phớt lờ của cô làm mắt anh híp lại, nhìn tay cô, xoay người một cái, anh đem cô giam ở trên cửa, hai tay giữ lấy cổ tay của cô.

Thấy tay bị nắm lấy, An Bối Nhã nâng mắt, yếu ớt cười khanh khách, „Có chuyện gì sao?“

Tề Thiên Kiều từ từ cúi đầu, thân hình cao lớn gần như bao phủ cô, chăm chăm nhìn thẳng vào mắt cô như hiểu rõ tất cả, rồi lại lộ ra ảo não.

Anh không ngu, đương nhiên hiểu rõ cô đang bay trò lừa bịp gì, nhưng mà, anh lại mắc câu, bởi vì lòng tự trọng của mình.

Cô gai trước mắt này, cực thạo tâm lý của nam nhân, biết làm thế nào để khiến khách ham muốn chinh phục của đàn ông. Tề Thiên Kiều không cam lòng thừa nhận, cô hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của anh.

„Cô muốn chơi sao?“ Anh mở miệng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ âm trầm, mang theo hơi thở hắc ám, giống như muốn đem cô cắn nuốt.

Cô chẳng sợ, hất hàm lên; bị anh nhìn thấu, cô không có một chút chột dạ, cô biết anh chưa bao giờ là người dễ lừa.

„Anh dám a?“ Cô hướng anh hạ chiến thư.

Con người đen híp lại, vì ánh mắt khiêu khích của cô, môi anh khẽ sát lại.

„Tôi sẽ phụng bồi.“ Khi nói chuyện, cánh môi cô nhấp máy, lập tức, miệng lưỡi cực nóng chiếm lấy cô.

Không phải kiểu chạm môi thanh thanh khiết khiết như hôm qua, đó là một cái hôn sau, như hỏa diễm, suýt nữa đem cô thiêu trụi bằng nộ hỏa nồng nhiệt.

Mà cô, chậm rãi mở miệng, vui mừng nghênh đón hơi thở của anh.

Tề Thiên Kiều, đây chính là mở đầu cho cuộc đi săn, An Bối Nhã trong lòng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương Thứ Ba

Em bị lạc trong ngôi nhà bánh kẹo, đi đi dừng dừng, luôn luyến tiếc rồi xa, bởi

vì — anh ở nơi này.

Đền pha lê sang rực rỡ, khách khứa tụ họp, ly cụng ly, hai bên là dàn nhạc đang chơi, thân sĩ quý tộc chuyện trò vui vẻ, đây là một bữa tiệc của xã hội thượng lưu.

Nhân vật chính là đường nữ của Tề gia, hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, Tề Duy Đức đặc biệt vì cô tổ chức tiệc sinh nhật.

An Bối Nhã mặc một bộ lễ phục váy quay mau đen, phía dưới là váy tầng mỏng manh, lộ ra một đôi chân dài xinh đẹp, trên cổ là một chiếc dây chuyền kim cương, được gọt cắt thành một hình thoi hoàn mỹ tọa trên ngực sữa hơi lộ ra, ở dưới anh đèn lóe lên tia sang rực rỡ.

Cô vẫn để mái tóc ngắn đen xinh xắn, cùng với vòng cổ khuyên tai kim cương, trên khuôn mặt xinh đẹp là một nụ cười tự tin, đôi mắt sáng nhìn quanh, một phong thái làm mê muội lòng người.

Ở phương đông một mét sau mười lăm có thể nói là cao gầy, nhưng tại nước ngoài mỹ nữ xung quanh, cô xem như nhỏ xinh, ngũ quan chỉ có thể coi là thanh tú, cũng không sánh bằng thiên kim quý tộc ở bốn phía, vậy mà cô vẫn tỏa sáng lóa mắt, phong thái tự tin hào hứng, khiến cô vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Vây quanh bốn phía của cô là một đám nam sĩ, bọn họ tranh nhau cùng cô nói chuyện, trong mắt lộ vẻ tan thưởng và nịnh hót cô.

Nhân vật nổi tiếng trong xã hội ở Anh quốc ai chẳng biết, An Bối Nhã là công chúa nhỏ được Tề Duy Đức thương yêu nhất, mặc dù thân phận là con nuôi, nhưng Tề Duy Đức cơ hồ luôn đem đến cho cô những điều tốt đẹp nhất, coi cô như con gái ruột.

Khi cô mười bảy, Tề Duy Đức đặc biệt vì cô tổ chức tiệc sinh nhật, để cô vào công ty thực tập, khi họp, cô ngồi bên người Tề Duy Đức lắng nghe (nguyên gốc là bà con thím: Tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết), chờ nhân viên báo cáo xong, điều đầu tiên Tề Duy Đức làm, là quay đầu hỏi cô có ý tưởng gì.

Mà cô, không chút hồi hộp, đối mặt với một nhóm người lớn tuổi và lão làng hơn, cô mỉm cười, chậm rãi mà nói.

Cô nói, tương lai là thế giới 3G, mọi người dựa vào mạng, dựa vào công nghệ cao, Tề thị đi trước người khác một bước, là muốn khai phá trước người khác, trước tiên bắt đầu làm từ ISP (Internet service provider - Nhà cung cấp dịch vụ Internet) rồi đến điện thoại di động, rồi đến máy tính, Tề thị chủ yếu sẽ dẫn đầu các xí nghiệp khác, trở thành thủ lĩnh của lĩnh vực công nghệ cao.

Cô lập ra một kế hoạch khiến Tề thị kiếm được hàng trăm triệu, cổ phiếu lên cao, cũng làm thanh danh cô khai hòa, Tề Duy Đức trong lòng đối với cô càng yêu thương hơn, coi cô như báu vật, địa vị của cô gần như thay thế được thiếu gia của Tề gia.

Chỉ có điều, cô không cần những thứ này, thứ cô muốn, chỉ có một.

Cầm ly rượu thủy tinh, An Bối Nhã uống sâm panh, ánh môi chứa nét cười nhạt, giống như chuyên tâm nghe người bên cạnh nói chuyện, nhưng lòng dạ của cô vẫn đặt ở cửa.

Cô cân nhắc thời gian, đã hơn mười giờ, anh vẫn chưa xuất hiện, nhưng cô không vội, cô biết anh nhất định sẽ đến, Tề thúc đã từng ra lệnh cho anh, kêu anh đêm nay nhất định phải xuất hiện.

Tuy rằng quan hệ của anh và Tề thúc vô cùng lãnh đạm, song lời nói của Tề thúc anh vẫn sẽ tuân theo.

Cha với con trai, mặc dù luôn giương cung bạt kiếm, nhưng cô biết Tề thúc vẫn luôn quan tâm đến anh, chẳng qua là đã quen nghiêm khắc, cũng không biết nên thay đổi thái độ như thế nào.

Mà anh, nếu không thêm đề ý, căn bản là sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ có thể nói ca tính hai cha con đều kiêu ngạo như nhau, ai nấy đều giấu đi biểu cảm thật dưới khuôn mặt.

An Bối Nhã gọi lên nét cười —— bởi vì ở cửa truyền đến tiếng xôn xao.

Cô biết, anh đến rồi.

Ngước mắt lên, cô nhìn về phía anh.

Tay trang màu xám đậm tôn lên thân hình cao lớn, mái tóc đen dày được chải gọn gàng, lộ ra cái trán cao, cũng làm cho ngũ quan tuấn mỹ càng lạnh lùng, môi mỏng khẽ mỉm, không hề mỉm cười, ánh mắt lãnh ngạo, cả người tỏa mát khí thế quý tộc.

Sự xuất hiện của anh làm cho nam giới trong bữa tiệc âm thầm thất sắc, trong ánh nhìn của nhóm nữ giới là sự ái mộ không chút che giấu.

Anh khoác tay một mỹ nữ tóc vàng, cô ta mặc một bộ lễ phục màu trắng tảo nhã, đôi mắt xanh biếc đẹp như bảo thạch, ngũ quan tinh tế nhưng gọn, xinh đẹp mà cao quý, khiến chúng nam sĩ nín thở.

Đồng tử An Bối Nhã hơi co lại.

Lina? Hayes —— thiên kim quý tộc nổi danh, gia tộc cô ta có lịch sử lâu đời, ở Scotland có quyền có thế, mà vẻ đẹp của cô ấy càng làm người khác chú ý, các nam nhân trẻ gia thế khâm mộ khao khát cái ngoại đầu của cô, cô ấy là một người phụ nữ hấp dẫn, một ngôi sao.

Cô ấy cũng là cô gái duy nhất có thể khiến anh lộ ra một chút dịu dàng, chỉ khi đối xử với cô ấy, anh mới không cao ngạo lãnh đạm.

Năm đó, cũng vào tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của cô, anh dẫn theo Lina xuất hiện, mà cô, mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, thậm chí vẫn còn có thể cùng khách khứa cười nói, chỉ đến khi trở về phòng, cô mới tháo mặt nạ xuống, lộ ra sự mất mát.

Cô luôn luôn kiêu ngạo, bất luận ở trước mặt kẻ nào cũng sẽ không tỏ ra yếu mềm, nhất là anh, huống chi hai người bọn họ lại như nước với lửa, thế nhưng đôi tai lại vẫn đề ý tới chuyện của anh.

Hiện tại ngẫm lại, khi đó cô thật đúng là ngớ ngẩn.

An Bối Nhã mỉm cười, chống lại ánh mắt của Tề Thiên Kiêu, cô hướng về anh nâng chén rượu, im lặng mà kính anh một ly, sau đó mở miệng, khẽ nhấp một ngụm sâm panh, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua cánh môi, lập tức thấy tia lửa chợt lóe rồi biến mất trong mắt anh.

Bên bờ môi cô nét cười càng sâu.

,Bối Nhã.‘ Nam sĩ bên cạnh đột nhiên đem môi dán vào bên tai cô nói chuyện, cô không tranh né, quay đầu lại nhìn về phía hắn, cánh môi vẫn giữ nét cười nhạt.

,Hửm?’ Cô giương mắt hỏi, một động tác nhẹ nhàng, nhưng lại tự nhiên quyến rũ như vậy, đôi mắt đẹp nhện nhạo, tràn đầy ý cười.

Người đàn ông tìm đập thành thích, nhìn không được đưa tay ôm hông cô. Thân thể mềm mại cùng hắn dán vào nhau, xông vào mũi là mùi hương thoang thoảng của phụ nữ khiến người ta mê muội.

,Bằng lòng cùng tôi khiêu vũ chứ?’

An Bối Nhã đặt chén rượu xuống, quay về phía người đàn ông mỉm cười. ,Được thôi!’

Ôm lấy tay của hắn ta, tiến vào sàn nhảy, cô để người đàn ông ôm vòng thân mật, cánh tay đặt ở sau gáy hắn, mắt đẹp nhìn hắn, nụ cười yếu ớt xinh đẹp vẫn dừng trên bờ môi.

Cô biết, người ấy đang nhìn cô.

Bởi thế nụ cười của cô lại càng đẹp hơn.

Anh nhìn cô.

Tay của người đàn ông kia đang dán vào hông cô, chỉ thiếu chút nữa thì chạm vào mông cô, thân thể của cô gần như dán vào người nam nhân,

nam nhân vô cùng thân thiết ở bên tai cô nói chuyện, mà cô cười khẽ, mắt đẹp nhìn quanh, lộ ra phong thái hết sức mê người.

Anh nhìn người đàn ông ôm cô lộ ra ánh mắt mê muội, hận không thể một hơi nuốt cô vào. Không chỉ nam nhân kia, những nam nhân ở đây đều nhìn cô.

Đây là yến hội của cô, mà cô được người khác chú mục chính là nữ hoàng.

Cô cười, nhất nhất chấp nhận lời mời khiêu vũ của nam nhân, cô dựa vào cánh tay họ, dùng cặp mắt xinh đẹp chết tiệt kia chăm chú nhìn họ

Tề Thiên Kiều dùng sức cắn đôi môi mềm, rướn lấy một tiếng hừ nhẹ phản đối, chôn ở da thịt mềm mại cọ sát cực nóng của người phụ nữ, ra sức xâm nhập sự diễm lệ của cô.

An Bối Nhã uốn cong thân hình yêu kiều, chân dài ôm lấy thắt lưng anh, lễ phục nhỏ màu đen bị kéo xuống, hỗn độn rơi rớt ở thắt lưng, bộ ngực sữa bị bàn tay to tùy ý nhào nặn chơi đùa, lưu lại vết tích thô lỗ của nam nhân.

Anh còn cắn môi cô, đau đớn làm cho cô nháu mày, từ môi anh lùi lại, đầu lưỡi liếm qua cánh môi, mắt đẹp kiều mỵ ngắm nhìn anh.

,Nhẹ một chút, đừng lưu lại dấu vết, bữa tiệc còn chưa kết thúc.’

Cô vừa từ toilet đi ra, đã bị anh kéo đến thư phòng tối tăm, không nói hai lời, liền bạo ngược mà lấp kín môi của cô, kéo lễ phục của cô xuống, hung tợn mà tiến vào cô.

,Thế này cô còn muốn quay về yến hội?’ Về mặt anh trào phúng.

Môi của cô bị anh cắn đến sưng đỏ, đôi mắt đẹp chớp chớp, xuân quang mềm mại đang yêu, bộ ngực sữa in hằn dấu ngón tay của anh, ngay cả bả vai nhỏ mảnh dẻ cũng bị anh cố ý để lại vết cắn. Cô dám đi ra ngoài như vậy, người sáng suốt vừa thấy đã biết ngay cô vừa làm gì xong.

,Đương nhiên, tôi chính là nhân vật chính của bữa tiệc này, nhân vật chính sao có thể vắng mặt.’ An Bối Nhã bày ra một dáng vẻ đương nhiên, cô hướng anh cười, đầy quyến rũ, ,Chỉ cần anh đừng quá phận, những dấu vết này, dùng phấn là có thể che đi hết.’

Sau đó để cô mang theo diện mạo xinh đẹp quyến rũ này, đi vào bữa tiệc, cho bàn tay của những nam nhân ngu xuẩn đó chơi đùa sao?

Cô gái này rất khéo nắm bắt lòng người, nhất là đối với nam giới, cô giống như công chúa, lúc đó giao thiệp với bọn họ, hưởng thụ ngưỡng mộ từ họ.

Rõ ràng là một dung mạo bình thường không có gì đặc sắc, bạn gái anh Lina so với cô đẹp hơn không biết bao nhiêu, nhưng mà ở tiệc rượu lúc này, sự xuất hiện của Lina chỉ được chú ý một lúc, cô một lòng cùng nam nhân khiêu vũ (nguyên văn là ứng vũ – ứng là ôm), ánh mắt của mọi người đều rơi vào người cô.

Mà cô mỉm cười, hưởng thụ những ánh mắt này, được nam nhân khác ôm vào trong ngực, cô thì chuyên tâm nhìn bọn họ, lơ là sự hiện hữu của anh ——

Không ai có thể dễ dàng tha thứ cho sự phớt lờ đó.

Tề Thiên Kiều lùi thân mình lại, bưng bưng phần chân rút dục vọng nam tính ra khỏi tiểu huyết, anh rời khỏi liên rước lấy tiếng ngâm khê của cô.

Anh còn chưa thỏa mãn, sao dễ dàng bỏ qua cho cô được.

Sự nghi vấn của cô lập tức nhận được đáp an, anh đột nhiên xoay người cô lại, để cô nằm sấp trên bàn sạch, đưa lưng về phía anh, cô sùng sốt, lập tức hiểu được ý đồ của anh.

,Tề Thiên Kiêu, anh không thể...’ Xoát một tiếng, tiểu lễ phục mau đen bị anh xé bỏ hoàn toàn, rồi khỏi thân thể yêu kiều, rơi là tả trên mặt sàn.

,Anh... A ——’ cô quay đầu đang muốn phản kháng, anh lại đột nhiên tiến vào từ phía sau, nhiệt thiết chen mờ mị thịt, bất thành linh tiến vào hoatâm.

Cô cắn môi, thân thể vì bị đột ngột tiến vào mà run rẩy, vach thường hoa tự nhiên co rút lại, chặt chẽ thít chặt nơi nóng rực to lớn.

Anh nghiêng người, vòm ngực cường tráng ngăn chặn cái lưng mềm mại.

Khác với cô, tây trang của anh vẫn hoàn hảo mặc trên người, chỉ cởi bỏ quần lót, để dục vọng nam tính chôn vào.

,Như vậy cô còn có thể trở lại bữa tiệc sao?’ Lời nói tràn ngập ác ý ồ lên tai cô nhẹ thờ, bàn tay nắm lấy khuôn ngực mềm mại, hông mạnh mẽ rút ra, rồi lại hung hăng xâm nhập.

,A...’ An Bối Nhã ngẩng đầu, khẽ cắn môi, đầu mày nhíu lại, nhưng mà thân thể nhịn không được truyền đến hưng phấn.

Ngon đèn mờ nhạt chiếu vào người cô, để anh chứng kiến đáng về mình người khi cô sa vào sắc dục.

Nắm lấy bầu ngực non mềm, ngón tay dùng sức siết lấy, không để ý sức lực của mình sẽ làm cô đau, anh xoa nắn nhũ thịt, thô lỗ mà lôi kéo đình nhụy.

Anh đối cô từ trước đến nay chưa hề dịu dàng, là cô trêu chọc anh trước, hai người chơi đùa đã bốn năm, thân thể mềm mại dưới thân này, anh hiểu rõ hơn so với bất kì ai khác.

Anh càng thô lỗ, tiểu huyết càng siết chặt anh, mị thịt non mịn sát sa bao bọc lấy anh, khiến anh mỗi một cái trều đưa đều vô cùng khó khăn.

Bất luận chiếm giữ cô bao lần, cô vẫn siết chặt như vậy, làm cho anh muốn hung hăng phá hủy.

Anh chiếm lĩnh cô, một lần rồi lại một lần xâm nhập, tiếng rên rỉ trầm trầm của cô làm cho anh chiếm lĩnh dữ dội hơn. Hoa thịt nhu động, tham lam cùng nghênh đón sự xâm lược của anh.

Ngón tay dai đi vào nơi trơn mềm, trêu chọc hai cánh hoa ẩm ướt đang nhỏ giọt, đầu ngón tay khẽ uốn, yêu dịch quán quanh ngón tay, theo mỗi lần trều đưa của anh, dam dâng mà chảy xuống dưới đùi.

An Bối Nhã ngẩng đầu lên, ngón tay mảnh khảnh cắm sâu vào lòng bàn tay, thân hình đang yêu vì sắc dục mà phiếm hồng, cô mê hoặc xoay hông, khi anh ra vào, bụng hơi co lại, siết lấy vật nóng rực.

Anh tiến vào cô, cô cảm dỗ anh, lễ phục bị xé bỏ minh chứng rằng anh không thể khống chế được nữa, cô không cần anh cư xử dịu dàng, từ trước đến nay cô không phải là một cô gái nhu nhược.

Cô như ngọn lửa, hơn nữa, muốn thiêu đốt anh.

Tiểu huyết chặt chẽ bóp nghẹt cắn nuốt anh, cô nghe được tiếng hô hấp dồn dập của anh, tiếng tim đập thật nhanh, hòa cùng tiếng thở dốc của cô.

Trận vui chơi này, cô sẽ không để cho bản thân độc diễn, cô muốn anh và cô cùng nhau điên cuồng.

,A...’ Chất lỏng nóng bỏng tràn vào cơ thể, cô rên rỉ, thân thể mềm mại vì hưng phấn mà run rẩy, sau đó hạ thân mềm nhũn.

Tề Thiên Kiêu rút ra dục vọng nam tính, yêu dịch ngọt ngào chảy rathật nhiều, hòa cùng nhiệt dịch anh đưa vào, từng giọt từng giọt mà lưu lại một vũng mật dịch trên nền da cẩm thạch trắng.

Anh biết hôm nay là kỳ an toàn của cô, cho nên không hề do dự —— đừng hỏi vì sao anh biết, dù sao anh cũng chẳng biết tại sao ngay cả thời gian hành kinh của cô cũng nhớ rõ.

Anh lau sạch thân mình, xác định không có một chút dấu vết hỗn độn nào, không hề quan tâm cô vẫn đang gục xuống bàn, định rời khỏi.

,Từ từ.’ An Bối Nhã lười biếng xoay người, thanh âm mang theo kiêumy sau lửa tình, chân cô vì mới vừa rồi giao hoan kịch liệt mà khẽ run, nếu không phải dựa vào bàn học, e rằng chân đã sớm mềm nhũn.

,Anh định bỏ đi như vậy?’ Chiếm hữu cô, xé lễ phục của cô, bản thân sáng khoái xong rồi thì muốn đi?

,Không thể thì sao?’ Anh không cho là bọn họ còn có cái gì có thể nói, về phần không có quần áo thì cô phải rời đi như thế nào, đó là chuyện của cô.

An Bối Nhã ngồi trên bàn sách, hai chân hé mở, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên thân thể mềm mại trần trụi, trên người cô tất cả đều là dấu vết dâm mỹ, giữa hai chân là cánh hoa đỏ tươi, để lộ nước mật thơm tho.

,Thì ra năng lực của anh chỉ có như vậy?’ Yêu mị mà liếm đôi môi sưng đỏ xinh đẹp, cô ngờ vực liếc anh một cái.

,Được rồi! Anh có thể đi rồi.’ Cô vươn tay cầm lấy điện thoại bên cạnh.

Tề Thiên Kiều nhìn động tác của cô, mày bắt giặc nhả lại, ,Cô muốn làm gì?’

An Bối Nhã không để ý tới anh, trực tiếp bấm số, chờ kết nối xong mới mở miệng ,Xin chào! David, anh——’

Cạch! Điện thoại bị ngắt kết nối.

Cô cười, yếu ớt nâng mắt, không chút bất ngờ nhìn con người đen lạnh lẽo sâu thẳm

,Lam sao vậy?’ Vẻ mặt của cô vừa vô tội vừa khờ dại.

Bóng đen cao lớn bao phủ cô, Tề Thiên Kiều nghiêm mặt lạnh lùng, tay anh phủ lên đoá hoa thắm kín, ngón tay đâm vào tiểu huyết ướm át, thanh âm rét lạnh, cơ hồ khinh bỉ nói ,Cô thật đam mê.’

,Đúng vậy nhì!’ Cô không quan tâm đến lời bình luận của anh, ngón tay nắm lấy cà vạt, kéo anh xuống, môi gần như dán vào anh.

,Có điều, hiện tại tôi không muốn đam mê với anh.’ Nói xong, lập tức đẩy anh ra, cô nhảy xuống khỏi bàn, không quan tâm bản thân đang trần trụi, cô đi về phía tủ rượu, rót cho mình một ly.

Dựa vào tủ rượu, An Bối Nhã nhắm nhap ly vang đỏ ngọt ngào, như một bà hoàng, cao ngạo mà nhìn anh.

,Còn chưa đi sao? Hay là anh muốn thưởng thức tôi cùng nam nhân khác ài?’ Cô buồn rầu mà nhíu mày, ,Nhưng tôi không muốn bị người ta thấy đồng cung tú đâu! (kiểu chương trình<.. e hèn<.. ấy) Cho nên<’

Cô phát tay xua anh, như muốn đuổi một con cún, ,Đi mau.’

Tề Thiên Kiều trừng mắt với cô.

Đối mặt với cái nhìn chòng chọc của anh, cô vẫn coi như không, rượu vang đỏ khế chảy xuống cánh môi, nhỏ giọt xuống ngực, tiếp tục thông thả đi xuống.

Anh nhìn chằm chằm chất lỏng lưu lạc kia, nhìn thân thể mềm mại mới này anh còn chiếm giữ, nơi thắm kín xinh đẹp vẫn ướm át, mật dịch vẫn không ngừng từ tiểu huyết chảy xuống.

Toàn thân cô tất cả đều là dấu vết anh lưu lại, vừa rồi còn rên rỉ ở dưới thân anh, như một yêu nữ truy lạc, gât gao quấn lấy anh.

Mà hiện tại, cô vẫn chưa hai lòng, khiêu chiến tôn nghiêm đàn ông của anh, chuẩn bị tìm nam nhân khác —— bởi vì, anh chưa làm cô thỏa mãn.

Không một người đàn ông nào có thể chịu được loại vũ nhục này, biết rõ là cô cố tình, nhưng Tề Thiên Kiều vẫn bị cô chọc giận.

Cô luôn hiểu được làm thế nào để khiêu khích lửa giận của anh, dùng dáng vẻ tươi cười của cô, dùng ánh mắt của cô, dùng tất cả mọi thứ của cô, người phụ nữ này —— khiến người ta hoan toan căm giận.

Anh nói lỏng cà vạt, bước về hướng cô.

Muốn chơi đúng không? Anh phụng bồi.

Nhìn trong mắt anh toát ra lửa giận, An Bối Nhã như rồng mảy, cô lánh về bên cạnh, né tránh đôi tay đang đưa tới của anh, ,Tránh ra, tôi không muốn chơi đùa với anh.’

,Tùy theo cô sao?’ Tề Thiên Kiều thô bạo bắt lấy cô, chén rượu trên tay cô rơi xuống, rượu đỏ chảy tràn trên sàn, cũng không ai để ý.

Môi cô bị lấp kín, nam nhân tách hai chân cô ra, dục vọng nam tính sớm đã bùng bùng phần chân đặt nơi đoá hoa, miệng hẹp đột nhiên rất thẳng, lách vào nơi trơn mềm, dùng sức thẳng tiến tiểu huyết.

,Đừng<’ Cô hừ nhẹ, đôi tay nhỏ bé nắm lấy eo somi của anh, dùng sức lôi kéo, mặc dù không thể xé rách eo somi của anh, nhưng cũng khiến những chiếc cúc áo rơi vãi trên mặt đất.

Anh xé bỏ lễ phục của cô, day chỉ là có qua có lại.

Bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh vỗ về cơ ngực cường tráng, ham răng gặm cắn môi dưới anh, trả lễ lại việc anh vừa mới cắn môi cô.

Cô không quay về bữa tiệc được, anh cũng đừng hi vọng xuất hiện ở yến hội.

Tề Thiên Kiều hí mắt, sự ngang bướng trong mắt cô gọi lên ham muốn chinh phục của đàn ông, anh rút ra, bàn tay siết lấy bên hông, hướng lên trên hoa

tam đưng chạm.

Cô không cam chịu yếu thế, xoay thắt lưng thả lỏng hông, khi anh tiến tới tận cùng cũng như lùi xuống, mị thị hút quyền dục vọng nam tính, massage khoái nóng rực.

Bọn họ giống như hai dã thú, dùng thân thể cắn xé lẫn nhau, miệng lưỡi giao triền, nước miếng chảy xuôi, bọn họ không có thời gian rảnh rỗi tranh luận, chỉ dùng sức lực mà cuốn lấy đối phương.

Ướt át của cô bao lấy anh, lửa nóng của anh chiếm lĩnh cô, mồ hôi theodà thịt tuôn ra, nơi giao hợp phát ra tiếng nước dính dáp.

,Tê, anh ở đây à?' Đột nhiên, cửa phòng mở ra.

Hai người dừng động tác lại, tửu rượu che khuất bóng dáng của bọn họ, làm người đứng ở cửa nhìn không thấy bọn họ, nhưng mà nếu tiến tới thì sẽ không như vậy.

An Bối Nhã khẽ cắn môi anh, mắt đẹp ẩn chứa nét quyến rũ.

,Thế nào? La Lina.' Cô khẽ thì thầm, hai chân lại càng siết chặt hơn, mông cong khẽ mở, đóa hoa non nót chặt chẽ kẹp chặt dục vọng nam tính.

Tê Thiên Kiều nhìn khát vọng muốn kêu lên xuống, nhìn ý cười cố tình trong mắt cô, bàn tay chế trụ mông tròn, dục vọng nam tính hưng phấn hướng lên tận cùng chơi đùa, nhẹ nhàng chậm chạp mà mãnh liệt và chạm hoa tâm ở chỗ sâu nhất.

An Bối Nhã dùng sức cắn môi, nhìn tiếng rên rỉ, đầu ngón tay lại vì khoái cảm mà cắm thật sâu vào vai anh.

Anh xấu xa kéo môi, không buông tha cô, tiếp tục đưa tới, khiêu khích thân thể của cô.

An Bối Nhã vòng tay ôm anh thật chặt, dứt khoát há mồm cắn bên cổ anh, mông tròn cũng hưng hồng mà vặn vẹo, nghênh đón động tác của anh.

,Tê?' Lina chuẩn bị đi vào phòng.

,Lina tiểu thư.' Cole đứng lúc xuất hiện, ,Sao ngại lại ở chỗ này?'

,Cole, ông có biết Tê đi đâu không?'

'Thiếu gia vừa mới nhận được một cuộc điện thoại quan trọng, tạm thời phải rời đi trước, cậu ấy phân phó tôi thông báo cho ngài, còn dặn tôi thiết đãi ngài thật tốt.'

,Thì ra là vậy.' Lina cười nói.

,Đúng vậy, thật là rất xấu hổ quá, Vậy mời tiểu thư Lina đi theo tôi.' Cole cung kính nói, ông lặng lẽ đóng cửa lại, tầm mắt từ đầu đến cuối cũng chưa nhìn vào trong.

Ma trong phòng hai người sớm đã quên đi tất cả, lửa dục đốt cháy bọn họ, đến tận khoảnh khắc cuối cùng, bọn họ run lên, hai mắt nhìn nhau,

miệng lưỡi giao triền, điên cuồng ma đòi hỏi, vẫn muốn chiếm đoạt đối phương, dục vọng mới biến mất lại bắt đầu, thật lâu không ngớt<

An Bối Nhã biết, thứ Tê Thiên Kiều muốn ở cô —— chỉ giới hạn ở tình dục.

Hai người bọn họ thể xác từ trước đến nay phối hợp khăng khít, anh biết làm gì để khiêu khích cô, cô biết rõ trên chộc anh thế nào, họ quen thuộc với thân thể của nhau.

Mà tâm hồn vẫn thật xa xôi.

Tuyệt đối không thể so với sự gần gũi giữa anh và Lina.

Ấn kẹm, cô đọc những bài báo của các tạp chí bất quá, trang bìa chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, đứng chung một chỗ, tựa như câu chuyện cổ tích của hoàng tử và công chúa.

Cô nhìn tấm ảnh của anh, mà anh, cúi đầu nhìn Lina, vẻ mặt từ trước đến nay lạnh lùng đang giữ một nét cười hiếm thấy.

Anh tới New York đi công tác, còn có mỹ nữ theo cùng, thật sự là thoải mái ha!

Một đôi tay che chắn tấm ảnh.

,Đừng nhìn, cái này có gì đẹp sao?' Y Ti cuộn tạp chí lại, dùng sức quăng vào sọt rác.

,Xem cũng không tồi đâu! Tuấn nam mỹ nữ đứng cùng nhau, thực là cảnh đẹp ý vui.' An Bối Nhã cắn thìa, vẫn cười thành thạo.

,Bối Nhã? An!‘ Y Ti chống nạnh trừng cô, ,Cậu quả thực là...

Cô tức giận đến mức không biết nên nói sao, cô hoàn toàn không hiểuBối Nhã đang suy nghĩ cái gì.

Nó rõ ràng thích Tề Thiên Kiêu, hai người còn phát sinh quan hệ,nhưng Tề Thiên Kiêu lại chỉ cư xử với nó lãnh đạm, thậm chí tin tức phong lưu một đồng, hiện tại người yêu mới chính là Lina, bây giờ tin tức bất quátất cả đều trên báo, hai người gia thế bối cảnh tương xứng như hoàng tử và công chúa, chuyện tốt không còn xa.

Nhìn đến những bất quá này, cô lo lắng đến muốn chết, sợ Bối Nhã đau lòng khổ sở, cho nên đặc biệt bay đến Scotland trông nom nó, không nghĩ rằng nó lại bày ra một bộ dáng điềm tĩnh...

Không, với cá tính của Bối Nhã, nhất định là giả vờ, nó ma đầu lòng khổ sở, cũng sẽ không để cho người khác biết, tính cách của nó chính là kiên cường như vậy.

Y Ti nhện không được mà lo lắng cho bạn thân, ,Bối Nhã, không cần thích hấn, nhiều đàn ông theo đuổi cậu như vậy, sao nhất định phải là Tề Thiên Kiêu kia?’

Theo quan điểm của cô, tên kia căn bản là chẳng đang để Bối Nhã thích, cô thật sự không hiểu, Bối Nhã yêu thương hấn vì cái gì?

Đúng, bộ dạng Tề Thiên Kiêu trông rất đẹp mắt, có dáng điệu của quý tộc, anh tuấn nhiều tiền, khiến phụ nữ động tam, nhưng hấn đối xử với Bối Nhã không tốt một chút nào, hơn nữa hấn còn rất ghét Bối Nhã.

Với cá tính của Bối Nhã, loại đàn ông mất mọc trên đỉnh đầu này, nó vốn sẽ không thích, vậy mà nó đã yêu.

Bối Nhã nói với cô, nó vừa gặp đã yêu.

Trời ơi! Cô không thể tin được Bối Nhã luôn luôn lý trí, thế mà lại có lúc nhất kiến chung tình, hơn nữa đối tượng còn là một người căm hận nó khủng khiếp.

Hai người là chị em tốt, Bối Nhã có gì đều nói với cô, đương nhiên cả việc nó không được hoan nghênh trong đại trạch của Tề gia.

Thậm chí đã ở đó bốn năm, Bối Nhã vẫn cứ cô độc.

,Y Ti, đừng lo cho mình, mình ổn mà.‘ Đối với sự quan tâm của bạn tốt, An Bối Nhã trong lòng đau khổ, nhưng cô thật sự không sao.

Suy cho cùng những bai bao nay, trước khi chết cô cũng xem rồi, muốn đau lòng cũng đã đau lòng, cô được tái sinh, so với bất kì ai khác đều hiểu được đau lòng là chuyện vô ích.

Cô trước kia, chỉ có thể kín đáo quan tâm tới chuyện của anh, bởi vì anh kiêu ngạo, cô cũng chưa từng chung sống hòa bình với anh.

Mỗi khi đối thoại, lời nói luôn lạnh nhạt, liều mạng xem ai thắng ai thua, anh châm chọc khiêu khích, cô ăn nói lạnh lợi, lúc nào cũng chia tay trong cụt hứng.

Cho dù hối hận, cô cũng chẳng biểu lộ ra mặt.

Cô chỉ có thể len lén nhìn anh, giống như con ngốc, đối mặt với anh, đối mặt với tình yêu, cô nhát gan không dám tiến lên một bước, không giống cá tính của An Bối Nhã cô chút nào.

Mà hiện tại, cô không như thế, cũng không muốn lại khiến mình có cơ hội hối hận.

Cho dù hiện tại anh cùng Lina ở bên nhau thì sao? Chỉ cần hai người vẫn chưa kết hôn, cô vẫn còn cơ hội, hơn nữa< Cô không cho rằng anh thực sự thờ ơ với cô.

Mỗi lần hai người giằng co đến một giới hạn nào đó, anh sẽ rời khỏi Scotland, sau đó, cô sẽ chứng kiến một đồng chuyện xấu của anh.

Làm cho cô có chút ảo giác, hình như anh đang cố tình gây chuyện để cho cô thấy.

Xúc một miếng kem, An Bối Nhã há miệng ăn, chocolate ngọt lạnh làm đầu óc cô nguội mát, cũng lam tam tư đang vội vàng xao động cũng bình tĩnh trở lại — được rồi! Cô phải thừa nhận, cho dù đã trải qua cái việc nặng nề này một lần, khi nhìn tạp chí, cô vẫn bị tổn thương.

Aizz! Bất kể trước khi tái sinh hay sau khi tái sinh, số phận của An Bối Nhã cô là thua trong tay Tề Thiên Kiêu.

,Bối Nhã, cậu đang suy nghĩ gì vậy?’ Y Ti lo lắng nhìn cô. Còn nói không sao, thậm chí còn thất thần như vậy.

,Không có gì.‘ Biết Y Ti vẫn lo lắng, An Bối Nhã vỗ vỗ vai cô ấy, ,Nay, ăn kem đi. Cậu hiếm khi tới Scotland, chúng ta dạo chơi ở Edinburgh nha. Cậu muốn ở thêm vài ngày, mình sẽ đưa cậu đi chơi ở mọi chốn.‘

Cô cười, đôi mắt cong cong, tìm không thấy một chút muộn phiền.

Trò chơi bốn năm qua, cô nghĩ, đã đến lúc nên chậm rãi thu lưới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương Thứ Tư

Nắm trường kiếm, tôi như đứng sững Đờ Long, vượt mọi chông gai, liếm vết

thương một mình tiến về phía trước, mỗi một về nhà, nụ hôn của hoàng tử lại chưa bao giờ thuộc về tôi.

Một quyển tạp chí quảng tới trước mặt Tề Thiên Kiều.

Tề Thiên Kiều cúi đầu, trang bìa là bức ảnh anh và Lina bị chụp khi tham gia yến hội tối qua, nang mắt, anh thần nhiên mà nhìn bạn tốt, không hiểu bạn tốt ném tạp chí này cho anh làm gì?

"Tôi không bảo cậu xem cái này." Nick bấu môi, mở tạp chí ra, "Cậu nhìn này."

Đấy chính là tin tức lớn.

Con người đen như mực hơi hơi co rút lại, Tề Thiên Kiều nhìn tấm hình trên tạp chí.

Cô gai trong bức ảnh dĩ nhiên không xa lạ với anh, cô bị một gã tóc nâu anh tuấn ôm trong lòng, nam nhân hôn vào má cô, mà cô cũng cười hết sức ngọt ngào.

"Nghe nói gần đây Bối Nhã cùng tiểu tử này qua lại thân mật, hẳn là con cháu nhà Brown, tên là Jess, từ sau sinh nhật lần trước của Bối Nhã, hai

người liên quan biết, thường thường đi chơi cùng nhau, mình còn tưởng rằng Bối Nhã chỉ coi hắn là bạn bè, không ngờ rằng lại bị chụp ảnh, với lại không chỉ như vậy, cậu xem xem." Nick đưa tay lật sang trang kế tiếp, vẫn là hai người đó, nhưng bức ảnh lại càng thân mật.

Tay cô ôm lấy cổ người đàn ông, tay gã lại đặt ở hông cô, thân thể gát gao đan vào nhau, hai người hôn đến nóng bỏng.

"Xem ra tiểu Bối Nhã của chúng ta đã yêu rồi ha!" Nick cảm than mà vuốt cằm, một đôi mắt lam lại nhìn thẳng Tề Thiên Kiều.

Hắn chờ xem phản ứng của Tề Thiên Kiều.

Chuyện giữa Tề và Bối Nhã, hẳn dĩ nhiên biết, thân là bạn bè của cả hai người, hẳn luôn đặt tất cả ở trong mắt.

Bối Nhã luôn luôn là tiểu muội muội yêu thương của hắn, hắn biết Tề ghét hận sự tồn tại của Bối Nhã, nhưng hắn cho rằng Bối Nhã vô tội.

Song tính cách chấp của Tề hẳn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, hai người cùng nhau lớn lên, hắn biết khúc mắc trong lòng Tề, đối với loại an ổn nay hắn cũng không có biện pháp bình phẩm, chỉ có thể làm người đứng ngoài quan sát.

Chẳng qua là hắn không nghĩ đến Tề và Bối Nhã rốt cuộc sẽ phát sinh quan hệ, lúc phát hiện, là hắn trong lúc vô ý bắt gặp cảnh hai người bọn họ hôn nhau.

Ma bị hắn phát hiện, thái độ hai người lại rất bình tĩnh, Tề cảnh cáo hắn không được nói ra, nhất là không được để Tề Duy Đức biết.

Về phần Bối Nhã, thần sắc của cô bình thản, cạnh môi cười yếu ớt. Cô em gái nhỏ này, thỉnh thoảng luôn trầm lặng làm cho người ta nhìn không thấu.

Hắn từng hỏi Tề, sao cùng Bối Nhã phát triển thành như vậy? Thái độ của Tề cũng là lãnh đạm, nói hai người là quan hệ bạn trên giường, ngoài cái đó ra, cái gì cũng không phải.

Ma Bối Nhã, đối mặt với câu hỏi của hắn, cô lại chỉ hướng về phía trước ôm lấy hắn, muốn hắn không cần lo lắng vì cô, cô không có việc gì, chuyện với Tề, là tự cô để nó phát sinh.

Cô bé ngốc đó.

Nghe cô nói như vậy, hắn liền hiểu được, cô em gái nhỏ của hắn yêu một người không nên yêu, nhưng cô không cần hắn nói ra.

Cô nói, thứ thuộc về cô, cô sẽ tự mình giành lấy, không muốn ai nhúng tay vào.

Được rồi! Hấn không nhúng tay vào, vậy hấn có thể pha rồi chứ!

Than là đàn ông Anh quốc, luôn muốn đứng về phía phụ nữ, hấn quyết định giúp em gái yêu thương của hấn một phen, thăm dò phản ứng của Tề

"Thế nào? Cậu có cảm giác gì?" Chịu không nổi sự im lặng của Tề Thiên Kiêu, Nick không nhịn được mở miệng.

Tề Thiên Kiêu dời mắt khỏi tạp chí, thần nhiên giương mắt, khuôn mặt anh tuấn không chút dao động, "Muốn có cái cảm giác gì? Đó là chuyện của cô ta."

Ma chuyện của cô, không liên quan gì tới anh.

"Cậu không quan tâm?" Nick không tin được dò hỏi.

Nhìn ra ý đồ của hấn, Tề Thiên Kiêu hừ nhẹ giễu cợt "Nick, cậu suy nghĩ nhiều quá, mình đã nói rồi, mình cùng cô ta chỉ là bạn trên giường theo nhu cầu, thế thôi."

"Cậu đối với Bối Nhã thật sự không có chút cảm giác nào?" Hấn cho làm mối quan hệ của bọn họ lau như vậy, Tề phải có phần để ý chứ.

"Cảm giác? Đương nhiên là có." Tề Thiên Kiêu nhếch môi, cũng không mang chút cảm tình "Cậu đã quên, tôi khao khát cô ta biến mất."

"Tề." Nick nhủ may, mắt hững vì câu nói này.

Tề Thiên Kiêu biết bạn tốt đứng về phía An Bối Nhã. Cô gái kia, với đàn ông có một vỏ bọc, mặc kệ là cha, Mike, Cole hay là Nick, đều bị cô biến thành ngoan ngoãn để bảo.

Tề Thiên Kiêu hừ lạnh trong lòng, nhìn về phía Nick, anh lạnh giọng cảnh cáo, "Nick, đây là chuyện của mình và cô ta, cậu đừng quản."

Anh luôn luôn chán ghét người khác tham gia vào chuyện của mình, cho dù đối phương là bạn tốt của mình cũng không được.

Nhìn Tề Thiên Kiêu, Nick nhịn không được thở dài, "Tề, Bối Nhã nó..."

Hấn muốn vì Bối Nhã nói chuyện, nhưng lại nghĩ Bối Nhã kêu hấn không cần nhúng tay.

Aizzz! Hai người đều nói hấn không cần nhúng tay, thế nhưng bảo hấn không lo lắng sao được? Hơn nữa xem ra Tề thật sự không có một chút tình cảm nào với Bối Nhã, hấn khuyên Bối Nhã từ bỏ liệu có được không?

Nhưng Bối Nhã sẽ chịu nghe sao?

Ở phương diện nào đó, cá tính của hai người kia thật sự rất giống nhau, kiêu ngạo giống nhau, tùy hứng giống nhau, độc lập giống nhau, có chấp giống nhau.

"Quên đi, tùy các người thôi!" Nick phát tay, buông tha. Hấn cứ tiếp tục làm người đứng xem là tốt rồi.

"Tờ trở về phòng làm việc của mình đây.", Hấn quyết định quay về văn phòng gọi điện thoại, hấn muốn hỏi Bối Nhã một chút, cô cùng con trai nhà Brown xảy ra chuyện gì.

Nick vừa rời đi. Ánh mắt của Tề Thiên Kiêu lại chuyển về phía tạp chí, hình ảnh ôm hôn làm cho con người đen lướt qua một tia lạnh.

Sau tiệc sinh nhật, anh rời khỏi Scotland, tới chi nhánh công ty ở New York, mà Lina cũng đi theo, cô là đối tượng gấp gáp của anh gần đây.

Lina xinh đẹp cao nhã, gia thế bối cảnh cùng anh cực xứng đôi, mẹ rất hài lòng với Lina, nếu không có gì ngoài ý muốn, cô là người vợ tương lai của anh.

Đối với người vợ được chọn này, anh cũng vừa ý.

Về phần An Bối Nhã, cô vốn bé nhỏ không đang nói --

Anh đưa Lina cùng đến London, hai người cùng đến cùng đi, anh để Lina theo anh tham gia các yến hội, khiến tạp chí đưa tin về anh và Lina, anh không ngại thể hiện sự thân mật giữa anh và Lina, anh muốn cho An Bối Nhã biết, cô hoàn toàn không là gì hết.

Lên giường thì sao? Hai bên cam tâm tình nguyện, anh không cần phụ trách, cho dù -- cô yêu anh.

Đúng, anh đã biết từ lâu.

Anh sẽ không rung động với cô.

Tề Thiên Kiêu cười lạnh, nhìn tấm ảnh trên bìa tạp chí

Cô muốn mượn cái này khiến anh chú ý, để xem anh có quan tâm hay không à?

Trò hề vô vị.

Cầm tạp chí, anh ném vào thùng rác,

Porsche đỗ trước cửa.

"Bối Nhã, tới rồi." Jess xoay người, mê mải nhìn An Bối Nhã, ban taymon trốn bắt đuôi trắng mịn, không an phận mà ôm eo nhỏ.

An Bối Nhã hơi say rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, lưỡi biếngmở mắt ra, khắp người tỏa ra hương vị mê người không nói nên lời.

Cô cười với Jess, "Cam on"

Không nam nhan nào có thể kháng cự lại cô lúc này, Jess nhìn khôngđược nghiêng người về phía trước, muốn hôn cô gai đã khiến lòng hấn xúcđộng

Nhưng ban tay nhỏ bé mềm mại lại ngăn cản hấn.

"Không được." Cô lắc đầu với hấn, mắt đẹp hiện ra ý cười quyến rũ.

Jess thờ dai, nhưng vẫn không bỏ qua, đôi tay dùng sức ôm vòng eo, để thân hình mềm mại dán vào hấn, "Bối Nhã, làm bạn gai của anhđược không?"

Hấn lại hỏi một lần nữa, muốn cô thuộc về hấn.

Mấy thang nay bọn họ luôn vui đùa cùng nhau, với cái ôm, nụ hôn củahấn,cô sẽ không cự tuyệt, nhưng với yêu cầu kết giao hấn đưa ra, cô lailuôn lắc đầu.

Cô luôn dao động bất định, khiến hấn không nhìn thấu, nhưng cangnhư vậy, hấn càng say đắm cô, hấn không thể khiến cô chỉ thuộc về hấn.

An Bối Nhã nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nhìn ngọn lửa trong đôi mắt chàng trai, cô mỉm cười, nghiêng người thom nhẹ lên má hấn.

"Cam on anh vì đã đưa em về." Gỡ tay hấn ra, cô mở cửa xe, sau đókhom người cười với hấn "Lai xe cẩn thận, bye."

Thai độ của cô làm Jess biết mình lại bị từ chối, nhưng hấn sẽ khôngbuông tha như vậy, "Bối Nhã, ngay mai có muốn tới bãi biển không? Anh sẽ lái du thuyền đưa em ra khơi."

Ngày mai bắt đầu nghỉ hè, hấn muốn lợi dụng mùa hè này theo đuổi cô.

"Không được." Bắt đầu từ ngày mai, cô được đến công ty thực tập, đây là kế hoạch hàng năm được thu xếp tốt mỗi khi đến kì nghỉ hè của cô.

Thấy Jess lại muốn nói gì đó, An Bối Nhã mở miệng, " Jess, khai giảnggặp lại." Sau đó vẫy tay chào, đóng cửa xe, bước về phía cánh cổng sắt.

Nghe được tiếng Porsche phóng đi, cô rũ mắt xuống.

Tối nay cô và Jess đến quán ăn đêm thưởng thức, uống rất nhiều rượu,cảm giác say thể này làm bước chân cô liêu xiêu, nhưng thần trí cô vẫn tỉnh táo.

Cô từ trước đến nay luôn biết kiềm chế, biết giới hạn của mình, sẽkhông để cho mình say đến bất tỉnh nhân sự.

Thoải mái cởi giày cao gót, cô đi chân trần, theo anh đèn tiến về phía trước, một mình đi trên con đường nhỏ, gió nhẹ khẽ lướt qua, phan tancảm giác say của cô một chút.

Cô nghĩ, nên giữ một khoảng cách với Jess, sự nhiệt tình của chàng traidó là nghiêm túc, đang tiếc, cô không thể đáp lại hấn.

Cô chỉ lợi dụng hấn để khiến người kia chú ý, như thế thực quacàng,cô biết, nhưng để đạt được mục đích, cô không ngại giờ bất cứ thủ đoạn nào.

Cô An Bối Nhã từ trước đến nay sẽ không phải một nang công chúa lương thiện, công chúa chỉ có thể đợi chờ hoang từ đến, cô khinh thường chờ đợi, thứ cô muốn, cô sẽ vì mình ra sức tranh đoạt, cho dù trở thanhphù thủy xấu xa cũng chẳng sao hết.

Dù sao, cô vốn xấu xa mà.

"Ha..." Tiếng cười nhẹ nhàng theo cánh môi bật ra, cô chuyển hướng, không tiến vào nhà chính nữa, đi tới hướng hồ bơi ở bên trái.

Sau đó, cô chứng kiến cảnh hoang từ và công chúa hôn nhau.

Hoang từ ngồi trên ghế dựa, ban tay to ngăm đen đang chạm vào gáy công chúa, mà công chúa dựa vào vòm ngực rộng lớn của hoang từ, giống như con chim nhỏ, được hoang từ ôm trong ngực.

Thật đẹp, y như một bức họa tuyệt mỹ.

Người biết thương thức, sẽ im lặng mà xoay người bỏ đi, không đành lòng phá tan hình ảnh vô cùng mỹ lệ này.

Đang tiếc An Bối Nhã cô đây từ trước đến nay không biết thương thức, cô đi vào bức tranh này, làm một tên bạch diện xấu xa, "Hi! Quấy rầy rồi"

Cô cười khẽ, cắt ngang sự than mặt của hoang tử và công chúa mất rồi.

Cha! Thấy Lina giật mình ngoảnh lại, còn có người nào đó bắn ra một ánh mắt gia lạnh, An Bối Nhã không thể không thú nhận -- cảm giác thích thật.

"Hello! Lina" Cô hướng về phía công chúa vẫy tay, đôi giày cao gót mang trên tay cô theo cử chỉ của cô mà phát ra tiếng lộc cộc.

"Hi! Bối Nhã." Lina vuốt tóc, đem sợi tóc vén sau mang tai, đôi mắt với vẻ say rượu của An Bối Nhã, cô vẫn đáp lại với một nụ cười.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả động tác vén tóc cũng rất đẹp.

An Bối Nhã cười tan thương, sau đó nhìn về phía khối băng nào đó, "Hi! Ngượng thật, quấy rầy hai người rồi."

Tề Thiên Kiều lạnh lùng nhìn cô, cô mặc quần short denim, độ dài chỉ đủ để ôm lấy cặp mông tròn, lộ ra đôi chân dài xinh đẹp, T-shirt ngắn màu trắng ôm lấy đường cong xinh đẹp, chỉ cần cô khẽ cử động, áo phông ngắn sẽ hướng lên trên, lộ ra cái bụng phẳng.

Anh nhìn chăm chăm vào bụng của cô -- nói chính xác là nhìn chăm chăm vào cái khuyết rốn trên bụng.

Cô đeo nó từ bao giờ? Ba tháng trước rõ ràng anh còn chưa thấy.

Chú ý tới tầm mắt của anh, An Bối Nhã nghiêng đầu cười, cô vén áo phông ngắn, lộ ra cái bụng nhỏ, ngón tay đùa nghịch cái khuyết lóe sang.

"Đẹp không? Em mới đeo ba tháng trước." Chính xác là ngay sau hôm anh đi New York, "Lúc đầu em muốn đeo thêm một cái ở lưng nữa." Cô thì cười, sau đó nhăn mặt nhăn mũi, "Có điều em sợ Tề thúc sẽ té xỉu, nên thôi vậy." Giọng điệu của cô rất là tiếc rẻ.

Đang tiếc lời của cô chỉ rước lấy sự lạnh lùng của hoang tử, còn có nét phản đối trong ánh mắt khinh thị của công chúa, nhưng vì gia giao tốt nên công chúa vẫn chỉ mỉm cười lịch sự.

Thật là không thú vị.

An Bối Nhã bỏ lại giày cao gót, bước từng bước nhỏ đến bể bơi.

"Em uống say rồi, trở về phòng đi." Tề Thiên Kiều rót cốc mở lời, vừa mở miệng là lạnh lùng ra lệnh.

Cô mà nghe lời thì đúng là ma am.

An Bối Nhã buồn cười liếc anh một cái. Người đàn ông này dựa vào cái gì ngồi trên ghế, dùng cái miệng cao cao tại thượng kia nói chuyện với cô?

Anh biết cô sẽ không phục tùng.

"Có lẽ hai người nên để nơi này lại cho tôi." Cô đề nghị với họ, "Tin tôi đi, phòng có giường đôi, so ra thì phù hợp với hai người hơn."

Cho dù bảo vệ nghiêm ngặt, thế nhưng paparazzi (tiếng bông la cà từ =]]) vô không bắt nhập*, ống kính dai dẳng tốt lắm, bị chụp mấy tấm đang ham muốn rồi được đăng trên tạp chí hàng tuần sẽ không hay.

* (chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp)

An Bối Nhã hướng bọn họ tặng một cái hôn gió, "Ngoan, nghe lời." Ngang ngón ném một cái mị nhãn, sau đó xoay người lấy một tư thế hoan mĩ nhảy xuống bể bơi.

Rao một tiếng, thực cố ý, khiến nước bắn tung tóe đến chỗ bọn họ, rước lấy tiếng kêu nhỏ của Lina.

Thế nào? Cấn cô a!

An Bối Nhã trôi lên khỏi mặt nước, ngón tay vuốt mái tóc ngắn ẩm ướt ra đằng sau, áo trắng ngắn mỏng manh kề sát thân thể mềm mại, vẻ ra bộ ngực tròn trịa chắc nịch, một phần eo nhỏ lộ ra, quần đùi denim bao lấy cặp mông tròn, Ánh trắng tỏa trên người cô, da thịt mau mạt ửng đỏ ra xinh đẹp rực rỡ, đôi mắt đẹp như đang nhìn về phía hư không, môi cười nhạt, nét gợi cảm khiến người ta điên cuồng.

Ma đôi mắt đẹp lại liếc Tề Thiên Kiều, tình tường thấy được ngọn lửa trong mắt anh.

"Lina, em về phòng trước, anh có việc muốn cùng công chúa nhỏ của Tề gia thảo luận một chút." Tề Thiên Kiều thân nhiên mở lời.

"Được rồi." Lina mềm mại gật đầu, cầm khăn tắm quấn quanh cơ thể, xoay người đi vào bên trong.

An Bối Nhã đập nước, hiện lên than thê bơi về phía sau, ngược mắt nhìn anh, con người xinh đẹp mang theo chút cam đoã, "Chúng ta nói chuyện gì?"

Tề Thiên Kiều nhảy xuống nước, di chuyển về phía cô.

Cô thì cứ lùi, đến tận lúc bị thanh bễ ngăn lại, bị thanh hình cao lớn bao phủ, cô ngẩng đầu, canh tay vòng lên cổ anh.

Anh đẩy tay cô ra, thô lỗ ma chế trụ người cô.

"An Bối Nhã, trò chơi nay tôi chán ngắt rồi." Anh vô tình nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn lạnh giá ma chạm biếm.

"Cô cho là ở bên tên nhóc nha Brown, tôi sẽ để ý sao?" Anh nói khê, nhìn thấy dấu hôn trên xương quai xanh của cô, mắt hơi long lên, ngón tay nắm cầm cô căng cứng sức, làm cô đau đớn.

An Bối Nhã đẩy tay anh ra, cô đan vào anh, bộ ngực chống vào lồng ngực của anh, mắt đẹp nhìn anh, "Nói chơi chán rồi, thì không chơi nữa vậy!"

"Không chơi?" Bàn tay nắm lấy bộ ngực mềm mại, Tề Thiên Kiều véo nộn nhũ, khuôn mặt anh tuấn cúi thấp xuống, môi hai người gần như kè sát lại, trong con người đen như mực là đùa cợt không chút giấu diếm.

"Cô cam lòng? Đừng quên, là cô bám lấy tôi trước, là cô quyến rũ tôi trước, người trêu chọc tôi trước cũng là cô. An Bối Nhã, cô tưởng rằng tôi không biết cái gì sao? Cô nang nỏ khờ dại, cô yêu tôi, đúng không?" Anh nhìn cô chăm chăm, muốn thấy cô lộ ra bộ dạng bối rối.

Anh muốn cô không chịu nổi, muốn kéo nụ cười trên mặt cô xuống, khiến cô không thể kiêu ngạo làm can nữa, dùng anh mắt khủng hoảng nhìn anh.

Bàn tay to dùng sức, đem cô khóa vào trong ngực, dục vọng của anh kè sát mềm mại của cô, cô ngả ngón mon trón than thê của anh, ma đầu ngực non mịn đã sớm đứng thẳng, xuyên thấu qua áo phòng ngực, hé lộ động tĩnh của cô.

Tề Thiên Kiều cười nhạo, nhìn vào mắt cô khinh thường tới cực điểm, "An Bối Nhã, yêu tôi cô có thực sự sẵn sàng chấm dứt trò chơi nay?"

"Sao lại luyến tiếc?" Bị anh nói toạc ra chuyện cô yêu anh, An Bối Nhã không chút kinh ngạc, cô sớm biết bản thân không thể lừa gạt anh, cô cũng không ngại cho anh biết, bởi vì--là cô có ý để lộ cho anh biết.

Cô không muốn giống như trước khi tai sinh, chỉ muốn len lén thương anh trong lòng, chỉ biết dùng vẻ kiêu căng nguy trang bản thân, cái gì cũng chẳng dám nói, cô không muốn lại phải làm một người nhút nhát nữa.

Lúc nay, cô tuyệt đối sẽ không giống như trước đây.

"Tôi yêu anh, nhưng ma..." An Bối Nhã đẩy anh ra, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bước bình không thuận phục, "Tề Thiên Kiều, tôi không cần anh."

Yêu, phải hèn mọn sao?

Không, cô từng hèn mọn, không giống An Bối Nhã dám yêu dám hận một chút nao, ma lần nay, cô sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Cô kiêu ngạo cuồng vọng như thường, chỉ có như vậy, anh mới chăm chú nhìn cô, thứ anh muốn là một đối thủ ngang sức, ma cô, sẽ làm anh mất anh không thể rời khỏi người mình.

Tề Thiên Kiều nhìn cô chăm chăm, cô gai nay... Rõ ràng anh nắm được nhược điểm của cô, nhưng cô vẫn đang cao ngạo như nữ hoàng, anh vĩnh viễn không thể hiểu rõ cô, hai người giằng co, cô chưa bao giờ sẽ là người thua.

Ma anh, vì thế nên căm giận, nhưng không kìm được để ý, muốn hoạn nạn chinh phục cô, khiến cô chịu khuất phục, biết rõ đây là thủ đoạn của cô, anh vẫn cứ bước vào.

An Bối Nhã vỗ nhẹ mặt anh, kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai anh thầm thì, "Tề Thiên Kiều, trò chơi nay muốn chấm dứt hay không, là do tôi quyết định."

Sau đó trước khi anh đưa tay tóm được cô, cô đã rời đi trước.

Lên bờ, cô từ trên cao nhìn xuống anh đang ở dưới, anh trắng roi vào trên người cô, khuôn mặt thanh tú phần chân, xinh đẹp ma phơi phới kiêu ngạo.

"Công chúa của anh đang ở trong phòng chờ anh đấy!"

Mà cô--phù thủy xấu xa nay điềm nhiên bỏ đi trước, còn hoang từ thì... Cô còn chưa vội ma đem anh nuốt vào bụng, chậm rãi thu lưới là được rồi.

Tặng cho anh một cái hôn gió, khom người xạc giầy cao gót lên, cô cao ngạo bỏ đi.

Tề Thiên Kiều mím môi nhìn cô rời khỏi, lửa nóng ở dưới bụng của anh, là một ngọn lửa giận cháy hừng hực do cô dấy lên.

Vanh tai anh vẫn còn giữ lại hơi ấm từ hơi thở nhẹ nhàng của cô, lờnói khiêu khích của cô khiến anh rĩ mắt xuống, môi đẹp lạnh lùng nhếch lên.

Anh sẽ khiến cô hiểu ra, trò chơi nay, cô không phải là thống lĩnh, anh -- mới là kẻ chi phối nó.

Trong phòng họp, tiến hành hội nghị nghiêm túc.

Tề Thiên Kiêu ngồi trên vị trí chủ trì, ngón tay dài cầm bút máy, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, tay trang màu đen sang trọng tỏa ra khí thế kinh người.

Điều này làm cho trưởng phòng kinh doanh đang bao cao công việc đang nơm nớp lo sợ, vừa lên nhìn sắc mặt phó tổng tài, vừa giới thiệu kế hoạch kinh doanh mới nhất.

Tề Duy Đức tuy rằng vẫn là tổng tài, song gần như đã không quan tâm đến công việc, ngay cả công ty cũng ít đến, ông đem toàn bộ công việc của công ty giao cho Tề Thiên Kiêu xử lý, chỉ vào hội nghị cổ đông hàng năm mới xuất hiện.

Ma nhân viên trong công ty đều biết tác phong nghiêm khắc của Tề Thiên Kiêu, anh muốn những người thực sự làm việc, chứ không phải những nhân viên ăn không ngồi rồi.

Tề thị tại biệt chỉ nhận người có năng lực, không cho phép người dựa vào quan hệ bước vào, hàng năm tuyển chọn nhân tài đều có yêu cầu nghiêm khắc, thế nhưng vẫn có một đồng người muốn vào Tề thị tại biệt, không chỉ vì lương cao, mà phúc lợi cũng tốt, chỉ cần có năng lực là có thể leo lên cao.

Ở đây, tất cả đều là những nhân vật tinh anh của công ty, bọn họ dựa vào năng lực của mình leo lên địa vị này-- ngoại trừ người nào đó, cô là dựa vào quan hệ mà vào.

An Bối Nhã ngồi ở vị trí bên cạnh Tề Thiên Kiêu, ngón tay gõ nhẹ trên laptop, đánh bản ghi chép nội dung hội nghị.

Địa vị của cô có chút đặc biệt, tuy rằng trên danh nghĩa là trợ lý đặc biệt làm thời của phó tổng tài, nhưng trong cuộc họp và phương hướng kinh doanh của công ty, cô cũng có tư cách góp ý.

Đối với điều này, những người ở đây không có dị nghị gì, năng lực của An Bối Nhã bọn họ rõ như ban ngày, hơn nữa cô là người khởi sự, yêu cầu trình độ hoàn mỹ hoàn toàn không thua phó tổng tài.

Một cuộc họp, hai người không bỏ trốn giữ, cũng khó trách những người ở đây căng thẳng không thôi.

Tề Thiên Kiêu như nghe trưởng phòng kinh doanh bao cao công việc, anh mắt rũ xuống lại dời trên người An Bối Nhã.

Cô mặc y phục màu trắng, khuôn mặt thanh tú tranh điểm đơn giản, chuyên tâm ghi chép biên bản hội nghị, nhưng anh để ý thấy cạnh môi cô căng ra, sắc mặt cũng trắng bệch, đầu mày hơi nhíu lại.

Cô che giấu rất kha, nhưng anh vẫn nhìn ra sự khác thường của cô.

Chỉ có khi tới kì sinh lý, cô mới có thể lộ ra bộ dạng này. Kỳ sinh lý của cô luôn luôn đúng giờ, hơn nữa bao giờ cũng đau quặn, buổi sáng khi rang ngoài, Cole còn đặc biệt vì cô chuẩn bị cạnh đầu giường, giúp cô đóng trong bình cách nhiệt để cô mang đến công ty.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao anh lại nhớ rõ kỳ an toàn của cô, ai bảo cô mỗi khi đến kỳ sinh lý, tính tình cau kính, sắc mặt khó coi muốn chết.

Tề Thiên Kiêu dời mắt, trưởng phòng kinh doanh đã bao cao công việc xong, sau đó nín thở chờ phó tổng tài mở miệng.

Ai ngờ phó tổng tài còn chưa nói, trợ lý tạm thời bên cạnh đã mở miệng trước.

"Smith."

"Vâng" Trưởng phòng kinh doanh tuổi trung niên than hình thẳng tắp, vội vàng đối mặt với trợ lý chỉ bằng tuổi con gái mình.

"Quý nay phát triển đi động và may tính xạch tay hiệu quả rất kha, lượng tiêu thụ hơn hai mươi phần trăm, Smith, ông làm tốt lắm"

"Vâng, cảm ơn."

"Nhưng mà, tập trung tấn công và mở rộng thị trường nước hoa quyền rũ danh riêng cho phái nữ, phản ứng cũng không như mong muốn, quảng cáo không gọi lên được sự cộng hưởng từ đại chúng... Brooke à."

"Vâng!" Trưởng bộ phận quản lí tiêu thụ lập tức đứng lên.

"Ngoài ra, ngay cả lọ nước hoa cũng không thu hút người khác." Cô nhìn về phía người phụ trách phát triển sản phẩm nước hoa, đối phương lập tức đứng lên.

"Mọi người nói xem, nước hoa không bán được nên xử lý như thế nào?" Cô mỉm cười, tam trạng lại cực tệ, cơn đau thắt ở bụng khiến cô hoàn toàn phát điên.

"Tôi sẽ lập tức đề phòng kế hoạch suy nghĩ quảng cáo mới, mấy ngày nay sẽ sắp xếp lại quảng cáo, sau đó sẽ chụp lại giao cho trợ lý và phó tổng tài xem thử." Quản lí bộ phận tiêu thụ vội vàng nói.

"Tôi lập tức sẽ bảo nhóm sang chế suy nghĩ về lọ nước hoa mới, nhân viên của bộ phận phát triển sẽ đem hương nước hoa thay đổi một chút, sẽ không để cho người tiêu dùng cho là hai loại nước hoa tương tự." Người phụ trách bộ phận phát triển cũng lập tức nói.

"Tốt lắm, tôi chỉ cho mọi người thời hạn trong một tuần, một tuần sau, tôi muốn thấy thành phẩm, một tháng sau, hy vọng kho hàng của chúng ta sẽ không còn chôn cất đầy nước hoa nữa." Về mặt cô tươi cười, nhưng nụ cười của cô lại làm cho toàn thể đội ngũ can bộ tim đập nhanh. Lại đến phó tổng tài, bọn họ căng thẳng thần kinh chờ đợi.

Bút máy trên tay Tề Thiên Kiều đang khê gõ trên mặt bàn từ từ đi qua mọi người, cuối cùng dừng trên người An Bối Nhã, tay phải của cô đang đặt lên bàn nắm chặt thanh nắm đấm, thậm chí run nhẹ.

Anh xoay anh mắt lại, mở miệng nói: "Nếu không còn ý kiến gì, hội nghị đến đây chấm dứt, tan họp."

Thấy phó tổng tài không muốn nói gì, bọn họ đều thở phào. Vợ thu dọn đồ đạc trên bàn, bước nhanh rời khỏi phòng họp.

An Bối Nhã hít sâu, chịu đựng cơn đau thắt ở bụng, cô đóng laptop lại, chân có chút run rẩy đứng dậy, lập tức cơ thể lại lao đảo.

Tề Thiên Kiều theo bản năng muốn vươn tay, nhưng một đôi tay khác lại nhanh hơn, ôm An Bối Nhã trong lòng.

"Bối Nhã nhỏ bé đang thương, em có khỏe không?" Nick đau lòng mà ôm lấy cô, "Oai! Tay em lạnh thế! Nhìn này, đến cả sắc mặt cũng rất khó coi."

"Ui... Nick, em đau quá!" Ở trong vòng tay của Nick, An Bối Nhã giống như một cô bé đang lam nũng với hắn.

"Công chúa nhỏ, em gần đây chắc chắn không ngoan, ăn rất nhiều kem!" Con bé này, biết rõ kỳ sinh lý của bản thân nhất định sẽ đau, còn ăn kem dữ dội như vậy.

"Này, ăn viên chocolate này trước đi." Nick bóc viên chocolate bỏ vào miệng An Bối Nhã.

Ngậm chocolate, An Bối Nhã ôm Nick thật chặt, "Nick, anh thật tốt."

"Đương nhiên." Nick uốn ngực, "Anh chính là quý ông Anh quốc chính công." Không giống người nào đó, mặt không đổi sắc ngồi ở kia.

"Vậy thưa quý ông than phiền, xin ngài thương xót, bé tôi quay về văn phòng đi!" Hai chân cô chẳng còn chút sức lực nào, muốn uống canh đậu đỏ Cole chuẩn bị.

"Không vấn đề gì." Nick không nói hai lời, vươn tay ôm lấy An Bối Nhã. An Bối Nhã thì yếu ớt mà xấu xa dựa vào hắn, vòng tay ôm lấy cổ hắn.

"Nick, liệu bay giờ đi ra, công ty có lan truyền chuyện xấu của chúng ta hay không?" Ánh mắt lưu chuyển, An Bối Nhã có chút phiền não.

Nick cũng suy nghĩ sau xa một chút, "Anh cũng rất sợ nếu đi ra ngoài, mỗi bước chân sẽ có một cô gái tan nát cõi lòng." Trong công ty nhân duyên của hắn với phụ nữ phi thường tốt.

"Em biết." An Bối Nhã tam tư ưu ưu sâu sâu mà vỗ vỗ ngực hắn, "Em cũng sợ sẽ có một đồng đàn ông rơi lệ."

Đàn ông mến mộ cô cũng không ít.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, lập tức phì cười.

"Ui..." An Bối Nhã ôm bụng, cười, bụng cô càng đau hơn, "Đang ghét, em đã đau như vậy, anh còn chọc em cười."

"Anh đau có? Rõ ràng là em bắt đầu trước mà." Nick kêu oan, gót chân vừa chuyển, ôm An Bối Nhã rời khỏi phòng họp.

An Bối Nhã ôm cổ Nick, thông qua bờ vai, cùng anh mắt Tề Thiên Kiều đối diện, cô cười với anh một cái, anh thờ ơ quay đi.

Cửa phòng họp đóng lại, cũng chặn đứng cuộc đối thoại của hai người kia.

Tề Thiên Kiều nhìn tay mình.

Mới vừa rồi, anh còn muốn chìa tay ôm lấy cô, khi thấy Nick đem cô kéo vào trong lòng, cô lam nũng dựa vào cánh tay Nick, anh lại có một luồng kích động muốn pha hồng cô và Nick.

Anh điên rồi sao?

Tề Thiên Kiều lạnh nhạt hạ mắt, chậm rãi nắm tay lại thật chặt.

Nhất định sắc mặt tai nhợt của cô khiến anh nhất thời mềm lòng, cô gái kia từ trước đến nay cuồng vọng kiêu ngạo y như con trai, chỉ có nguyệt sự, mới có thể giống một cô gái.

Anh rời khỏi phòng họp, đạp thang máy lên tầng cao nhất.

"Phó tổng tai." Thấy anh, người thư ký gia từng trải lập tức đứng dậy.

Lại liếc về phía phòng làm việc của An Bối Nhã, từ cửa sổ đã thấy cô nằm gục trên bàn làm việc, mà Nick chưa kịp đưa cô canh đầu đỏ.

Anh không nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng bộ dạng cô tai nạn nghiêm mặt ngấm ngấm chịu đựng vô cùng kiên cường lại hiện lên trong đầu.

Tề Thiên Kiêu lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, đi vào phòng làm việc của mình, bước chần lại dừng một chút, đột nhiên hướng thư ký mở miệng.

"Charmain..."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương Thứ Năm

Cái mũi của con rối nhỏ bỗng dài ra, nụ cười của tôi biến hoá, chỉ có cười, mới

có thể che giấu sự yếu đuối của tôi

Trong tay là cái hộp vuông vức, không nặng, thực nhẹ, khe khẽ lay động, còn có âm thanh ken két.

An Bối Nhã một tay chống má phải, khuỷu tay tựa trên bàn làm việc, nghiêng ngằm nhìn hộp thuốc trên tay, cấp trên đơn giản viết một từ tiếng Anh. — Painkiller.

Đây là thuốc giảm đau sang nay Charmain đưa cho cô, biết nguyệt sự của cô đến, mua riêng cho cô uống.

Charmain năm mươi tư tuổi vốn là thư ký của Tề thúc, nhưng sau khi Tề thúc bỏ lại mọi việc, Charmain trở thành thư ký của Tề Thiên Kiêu.

Charmain từ trước đến nay luôn chiều chuộng cô, coi cô như con gái ruột. Công nghệ, ở trong cái công ty này bại xích cô, cũng chỉ có ai đó mất mọt trên đỉnh đầu,

Cầm thuốc giảm đau, An Bối Nhã cơ hồ cảm động đến nỗi dùng sức chống về phía ma Charmain điên cuồng thom, ai dè Charmain lại đột nhiên nói, thuốc này là có người dặn ông đi mua.

Ai?

Cô nghi hoặc hỏi, Charmain lại cười rất thần bí, vỗ vỗ đầu cô, nháy mắt mấy cái với cô, rồi rời khỏi văn phòng cô.

An Bối Nhã nhìn hộp thuốc trong tay, nghĩ về lời nói của Charmain.

Ở trong công ty, người có thể chỉ thị cho Charmain chỉ có <

, Có thể sao? Cô nhủ may, nghĩ thế nào cũng thấy thực nghi ngờ, với sự căm ghét của Tề Thiên Kiêu dành cho cô. Sao có thể bảo Charmain mua thuốc giảm đau cho cô được?

Cô cũng nghĩ có phải Nick nhờ Charmain mua không, dùng máy bàn để gọi hấn, hấn lại nói chưa từng, như vậy có khả năng nhất, thật sự chỉ có một người.

Thật thần kỳ, anh phát điên hay thần kinh không ổn à?

An Bối Nhã kỳ quái nghĩ, nhưng môi vẫn nhếch lên cao cao, cô coi như bảo bối mà đem hộp thuốc cất kỹ, sau đó rời bàn làm việc, đi về phía cánh cửa phía bên phải.

Văn phòng của cô và Tề Thiên Kiêu liền nhau, hơn nữa chỉ có một cánh cửa thông giữa hai phòng, cánh cửa này là Tề thúc đặc biệt bảo người ta làm, nói là muốn bọn họ bồi dưỡng tình cảm cho tốt.

Cô biết Tề thúc đang suy nghĩ gì, không chỉ ông, tất cả mọi người đều hiểu ý của Tề thúc, ông muốn tác hợp cô và Tề Thiên Kiêu, cho dù không được, cũng hy vọng bọn họ có thể hoà thuận, như anh em.

Nhưng Tề Thiên Kiêu sao có thể nghe lời, cánh cửa này luôn luôn khóa, chưa từng dùng qua, cho dù quan hệ của cô và anh hiện tại phức tạp, cũng chưa bao giờ từng mở cánh cửa này ra, ở văn phòng làm chút chuyện không nên làm.

Cá tính của anh ở phương diện nào đó có phần nghiêm túc, hơn nữa còn ưa sạch sẽ, ở văn phòng làm loại chuyện yêu đương vùng trộm này, nam nhân cao ngạo kia khinh thường.

An Bối Nhã đi tới trước cửa, mang ghế dựa bên cạnh chuyển về phía trước, đứng lên trên nó, mở cái cửa sổ nhỏ hẹp phía trên ra.

Cửa sổ thông gió này là cô kêu một chuyên gia lắp ráp cửa làm cho, ngoài cô ra, không có ai biết, hơn nữa không nhìn kỹ, hoàn toàn không biết phía trên có một cái cửa sổ nhỏ hẹp.

Mà cửa sổ nhỏ hẹp mở ra, thì lại là một mảng kính trong suốt — đương nhiên, cái này có thể coi là cô thông minh, còn phía đối diện hoàn toàn sẽ không nhìn ra có gì khác thường.

Cô mỗi lần làm việc buồn chán, sẽ đứng ở chỗ này nhìn lên anh — mặc kệ là trước khi sống lại hay sau khi sống lại, đây xem như là niềm vui nhonhỏ của cô.

Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, không biết anh đang làm gì nhỉ?

Ló đầu nhìn, Tề Thiên Kiêu nằm trên ghế sa lon, áo khoác của anh phủ lên đầu, anh quàng ở một bên, cà vạt cũng được nói rộng, lòng lẻo treo trên cổ áo sơ mi, hai bên tay áo xắn tới khuỷu, một tay vắt trên trán, một tay đặt trên bụng, giống như đang ngủ.

Bộ dáng thoải mái này của anh rất ít gặp, anh luôn luôn để mình duy trì hình tượng chính tề sạch sẽ, không thể có thời điểm quần áo không ngay ngắn, cũng không có thể cho phép có một chút lộn xộn, cá tính yêu cầu hoàn hảo khiến anh không để cho mình ở trước mặt người khác biểu lộ chút khuyết điểm nhỏ nhất nào.

Chỉ có khi ở một mình, anh mới có thể cho phép bản thân thư giãn một chút.

An Bối Nhã cười híp mắt, vui vẻ mà nhìn trộm anh, đại khái nhìn vài giây, cô lại nhảy xuống khỏi ghế dựa. Về phần cơn đau sinh lý sau khi uống thuốc giảm đau đã phát huy công dụng, đã đỡ hơn nhiều, chỉ hơi âm ỉ đau, nhưng cảm giác khó chịu này so với cơn đau quặn thắt thì tốt hơn bao nhiêu.

Cô cầm lấy sandwich và trà sữa trên bàn, lại leo lên ghế, vừa cắn sandwich vừa nhìn Tề Thiên Kiêu.

Nhìn anh như vậy, sandwich trong miệng cũng trở thành mỹ vị, nhai thật ga thom ngon, hớp một ngụm trà sữa, thực thỏa mãn.

An Bối Nhã vui vẻ ăn, ham răng để ở vô banh, đang muốn cắn xuống, thì thấy Tề Thiên Kiêu đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn về hướng cửa sổ nhỏ hẹp.

Cô dừng động tác lại, bởi vì ánh mắt hai người đang đối nhau, tìm kiếm cô đột nhiên ngừng đập, may mắn là Tề Thiên Kiêu không thấy ai liền dời mắt đi ngay.

Hồ! Hừ chết cô, nghĩ thiếu chút nữa là anh có thể nhìn thấy cô.

Làm sao có thể? Cửa sổ trong suốt nay chính là đặc chế, cô rõ thật là tự mình dọa mình.

An Bối Nhã vội vàng uống trà sữa cho đỡ sợ, sau đó tò mò nhìn xem anh muốn làm gì?

Tề Thiên Kiêu kéo ống tay áo đang xắn xuống, cài lại nút áo, thắt cà vạt điều chỉnh day lưng, thắt chặt lại, sau đó động tác lại dừng lại.

Không biết tại sao, anh có cảm giác như đang bị theo dõi, nhưng trong phòng làm việc ngoài anh ra không còn ai khác, là ảo giác của anh sao?

Anh nghi hoặc nhủ, quay đầu nhìn về phía cánh cửa bên cạnh, cánh cửa này cha gọi người làm riêng cho, về phần có ý tứ gì, thì khỏi phải bàn.

Anh chỉ cảm thấy hạnh động của cha thực buồn cười, anh có thể cùng An Bối Nhã cùng ở trong một phòng cũng đã tính là không tệ, làm sao có thể cùng cô bồi dưỡng cảm tình.

Tề Thiên Kiêu khẽ nhếch môi giễu cợt, nghĩ đến cô gai sát vách, cũng nghĩ đến sắc mặt tái nhợt của cô sang nay, càng nghĩ đến chuyện tự mình dặn Charmain mua thuốc giảm đau.

Khi rời ra khỏi miệng, anh cũng ngay ngắn cả người.

Nhưng cần phải thu kỳ quái lại, anh chỉ có thể nghiêm mặt lạnh nhạt, nét mặt không chút thay đổi kêu Charmain mua thuốc đưa đến cách vách, hơn nữa lệnh cho Charmain, không được nói là anh dặn mua.

Còn biểu cảm kinh ngạc của Charmain, anh làm như không thấy gì, bởi vì chính anh cũng thấy kinh ngạc.

Anh cũng không biết mình bị làm sao, sao đột nhiên lại quan tâm tới cô, còn bảo Charmain mua thuốc giảm đau, cuối cùng chỉ có thể đi đến kết luận — cô tới công ty làm việc, với bộ dạng đó thì công tác thế nào? Anh cũng không muốn cô phải kéo chân anh rồi, mới có thể tạm thời nẩy sinh ý tốt.

Và lại, tính tình của cô khi đến kì vô cùng nóng nảy, nhất là ngay đầu tiên — nghe nói là ngay đầu tiên đặc biệt rất đau, anh cũng không muốn cô đem cảm xúc cá nhân tới công ty.

Cho nên, anh mới có thể bảo Charmain mua thuốc giảm đau.

Đúng, nhất định là vậy!

Tề Thiên Kiều vừa lòng cong khóe miệng, đôi môi vẫn mím lại cuối cùng cũng thả lỏng, tâm trạng tồi tệ cũng tốt hơn một chút.

Anh ưỡn ngực, đang chuẩn bị xử lý công văn trên ban, khóe mắt lại nhìn chăm chú về phía cánh cửa bên cạnh...

Cô gái kia bây giờ không biết sao rồi?

Nhân tran, Tề Thiên Kiều gót chân vừa chuyển, đôi chân dai vốn muốn đi về phía bàn làm việc lại chuyển hướng sang phía cửa sổ kính, đưa tay đờm sáo nhôm xuống.

An Bối Nhã nhìn động tác của anh, quay đầu nhìn về phía cửa sổ kính bên cạnh mình. Cửa kính của văn phòng hai người bọn họ đối diện nhau, mà cô đã sớm thả rèm sáo nhôm xuống rồi.

Anh đang nhìn văn phòng của cô sao?

Cần ống hút, cô hút trà sữa, quay đầu lại nhìn động tác kế tiếp của anh.

Đờm sáo nhôm xuống nhưng vẫn không nhìn được văn phòng đối diện, anh nhúm mày nhìn lom lom động tác của mình, cảm thấy toàn bộ hành vi của mình thật vô vị.

Hiện tại anh quan tâm cô làm gì? Cô gái kiều ngạo kia sống hay chết cũng chẳng can dự gì đến anh.

Thu tay lại, anh hướng về phía bàn làm việc, lật giờ tài liệu, chuẩn bị xử lý công văn.

An Bối Nhã một hơi cắn miếng sandwich cuối cùng, nghiêng cái đầu nhỏ, khó hiểu nhìn Tề Thiên Kiều.

Kỳ quái, một tờ tài liệu có nhất thiết phải xem lau như vậy không?

‘Chết tiệt!’ Tề Thiên Kiều tức giận dùng sức đóng lại văn kiện rồi đứng bật dậy, anh nhắm mắt lại, thở sâu. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng khó coi.

Sao thế? Ai trêu chọc anh à?

Hút trà sữa, An Bối Nhã nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

Tề Thiên Kiều mở mắt ra, sắc mặt vẫn u ám, anh cầm điện thoại, thả tóc bám số.

Reengggg<

Máy nội bộ trên bàn An Bối Nhã vang lên.

Hả?

An Bối Nhã quay đầu, nhảy xuống khỏi ghế dựa, hút hết một hơi ngụm trà sữa cuối cùng, cầm khăn tay chùi chùi miệng, sau đó nhấc điện thoại.

‘An Bối Nhã, cô bây giờ, ngay lập tức, lập tức sang đây cho tôi!’

Phó tổng tài có việc gì cần làm à?

Kêu cô đặt trước ở nhà hàng, để buổi tối anh hẹn hò với Lina, nhưng lại chỉ định chỉ muốn hiệu ăn Trung Quốc, bởi vì đồ Tây anh ăn chán rồi.

Việc này không phải là do Charmain phụ trách sao?

Hơn nữa, ở Scotland chỗ nào có nhà hàng Trung Quốc hả? Anh tưởng phố người Hoa vẫn là đô thị của Trung Quốc sao?

Nhìn ra nghi vấn của cô, Tề Thiên Kiều lạnh lùng nói ‘Than là trợ lý đặc biệt của tôi, không phải là cái gì cô cũng phải làm à? Bằng không chocô đến công ty làm cái gì? Đừng quên thân phận của cô, cô tới nơi này học tập, bất cứ mệnh lệnh nào của tôi, cô đều nên tuân theo.’

Ha! Được thôi!

An Bối Nhã sờ sờ cái mũi, khiêm tốn xin chỉ bảo. Dù sao chỉ là đặt chỗ ở nhà hàng thôi! Loại việc nhỏ này đương nhiên không có vấn đề, cô tuyệt đối sẽ làm cho phó tổng tài long tam đại duyệt. (duyet: vui vẻ, hớn hờ)

Cô tìm được một nhà hàng có danh tiếng khá tốt, người người khen ngợi, theo con đường cao cấp, nhất là người phương đông ưa thích vô cùng, chính là một nhà hàng có hương vị kiểu Trung Quốc chính cống.

Nhà hàng này rất khó đặt chỗ, ngay ngay đầy ngập khách, không một chỗ trống, có điều vẫn đặt được một gian phòng nhỏ. Thân là một trợ lý thực tập làm thời đặc biệt, đây là năng lực cơ bản nhất — tuyệt đối phải làm hài lòng những đòi hỏi của ông chủ — cho dù yêu cầu này thực vô lý.

Có điều là một nhân viên tốt, cô tuyệt đối sẽ không lén lút oán thăm ông chủ, cô sẽ tận tâm tận lực mà đạt thành yêu cầu anh.

An Bối Nhã đích thân lái xe đưa hoang tử và công chúa đến nhà hàng, đúng, cô là người lái xe, vì đây là mệnh lệnh của ông chủ. (=[)])

Thậm chí khi anh xuống xe, còn thực hèn mọn giúp bọn họ mở cửa xe.

Tề Thiên Kiều xuống xe, nhìn tên nha ă, sắc mặt khê biến, sau đó lờ mờ cô gái bên cạnh, An Bối Nhã thì quay lại mỉm cười vô tội.

Ồ! Đúng rồi, quên mất không nói, đây là nhà hàng Trung Quốc nổi danh bởi món cay Tứ Xuyên, mà Tề Thiên Kiều không ăn cay, một chút cay cũng không thể, đây là nhược điểm của anh, anh chưa bao giờ cho người ngoài biết.

Sao cô lại biết?

Ở Tề gia có việc gì có thể giấu diếm được lão Cole sao? Đương nhiên không thể, ông chính là một quân gia hoàn hảo, chủ nhân yêu thích cái gì, ông đều nhất thanh nhị sở (một rõ hai ràng).

Mà cô, lại là tiểu thư mà Cole thương yêu nhất, cô muốn biết chuyện gì, ông đều nói cho cô hết.

,Tề, đây không phải là nhà hàng Trung Quốc sao?' Lina khoác tay Tề Thiên Kiều, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của nhà hàng. Cô chưa từng tới loại nhà hàng này bao giờ.

,Lina, phó tổng tài biết chị chưa bao giờ nếm thử cơm kiểu Trung Quốc, cho nên đặc biệt căn dặn em đặt trước. !' An Bối Nhã meo meo cười.

,Thật à?' Lina vui vẻ nhìn Tề Thiên Kiều ,Tề, cảm ơn anh.'

Tề Thiên Kiều không đáp lại, chỉ cúi đầu cười nhẹ với Lina, sau đó liếc nhìn An Bối Nhã, con người đen híp lại.

Phải chăng cô gái này biết anh không ăn được cay?

Lina quay đầu hỏi An Bối Nhã, ,Bối Nhã, bữa tối này em có muốn dùng cùng chúng tôi không?'

Đây đương nhiên chỉ là một câu hỏi xã giao, người khôn ngoan sẽ biết nên từ chối.

Nhưng mà An Bối Nhã vốn trắng trợn bẩm sinh, lập tức gật đầu cười, ,Được thôi!'

Sau đó mặc kệ sự kinh ngạc của Lina, dẫn đầu tiến vào nhà hàng.

,Đi thôi! Thời gian đặt chỗ mau qua lắm ' Ha ha! Cô đang chờ xem kịch vui đây!

Bước vào nhà hàng, đập vào mắt là thiết kế theo phong cách Trung Quốc, bày biện hoa lệ tao nhã, khách đến rất đông, song cũng không ồn ào.

Phục vụ dẫn bọn họ đến gian phòng phía trong.

An Bối Nhã lập tức ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nói với người phục vụ: ,Những thức ăn yêu cầu, tôi đã nói với quản lý của các anh trong điện thoại.'

,Vâng, quản lý đã căn dặn, đồ ăn của quý khách sẽ lập tức được mang tới, xin quý khách chờ một chút' Phục vụ vừa lễ phép trả lời, vừa giúp họ rót trà nóng.

,Được, cảm ơn.' An Bối Nhã cười nói cảm ơn, sau đó ở phía đối diện hai người nói: ,Em đã dẫn dò rồi, gọi một số món ăn nổi danh nhất ở đây, Lina, chị hẳn sẽ không trách em tự tiện ha?'

,Đương nhiên là không rồi.' Tuy rằng cảm thấy An Bối Nhã rất không thời, lại thật sự theo chân bọn họ cùng dùng cơm, nhưng Lina vẫn cứ mỉm cười xinh đẹp, tất cả đều bộc lộ khí chất tôn quý của thiên kim nhà giàu.

Đối với loại bé gái mở còi được nhận nuôi như An Bối Nhã này, cô ta không tranh cãi gì, cô ta cũng sẽ không vô lý mà tỏ ra điệu bộ cao hơn

người khác một bậc, thái độ của cô vẫn tao nhã lễ độ, nhưng cái loại nội tâm bên trong mơ hồ lộ ra kiểu căng ngạo mạn này, An Bối Nhã sao không nhận ra được.

Nhưng cô cũng không hề gì, đạo đức giả mà thôi! Không phải cô không biết, dù sao với Lina thích giả bộ độ lượng, cô cũng tiếp tục làm như không thấy.

,Tề, cảm ơn anh đã dẫn em đến nhà hàng này, lần đầu tiên em đến đây, cảm thấy thực mới lạ.' Lina tiến sát vào trong ngực Tề Thiên Kiều, cố ý trưng ra sự thân mật của hai người trước mặt An Bối Nhã, cố tình ám chỉ, sự tồn tại của cô làm phiền bọn họ đến thế nào.

An Bối Nhã đang cầm trà nóng, an nhàn quay đầu thưởng thức hoa văn của đèn lồng treo trên tường, trắng trợn phớt lờ sự ám chỉ của cô ta.

,Em thích là tốt rồi.' Tề Thiên Kiều gọi lên nét cười, cầm tay Lina, lòng lại nghĩ, không biết cô gái đối diện kia có chú ý gì.

Chỉ chốc lát sau, phục vụ mang từng món ăn lên, mỗi lần bưng lên một món ăn liền giới thiệu với họ.

,Những món ăn của quý khách là đậu hũ Ma ba, cung bảo kê đinh, trứ hương lật từ kê, dưa chua cá cò, ngũ canh trang vượng, hồng muộn xuyên hoàn tử, thịt bò hầm dưa bao tử*.' Phục vụ sau đó lại mang cho họ cơm trắng, ,Nếu cơm không đủ thì hãy gọi, chúng tôi sẽ mang thêm.' Sau đó khom người chào, rồi khỏi gian phòng.

* (Đậu hũ Ma ba: một món đậu phụ nổi tiếng của Tứ Xuyên)

Ngũ canh trang vượng: một món hầm cay với nguyên liệu chính là tràng lợn

Cung bảo kê đinh: là món thịt nạc gà chặt nhỏ xào với (thường dùng thịt ức gà hay đùi gà) hành tây, hành lá, ớt khô, đậu phộng dầu hào, xì dầu, dầu mè, tiêu, đường (có thể cho thêm ớt ngọt nếu thích)

Còn một số món mình tìm không ra < hồng muộn xuyên hoàn tử có lẽ là thịt viên nấu chung với thuốc viên, trứ hương lật từ kê là gà nấu với ớt, món ăn có hương trứ)

,Tề, những món này...' Lina ngây ngẩn nhìn dầu mỡ cay xè đỏ rực như bốc cháy bên trên, xông vào mũi là mùi hương rất nồng.

,Lina, đây chính là đồ ăn Tứ Xuyên chính gốc.' Cô còn dặn quản lý, muốn dùng loại ớt cay nhất và đồ tương nấu chung, vì ông chủ của cô thích nhất là ăn cay.

Nhìn màu đỏ tươi của các món ăn, Tề Thiên Kiều mím môi, tức giận đến nghiến răng, muốn bóp chết cô gái An Bối Nhã quý tha ma bất này, hơn nữa khi thấy vẻ mặt đắc ý của cô, anh lại càng căm tức.

,Phó tổng tài, cơm trắng nên chan ngũ canh trang vượng, như vậy hương vị mới đủ đầy!' Cô giúp anh xới cơm trắng, chan một muôi ngũ canh trang vượng đầy vào bát anh, ,À! Đậu hũ Ma ba cũng không thể bỏ qua.' Lại thêm một thìa, sau đó than thiết đưa tới trước mặt Tề Thiên Kiều.

,Phó tổng tài, anh nếm thử một chút xem nào!'

Tề Thiên Kiều hung hăng trừng cô.

,Lam sao vậy?' Về mặt An Bối Nhã vô tội, sau đó kinh ngạc lấy tay che miệng.

,Phó tổng tài, không phải là anh không dám ăn cay chứ?' Cô kinh hô, ngay cả ánh mắt của anh cũng tiết lộ — không thể nào? Một đại nam nhân thế mà lại không dám ăn cay sao?

Tề Thiên Kiều hí mắt, nhìn cô đang cố tình tươi cười, anh hiểu, cô gái này nhất định đã biết.

Cole, nhất định là Cole!

,Tề?' Lina cũng kinh ngạc nhìn Tề Thiên Kiều, ,Anh không dám ăn cay à?'

Vậy sao lại chọn nhà hàng Tứ Xuyên?

Tề Thiên Kiều miễn cưỡng nở một nụ cười ung dung hồ hững, ,Sao thế được, đương nhiên anh dám ăn.'

Anh bưng bát lên, nhìn nước sốt màu đỏ sáng bóng, anh nắm lấy đũa.

Tề gia mặc dù đang phát triển ở Anh quốc, nhưng tổ tiên của ta là người phương đông, con cháu không được quên cội nguồn của bản thân, các thế hệ con cháu đều phải học tiếng Trung — đó cũng là nguyên nhân tiếng Trung của anh lưu loat như vậy, mà ở Tề gia coi trọng hạt cơm hơn bình thường, biết dùng đũa đương nhiên cũng là chuyện đương nhiên.

Anh gấp một miếng cơm bỏ vào trong miệng, trước tiên là cảm giác tê dại, sau đó là vị cay tràn ngập trong miệng, làm cho cả miệng anh nóng rực lên, nhưng về mặt anh vẫn không chút thay đổi.

,Tề?' Lina nhìn anh.

,Sao vậy?' Tề Thiên Kiều mỉm cười với cô ấy, ,Nao, em cũng ăn nhé!' Anh gấp miếng cơm hầm bỏ vào trong bát cô.

,Được' Lina cũng cầm đũa, mặc dù có chút vụng về, song vẫn giữ dáng vẻ tao nhã.

Tề Thiên Kiều nhìn về phía An Bối Nhã, cánh môi phỉếm hồng nở một nụ cười lãnh đạm, ,Ngũ canh trang vượng này cũng không tồi, em cũng nếm thử một chút.'

Anh có qua có lại, chan một thìa ngũ canh trang vượng lên bát cơm trắng của cô.

,Cam on. ‘Oa! Thực cảm động, phó tổng tai đích thân vì cô phục vụ ư!’,Nhưng như vậy không đủ, để tự em la được rồi.’

Cô chan thêm cho mình một thìa nữa, hạnh động này khiến Tề ThiênKiêu ngạc nhiên nhìn chăm chăm, sau đó gấp một miếng lát từ kê bỏ vào miệng, húp com chan ngũ canh trang vụng.

,Phó tổng tài, miếng lát từ kê này không tồi. ‘Độ cay quá phù hợp. Cô gấp một miếng vào trong bát anh, hướng về phía anh chớp chớp mắt, ‘Ăn thử xem.’

Tề Thiên Kiêu cảm thấy khỏe miệng mình gần gần run rẩy, nhìn nét cười của cô, biết rõ cô đang chinh anh, nhưng tự tôn của đàn ông khiến anh thua không dậy nổi.

Anh liếm môi, nuốt nước miếng một cái, gấp miếng lát từ kê lên ăn.

Quả nhiên, cắn xuống thì vị cay liền tràn ra, làm cho thai dương anh run rẩy.

Nhìn vẻ tươi cười của An Bối Nhã, thấy cô một hơi ăn ngon lành, mỗi một miếng, lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh.

Nuốt thịt gà, anh không chịu tỏ ra yếu kém mà một miếng một miếng cắn com trắng trong bát, còn cô nhiệt tình gấp đồ ăn cho anh.

Anh, ăn hết rồi!

,Oe...’

Tề Thiên Kiêu vừa về tới Tề gia liền nôn ra, còn thượng thổ hạ tả, vô cùng thê thảm.

,Thiếu gia, ngài có khỏe không?’ Cole lo lắng gõ cửa.

,Tôi không sao. ‘Tề Thiên Kiêu ôm bụng, ra khỏi phòng tắm. Giọng anh khàn khàn, sắc mặt trắng bệch, nhàu nhàu, môi lại cực đỏ, hơn nữa dường như còn hơi sưng.

,Thiếu gia, ngài uống một chút thuốc dạ dày đi. ‘Cole cầm thuốc dạ dày đưa cho anh.

Tề Thiên Kiêu mở miệng nuốt. Lại nhận lấy cốc trà nóng Cole đưa, anh ngồi trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại, suy yếu một hơi lại một hơi uống.

An Bối Nhã thì đứng ở cửa, ló đầu nhìn trộm.

Cô không nghĩ rằng Tề Thiên Kiêu có thể chịu đựng như thế, vậy mà thực sự ở nhà hàng đem toàn bộ món ăn ăn hết, tuy rằng đồ mỡ hơi nhiều, nhưng vẫn tiếp tục bình tĩnh lái xe đưa Lina về nhà, chống đỡ đến tận khi trở lại Tề gia, nhìn anh như vậy, cô còn tưởng rằng anh không sao.

Vậy mà, ai biết vừa vào cửa anh liền nôn ra hết.

Lần đầu tiên thấy Tề Thiên Kiêu như vậy, quả thực là hù chết Cole.

Ông từ trước đến giờ chưa từng thấy thiếu gia thảm hại như vậy, với sự dằn vặt nghiêm khắc của tước gia, hơn nữa cá tính thiếu gia kiêu ngạo, anh chưa bao giờ để bản thân lộ ra bất luận điều xấu xí gì trước mặt người khác.

,Tiểu thư. ‘Thấy An Bối Nhã đang đứng ở cửa, trong mắt Cole có trách móc. Nghe tiểu thư nói ra qua trình, ông cho rằng lần này tiểu thư đùa quá mức rồi.

An Bối Nhã cũng biết mình lần này hình như hơi quá, cô chợt dạ sò sò mũi, hướng về phía Tề Thiên Kiêu mở miệng, ‘Nay! Tề Thiên Kiêu, anh có khỏe không?’

,Không chết được. ‘Tề Thiên Kiêu nghiêng răng nói.

Chết tiệt, cảm thấy dạ dày của anh như đang có lửa đốt, vị cay khiến người ta run lên đó hoàn toàn ở trong dạ dày anh quấy phá.

,Thế nào? Cô hẳn rất hả hê nhỉ?’ Tề Thiên Kiêu tức giận trừng cô.

Đời nay anh chưa từng mất mặt như vậy, lại nôn trước mặt hạ nhân, còn để người ta đi vào phòng, thượng thổ hạ tả, thiếu chút nữa chết trong phòng tắm.

Ma đây, đều do cô ban tặng.

An Bối Nhã bĩu môi, đang điều đầu máy* của anh khiến cô theo bản năng muốn phản bác lại, nhưng khi nhìn sắc mặt khó coi của anh, lời nói lại nuốt trở về.

* (mình không hiểu @.@, nó là từ này 机车)

Nhìn anh khó chịu, cô vui vẻ sao được.

Trong lòng tràn đầy áy náy, cô thật sự không nghĩ anh sẽ như vậy, ai bảo anh sẽ diện như vậy chứ, hiểu rõ cô đang chinh anh, còn đem toàn bộ đồ ăn ăn sạch.

Cá tính kiêu ngạo của người đàn ông này thật sự khiến người ta chán ghét, An Bối Nhã lẩm bẩm trong lòng. Nhưng bộ dáng yếu ớt của anh lại làm cô mềm lòng.

Cẩn môi, cô do dự một lúc, mới từ từ mở miệng.

,Thực xin lỗi.' Cô cúi đầu nhận lỗi, đôi mắt đẹp ngó anh, giọng điệu mềm mại, như đang lam nũng với anh, ,La lỗi của tôi, tôi không nên chảnh.'.

,Cô<' Không nghĩ tới cô sẽ xin lỗi, Tề Thiên Kiều không khỏi kinh ngạc, hơn nữa cô còn dùng giọng nói mềm mại nói với anh.

Tề Thiên Kiều trừng mắt nhìn cô, hoài nghi mình có phải nôn đến xuấ thiện ảo giác hay không.

Anh nghĩ cô sẽ bật lại anh, sẽ cười anh, sẽ dùng cái miệng nhỏ nhắn kiaphun ra một câu gì đó khiến người ra muốn bóp chết cô, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, cô lại nói câu xin lỗi với anh.

,Tôi lần này là thật sự qua đang, thật sự rất xin lỗi.' Điều bộ cô êm dịu, không hề kiêu ngạo, giống như một cô bé đang lam sai.

Cô như vậy, khiến anh không thể thích ứng, lại càng không biết nên trả lời như thế nào trả lời.

Nhìn hai người, Cole ở một bên cúi đầu hé miệng nhin cười, lén lút rời khỏi phòng.

,Anh có khỏe không? Vẫn rất khó chịu a?' An Bối Nhã đi về hướng anh, đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, mặt mày lộ ra sự quan tâm.

Tề Thiên Kiều kinh ngạc nhìn cô.

Anh chưa thấy bộ dạng này của cô bao giờ, anh từng thấy cô hung hăng, từng thấy cô bướng bỉnh, từng thấy bộ dáng kiêu ngạo trẻ con không ai bì nổi của cô.

Thế nhưng, chưa từng thấy cô dịu dàng với anh.

Cô thế này thật xa lạ, khiến anh trở tay không kịp, không biết nên cư xử thế nào, ngay cả thói quen nói với cô bằng giọng điệu châm biếm từ trước đến nay trong nháy mắt cũng không dùng được.

,Tề Thiên Kiều?' Sao không nói gì vậy?

An Bối Nhã khom người xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát anh, trên mặt có nghi hoặc, ,Aizzz! Anh sao rồi?'

Ngây ngốc nhìn cô làm gì?

Tề Thiên Kiều nháy mắt hoàn hồn, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến gần sát, bỗng nhiên cả kinh, căng thẳng lùi về phía sau, nhưng lại lập tức dừng lại.

Chết tiệt, anh đang làm gì?

,Không có việc gì.' Anh đẩy tay cô ra, gắng sức giữ bình tĩnh, ,Đi ranoài, tôi muốn ngủ.'

,Ồ!' An Bối Nhã gãi gãi mũi, cũng không nói gì thêm.

,Vậy anh nghĩ ngơi cho tốt nhé.' Cô dịu dàng nói, sau đó xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức gọi lên nụ cười thành công.

Cô hiểu chiêu yếu mềm này dứt khoát có hiệu quả.

Có lúc, lấy nhu thắng cương mới là vương đạo nha!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương Thứ Sáu

Nếu anh là ếch thì tốt rồi, em đây nhất định sẽ hôn anh — dù cho nụ hôn anh muốn là của công chúa.

Tề Thiên Kiều cảm thấy tất cả không bình thường, cô gái An Bối Nhã tính cách vòng vo, từ lúc cô đột nhiên xin lỗi anh đêm đó, cô bắt đầu thay đổi hoàn toàn.

Cô không hề cùng anh đối chọi gay gắt, mặc kệ anh châm chọc khiêu khích thế nào, cô cũng không mở miệng phản kích, anh tựa như đối mặt với một cục bông, mềm mại khiến anh cho dù có thắng, cũng không cảm giác có thành tựu gì.

Đay vốn không phải là bản tính của cô, cô bị sao vậy?

Có thể nào thật sự là chuyện cô khiến anh thương tổn hạ thấp làm cô bây giờ còn tran đầy ay nay, nên đối mặt với sự khiêu khích của anh, cô đều ủy khuất chịu đựng?

Không! Không có khả năng!

Đánh chết anh, anh cũng không tin cô gái kia sẽ có lương tâm như vậy, tốt bụng như vậy, anh còn không hiểu cô sao?

Lòng dạ cô gái kiều ngạo kia vốn độc địa, cô lại đột nhiên thay đổi thái độ nhất định là có âm mưu gì, có lẽ đang ngầm ngầm mưu tính với anh.

Tề Thiên Kiều gõ bút máy, nâng mắt nhìn về phía cửa sổ kính.

Màn sáo nhôm ở đối diện không kéo xuống, cô ngồi trước bàn làm việc, cầm di động nói chuyện với ai đó.

Đã mười lăm phút rồi, nói chuyện điện thoại gì mà lâu vậy?

Cô không biết đây là thời gian làm việc sao, còn có thời gian nhận điện thoại cá nhân à?

Hay là phó tổng tai nay giao cho cô không đủ công việc, để cô trợ lý đặc biệt này có thể nhàn rỗi đến độ tán gẫu qua điện thoại.

Anh thấy cô nghiêng đầu, khuôn mặt hiện lên cảnh xuân, cánh môi cười ngọt ngào, diện mạo vô cùng rực rỡ, con ngươi đen không khỏi hí lại.

Nói thêm một lúc nữa, cô mới tắt điện thoại, nhưng bàn tay lại chống má, ngón tay mân môi, bĩu môi, đột nhiên vui vẻ phì cười.

Cô cười cái gì? Chuyện gì làm cho cô vui vẻ như vậy? Là do cuộc điện thoại vừa nãy sao? Người cô nói chuyện cùng là ai?

Tề Thiên Kiều không nhận ra bản thân đang nhủ vậy, chỉ cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt An Bối Nhã thực chói mắt, khiến anh khi nhìn thấy tâm trạng trở nên vô cùng tồi tệ.

Lúc cô làm việc vẫn đưa tình à?

Cầm lấy microphone, Tề Thiên Kiều định gọi cô gái đối diện sang đây, nhưng di động trên bàn lại đột nhiên rung lên, anh nhìn về phía di động, cái tên trên điện thoại khiến khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng.

‘Cha, có chuyện gì sao?’ Giọng anh lạnh nhạt.

Nghe được giọng điệu lạnh lùng của con trai, Tề Duy Đức không nhịn được thở dài trong lòng. Ông và con trai quan hệ cũng không tốt, ông biết nó đã bị ảnh hưởng từ vợ ông, hơn nữa bản thân ông đã cư xử nghiêm khắc với nó từ nhỏ, không phải ông không thương nó, chỉ là đối với đứa con độc nhất này ông có kỳ vọng cao, mới có thể đối với nó nghiêm khắc như vậy. Nhưng dần dà, quan hệ của hai cha con càng hờ hững.

Ông cũng muốn thay đổi, nhưng không biết bắt đầu thay đổi từ đâu, mà thái độ của Tề Thiên Kiều với ông cũng ôn hòa, hai người chung sống cũng không lạnh nhạt như người xa lạ, chính là vì chuyện của Bối Nhã mới phát sinh xích mích, Bối Nhã vô tội, lại tự dưng bị liên lụy vào việc nhà của Tề gia.

Có vài lần ông muốn hoà giải, nhưng nhiều lần cùng Tề Thiên Kiều xảy ra cãi vã, hơn nữa người vợ ở bên lại gây sóng gió, quan hệ cha con càng thêm cứng nhắc.

Ma ông, cũng không có cách nào.

‘Thiên Kiều, công ty gần đây thế nào?’

‘Không tồi, đại hội cổ đông cuối năm sẽ làm cha vừa lòng.’ Tề Thiên Kiều lạnh nhạt nói.

‘Thế à? Vậy là tốt rồi.’ Tề Duy Đức ngừng nói.

Cha con lặng im một hồi, ông cũng không biết nên trò chuyện gì với con.

‘Cha gọi tới để hỏi việc này?’ Tề Thiên Kiều chủ động phá vỡ im lặng, không cho rằng cha sẽ thuần túy gọi điện thoại đến vì quan tâm anh, cha chủ động tìm anh, bình thường đều chỉ vì một người.

,Khụ! Không phải...‘ Tề Duy Đức ho nhẹ một chút, biết lời nói kế tiếp của mình sẽ làm con trai không vui, ,La thế này, chiều nay con cho Bối Nhã xin nghỉ một buổi.’

Anh biết mà. Khóe miệng Tề Thiên Kiêu gọi lên một nét châm biếm,,Vì sao?’

,Nghe nói Bối Nhã và con trai nhà Brown gần đây kha than mặt, vợ chồng Brown mời ba và Bối Nhã dùng cơm với nhau, đại khái là muốn bad đồng ý cho Bối Nhã và con trai nhà Brown qua lại.‘ Mà ông dĩ nhiên vui mừng chấp nhận cuộc gặp này, Bối Nhã cũng đã lớn rồi, nói chuyện yêu đương là bình thường.

,Vậy sao?’ Tề Thiên Kiêu nhớ đến dáng vẻ An Bối Nhã nói chuyện đi động lúc này, là cô trò chuyện với tên nhóc nhà Brown à?

,Ba sẽ phái tài xế đi đón Bối Nhã.‘Tề Duy Đức dừng nói, mà Tề Thiên Kiêu ở đầu dãy bên kia cũng trầm lặng, Tề Duy Đức lặng lẽ thở dài, ,Cứ như vậy đi.‘ Sau đó cúp điện thoại.

Tề Thiên Kiêu để điện thoại đi động xuống, ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng của An Bối Nhã, mà cô đã hạ rèm xuống.

Chắc hẳn cô đã biết cuộc hẹn buổi chiều, đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời văn phòng.

Thảo nào cười vui vẻ như vậy, có một người đàn ông quý gói dưới váy cô, lại còn bảo ba gọi tới xin nghỉ giúp cô, mặt mũi ghê gớm thật.

Cô nghĩ rằng nói với cha là xong à? Anh không thể không cho phép sao?

Tề Thiên Kiêu đứng dậy, hướng về phía cánh cửa thông giữa văn phòng hai người, cầm tay nắm cửa, lần đầu tiên mở ra cánh cửa này.

Quả nhiên, cửa vừa mở, liền thấy An Bối Nhã đã xach túi, đang chuẩn bị rời khỏi, thậm chí còn vui vẻ khề hát

,Tam tình tốt nhĩ?’ Dựa vào cửa, nét mặt anh châm biếm

,Hả?’ An Bối Nhã quay đầu, nhìn cánh cửa từ trước đến nay vẫn khóa bị anh mở ra, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

,Tề Thiên Kiêu, anh...‘ Cô ngạc nhiên nhìn anh, không bỏ lỡ ánh mắt giận dữ lạnh lùng của anh — nó nhắm vào cô.

Làm sao vậy? Cô chọc gì đến anh à?

,Muốn đến cuộc hẹn?’ Cô còn thay quần áo, váy quây màu trắng lộ rabò vai nho nhỏ, bốt da cừu màu cà phê, khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ nhàng trên môi thoa chút son hồng nhạt. Khó có khi cô ăn mặc thực nữ như vậy, dung mạo tự tin vẫn không thay đổi, cô giống như anh mặt trời chói mắt, nhưng lại bộc lộ hơi thở ngọt ngào, anh tin rằng tiểu tử nhà Brown mà nhìn thấy, nhất định sẽ bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Ha< Từ trước đến nay cô luôn biết mê hoặc đàn ông thế nào.

‘ Tề thúc của cô gọi điện riêng cho tôi, giúp cô xin phép. An Bối Nhã, mặt mũi cô cũng lớn thật.‘ Anh khinh miệt nhếch môi, ánh mắt hiện ra ý lạnh.

Cô đã sớm quen thái độ của anh. Mỗi lần chỉ cần đụng đến Tề thúc, anh khó tránh khỏi việc châm chọc khiêu khích cô một phen.

,Tôi không muốn cãi nhau với anh.‘ Không muốn để ý đến anh, cô đi về phía cửa, đang muốn mở cửa, một luồng lực chặn cửa lại, không cho cô rời khỏi.

Mà thân hình cao lớn cũng khóa cô lại, đem cô giam giữa cánh cửa và anh.

,Tề Thiên Kiêu!’ An Bối Nhã tức giận xoay người, cô trừng mắt nhìn anh, ,Anh rốt cuộc muốn làm gì? Bây giờ tôi không muốn cãi nhau với anh, tâm trạng anh không tốt thì tìm người khác đi, đừng tìm tôi trút giận.‘

,Đừng tìm cô?’ Tề Thiên Kiêu cười nhạo, anh cúi đầu, con ngươi đen khóa cô lại, ,Tam trạng tôi không tốt, còn không phải vì cô sao, mà cô, An Bối Nhã, cô là người khởi xướng, lại muốn vui vẻ tới cuộc hẹn?’

Cô nghĩ rằng anh sẽ cho phép sao?

,An Bối Nhã, cô đừng tưởng rằng có thể tới đó được.‘ Anh không thoả mai, cô cũng đừng nghĩ có thể vui vẻ.

An Bối Nhã nhú mày, chẳng sợ khí thế bức người của anh, không khuất phục mà hất cằm lên, ,Tôi muốn đi đâu, không ai có thể ngăn cản,kể cả anh.‘

,Đúng vậy a?’ Anh nhướn mày khề nói, nở với cô một nụ cười tuấn mỹ nhưng ta ac, ,Thế thì, chúng ta thử xem xem.‘

Nói xong, anh đưa tay nắm lấy áo cô, dùng sức xé một cái—

Roẹt một tiếng, váy quây màu trắng xinh đẹp bỗng chốc hóa thành những mảnh nhỏ.

Trùng mắt nhìn âu phục rách vụn, An Bối Nhã quả thực không thể tin được.

,Tề Thiên Kiêu!’ Cô không chút nghĩ ngợi, tức giận đưa tay giơ choanh một cái tát.

Không khí tức khắc yên tĩnh.

Tề Thiên Kiêu chậm rãi quay đầu lại, con ngươi đen toát ra lửa giận,bên má trái hiện rõ vết bàn tay, cảm giác đau nhức khiến khuôn mặt tuấn tú trở nên âm u.

,Tốt lắm ‘ Cô nhếch môi, lại cười đến mức khiến người ta kinh hãi.

Đời nay còn chưa có ai dám tát anh, cô gái An Bối Nhã này hoàn toàn khiến anh tức tối.

Anh bắt lấy cô, thô bạo ném cô về phía ghế salon bên cạnh.

Sự thô bạo của anh làm cô đau, cô tức giận từ trên ghế sa lon đứng lên.

,Tề Thiên Kiêu, anh nổi điên cái gì?’ Cô ngẩng đầu găm lên giận dữ với anh, đã thấy anh nói cà vạt, như một ác ma nhào về phía cô.

,An Bối Nhã, cô sẽ phải trả gia đất vì ban tay nay.’

An Bối Nhã không thể tin được, Tề Thiên Kiêu lại làm vậy với cô.

Hai tay cô bị giơ lên cao qua mức, cà vạt chặt chẽ trói cổ tay cô lại, nội y tơ tằm bị đẩy lên trên, hai viên nộn nhũ bị ban tay to ngấm đen dùng sức xoa bóp nhào nặn, quần nhỏ tơ tằm treo ở mắt cá chân phải, chân dài xinh đẹp mở rộng, lộ ra đóa hoa diễm lệ, mà ngón tay dài xâm nhập miệng hoa,ra vào mà trêu đùa quấy nhiễu chơi đùa.

Cô muốn giãy dụa, nhưng chan cô bị đầu gối anh chế trụ,anh hiểu rõ sự yếu đuối của cô, ngón tay thô bạo trêu chọc hoa huyết mềm mại trơn bóng.

An Bối Nhã cắn môi, nhin xuống tiếng thở dốc đang muốn ra khỏi miệng, cô trùng mắt với anh, nghiêng răng nói ,Tề Thiên Kiêu, anh làm vậy là cường bạo!’

,Cường bạo?’ Tề Thiên Kiêu nhướn mày, rút ngón tay dài khỏi tiểu huyết, đầu ngón tay vẽ ra một sợi tơ trong suốt,,Nhưng cô ướt, hơn nữa...’ Anh van về đầu ngực, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái.

,Đừng!’ An Bối Nhã cắn răng nhin tiếng than nhẹ xuống.

,Coi này, ở đây cũng cứng rắn.’ Bàn tay dùng sức cầm nộn nhũ, năm ngón tay chụm lại, thô lỗ xoa nhũ thịt trơn bóng non nớt, ngón giữa cũng dùng sức chen vào hoa huyết, anh vừa tiến vào, hoa thịt dày đặc lập tức điệp điệp thịt chặt, đem ngón tay anh găt gao hút lấy.

,Đừng giả bộ, cô yêu tôi như vậy ma.’ Anh lại xâm nhập một ngón tay,bạo ngược mà trêu đùa, vượt qua tầng tầng mị thịt, lại mạnh mẽ xâm nhập, khuấy đảo ra chất lỏng ngọt ngào, ,Xem này, nhiều nước như vậy,cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của cô thật hưng phấn, quả thật là ưa thích tôi tiến vào.’

Anh nói đúng, thân hình yêu kiều vì anh tiến nhập mà run rẩy, anh còn hiểu biết thân thể của cô hơn là chính cô, biết khơi mào lửa dục của cô thế nào. An Bối Nhã cắn môi lườm anh.

Ngón cái anh lại ngăn chặn hạt nhụy trước đóa hoa, dùng sức xoa nắn một hồi, ngón tay thô ráp tại thời khắc ra vào ma sát thật mạnh hoa thịt.

,Ừm!’ Khoái ý khiến tiếng yêu kiều bật ra từ canh môi đang cắn chặt,hai tay cô siết lại, thân thể nhin không được cong lên, tiểu huyết co rút nhanh, đem ngón tay dài hấp thụ căng sít sao hơn.

,Nhìn cô xem, thật đam mê biết bao.’ Anh cười nhạt, đặc ý nhìn cô,ngón tay thô lỗ lôi kéo đầu ngực đỏ tươi, hai bên ngực tròn đẹp đẽ bị anh nhào nặn lưu lại dấu vết đỏ bồng.

Cảm giác vừa đau vừa tê đại kích thích cảm giác của cô, thân thể đã quen sắc dục nam nữ căn bản không thể kháng cự sự trêu ghẹo của anh

An Bối Nhã khẽ thờ gập, biết anh sẽ không dễ dàng buông tha cô, cô càng giãy dụa phản kháng, anh càng muốn khiêu khích, nhất định muốn cô khuất phục.

Sẽ, cô sẽ khuất phục — chỉ cần anh và cô cùng nhau trầm luân.

Cô đã rút quần lót đang treo ở mắt cá chân xuống, đôi chân trần trụi lướt qua chân anh, đi vào quần lót của anh, dục vọng nam giới thô nóng sòm đứng thẳng, chân trần nhẹ nhàng đảo qua lửa nóng.

,Coi này, anh cũng không hưng phấn muốn tôi sao?’ Cô dùng sức,chân trần khẽ dè vào dục vọng nam tính, dùng bàn chân chậm rãi cọ xát,đôi mắt quỳnh rừ khẽ phác họa, cô vươn phần lưng, nhẹ nhàng liếm cánh môi, sự cảm dỗ trong ý tứ hàm súc cực đậm.

Tề Thiên Kiêu híp mắt, thấy nét khiêu khích trong mắt cô, anh rút ngón tay dài ra, gỡ cà-vạt trên cổ tay cô ra, thô lỗ lôi kéo cô, để cô quỳ trước người, anh cởi bỏ quần lót, dục vọng nam tính bùng bùng phần chân lập tức đứng sừng sững giữa hai chân.

Bàn tay chế trụ gay cô, đè cô xuống dưới, khiến môi cô dán vào đỉnh nóng rực.

,Mở miệng cô ra dùng sức liếm.' Anh ra lệnh.

Ai ngờ An Bối Nhã lại đẩy anh ra, khi anh đang đưa tay muốn bắt lấy cô, cô xô tay anh, tự động vắt ngang chân ngồi trên người anh.

,Gấp cái gì? Tôi sẽ hảo hảo chăm sóc anh.' Cô đưa lưng về phía anh, quay đầu cười kiêu ngạo với anh, lập tức cúi đầu, mở miệng ngậm đỉnh dục vọng nam tính.

Mà miệng tròn quay về phía khuôn mặt anh, đóa hoa hồng nhạt nở rộ, Tề Thiên Kiêu có thể thấy hoa thịt xinh đẹp, nơi đó mật dịch đang chảy ra tỏa hương cau dẫn con người.

Anh chia tay tách mở hồng thịt, con người đen nóng rực nhìn chăm chú vào tiểu huyết đang không ngừng tỏa hương thơm, tay đẩy miệng hoa, ngón tay dài dùng sức tham nhập.

,Ừm...' An Bối Nhã hô nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm dục vọng nam tính chậm rãi siết chặt, bàn tay nhỏ bé cầm phía cuối, cô xoắn chuyển đầu lưỡi, qua lại liếm duyên vật to lớn, đầu ngón tay cũng vỗ về chơi đùa viên châu hai bên dục vọng nam tính.

Nước miếng không kịp nuốt chảy xuống ẩm ướt nóng rực, theo động tác phun ra nuốt vào ngậm hút của cô phát ra tiếng chặc chặc mờ ám.

Hô hấp của Tề Thiên Kiêu trở nên nặng nề, dục hỏa do cô châm ngòi phía dưới nảy sinh không thể cứu vãn, cô thậm chí còn dùng răng khể kho qua lỗ nhỏ ngay trước nhiệt thiết, muốn ép anh bùng nổ khí trước.

Yêu nữ này!

Anh cắn răng nhịn dục hỏa sắp sụp đổ xuống, ngón tay dài chà xát choi đùa hoa thịt, qua lại rút ra càng nhiều chất lỏng, nhìn canh hoa đang mở rakhép lại kia, anh mở miệng ngậm, liếm duyên mật dịch.

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng rực liếm cánh hoa non nớt, ngón tay dài chuyển động nhanh hơn, mật hoa chảy ra đều bị anh nhất nhất uống cạn, làm ướt đôi môi mọng.

Anh nhấp nhấp lưỡi, hai ngón tay đẩy đóa hoa ra, tham nhập thật sâu, đầu lưỡi cũng vờ vào theo, hoa bích lập tức trở ngại bao phủ siết chặt lại, đưa anh chặc chẽ vây bọc.

Lại rước lấy động tác càng kịch liệt của anh, ngón tay cùng ngọn lửa giao kích, không ngừng mà ra vào nộn huyết, xam lược đóa hoa thâm kín xinh đẹp.

,Ừm...' Khoái cảm kịch liệt thổi lên thân mình mềm mại, cô không khỏi muốn mộng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nóng rực nhất thời quên hoạt động.

Anh bắt mắt sự dừng lại của cô, bàn tay dùng sức phát cái mộng tròn, một ngón tay lại tiến vào, đem toàn bộ hoa huyết căng đầy lấp kín, không để lại chút kẽ hở.

An Bối Nhã khẽ thờ gập, ngực sữa vì dục hỏa mà sưng mẫn khó chịu, khoái cảm không ngừng đột kích khiến cô biết mình sắp đến cực hạn, mà dục vọng nam tính trong miệng vẫn trắng kiêu, mặc kệ cô khiêu khích thế nào, vẫn cứ cứng rắn như sắt.

Cô siết chặt cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay âu yếm hòa thiết, đầu lưỡi đam chọc,, lại dùng lực hút ngậm, cực lực muốn anh sụp đổ trong miệng.

Tề Thiên Kiêu cũng không ngừng mà xam lược tư hoa, dục vọng nhiễm đỏ mắt họ, khiến bọn họ giống hai bên dã thú, không ngừng hướng đối phương công kích, đòi hỏi đối phương đầu hàng.

Bọn họ kìm nén khoái cảm làm cho người ta phát cuồng, phát động một thời giằng co, không ai nhận thua, không ai yếu thế.

An Bối Nhã hít mắt, cứ tiếp tục như vậy, người thua trước chính là cô.

Bàn tay nhỏ bé cầm dục vọng nam tính ra sức chơi đùa, răng nhọn cố ý dùng sức đảo qua đỉnh, tay nhỏ bé lại co lại.

,Dừng!' Tề Thiên Kiêu hừ nhẹ.

Mà cô thì thừa dịp này, hút chặt ma, đầu ngón tay nhẹ kích thích hai bên viên châu, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức hút.

Tề Thiên Kiêu run rẩy, rốt cuộc nhịn không được bắn ra nhiệt dịch tại cái miệng nhỏ nhắn

An Bối Nhã ngẩng đầu, nam tính dục vọng vẫn không ngừng bật ra từ dịch, phun tới bộ ngực của cô, còn cả khuôn mặt nhỏ nhắn, cô ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Ngón tay nhẹ nhàng lau bạch dịch trên mặt, sau đó mở miệng, giống một người thắng lợi, đem chất lỏng của anh một hơi một hơi nuốt —— tựa như đang ăn chính anh vậy.

Tề Thiên Kiêu kịch liệt thờ dốc, nhìn bộ dáng An Bối Nhã đắc ý lại xinh đẹp, hận không thể đem cô bóp chết, càng hận không thể dùng sức đánh bại cô.

Anh bạo ngược ngăn chặn cô, đem chan dai đặt tại khuỷu tay, nhiệt xủở tại nộn hoa, hông hẹp dùng sức một cái, thô bạo tiến vào hoa huyết.

,A...’ Anh vừa tiến vào, hoa thịt vốn mẫn cảm lập tức co rút lại, dùngsức quyền nhanh dục vọng nam tính, thân mình đang yêu buộc chặt, AnBối Nhã nháy mắt đạt tới cao trào.

Yêu dịch tức khắc trào ra, mị thịt tăng tăng buộc chặt, khiến Tề ThiênKiêu hưởng thụ khoái ý đến mức tận cùng, anh trừu đưa, chất lỏng theoanh ra vào mà vậy ra, tiếng nước chảy róc rách quấy nhiễu.

Mạnh mẽ ra vào sâu làm cho thân thể vừa đạt đến cao trào nổi lên têđại, khoái ý tích lũy rồi lại tích lũy, An Bối Nhã vòng tay ôm cần cổ trắngkiện của anh, khóa ngòil trên người anh, trọng lực làm cho dục vọng namtính đâm xuyên vào cang sau.

Cô ôm chặt lấy anh, thân thể mềm mại kêu gọi giống như tấm lướichặt chẽ, mà anh là con mồi của cô, cô sắp sửa ăn anh như tấm ăn rồi.

Ma anh, vì cô phóng đảng ma đã sớm mất đi lí trí, bàn tay to chế trụmông tròn, ngón tay véo mông thật mạnh, anh một lần rồi lại một lần càngdùng sức hướng lên trên đỉnh, cơ hồ muốn tung cô lên, hai kiêu nữ trònđong đưa, nhị tiêm đồ tươi mê người nhô ra.

Anh há mồm ngậm nhũ lồi, răng nhọn gặm cắn nhũ thịt, ở ngực sữa màu mật ong lưu lại vết cắn sâu, anh muốn để thân thể mềm mại cân xứngngay tran đầy dấu vết của anh.

Mồ hôi ngọt ngậy theo da thịt đan xen ma thám ra, An Bối Nhã ngửadầu, lay động mông tròn, hoa thịt ở nhiệt thiết va chạm phía dưới mắpmáy co rút, một đợt lại một đợt sóng cao trào không ngừng bao phủ cô,bên tai nghe thanh âm giao hợp khi thân thể hai người va chạm, hòa vớitiếng nước dam dâng hạ tâm mắt, cô thấy anh tiến vào mình thế nào, cophun ra nuốt vào anh thế nào.

,Tề Thiên Kiêu...’ Cũng không đủ, như vậy còn chưa đủ. Bàn tay nhỏbé ôm lấy khuôn mặt tuần tú của anh, cô cúi đầu hôn anh, đầu lưỡi thamnhập miệng anh, giống như một ma nữ hấp thụ hơi thở của anh.

Cô vận vẹo mông, khi anh nhấn vào cô liền đi xuống, mị thịt chặt chẽđem anh hút chặt hơn, ma đầu lưỡi hai người quấn quít lấy nhau, nướcmiệng ẩm ướt chảy xuống khoe môi hai người.

Cô cắn môi anh, mắt đẹp liếc anh, bàn tay nhỏ lướt xuống lồi kéo đầungực của anh, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ xát.

,Anh có kĩ năng về phương diện này sao?’ Trong mắt cô la người đànông giờ này khắc này tuyệt đối không thể chịu đựng.

Tề Thiên Kiêu từ từ hípmắt. Cô gái chết tiệt này, cô hiểu rõ làm thế nàođể chọc giận một người đàn ông.

Anh đẩy ngã cô, rút tinh lượng nóng rực ra, chất lỏng dồi dào cũngchảy ra, mị thịt đỏ bùng theo động tác rút ra bên ngoài nhẹ nở.

Anh xoay người cô lại, để cô quỳ trên ghế salon, bàn tay chế trụ môngtròn, dựa sát đóa hoa ướt át, nhiệt thiết dùng sức xâm nhập, chen vào mịthịt phía trước.

,A...’ Cô lập tức phát ra tiếng rên rỉ, lưng co rút nhanh, không kịp trihoãn, anh lại đột nhiên xâm lấn, giống như cuồng phong bão táp, đem côchiếm lĩnh hoàn toàn.

Mồ hôi ẩm ướt trong ngực đan vào cai lưng thơm mát, bàn tay to luồnvề phía trước mỗi bên nắm một kiêu nữ, ngón tay mãnh liệt nhào nặn nhữthịt, nhiệt thiết qua lại xâm nhập tiểu huyết.

Anh tiến vào một lần so với một lần lại càng sau hơn, một lần so vớimột lần càng mãnh liệt hơn, anh cắn bờ vai mảnh khảnh, nghiêng răng nốibên tai cô:
,Tôi sẽ cho cô mở mang kiến thức về năng lực của tôi.’

Dam nói năng khiêu khích, cô sẽ phải trả giá, anh sẽ cho cô biết kết cụccủa việc xem nhẹ kiêu ngạo đàn ông.

An Bối Nhã đương nhiên nghe được thấy được, mà thể công càng kịchliệt lập tức xâm chiếm thân thể mềm mại, cô chỉ có thể rên rỉ ở dưới thânanh, cũng không có sức suy nghĩ.

Chỉ là cánh môi lại lặng lẽ giương lên.

Cô sẽ khuất phục, chỉ cần anh cùng trầm luân.

Tách!

Ánh lửa khẽ lóe lên trong không gian tối tăm, lập tức tắt ngúm.

Tề Thiên Kiêu nhả khói, thân trên anh trần trụi, mặc quần au đã dúmdó, quần không kéo khóa, chỉ treo ở thắt lưng.

Hiện tại là buổi tối, công ty đã sớm tan tầm, chỉ còn anh và An Bối Nhahai người ở lại văn phòng.

Qua làn khói, anh nhìn An Bối Nhã, cô trần trụi nằm sấp trên ghế salon, đôi mắt nhắm chặt, hô hấp sâu, ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ sát sàn chiếu vào, để anh thấy dấu vết hoan ai lưu lại trên người cô.

Bọn họ giao chiến một buổi chiều, đã quên toan bộ công việc, bao gồm cả cuộc họp chiều nay, anh nghĩ, với sự thông minh của Charmain chắc công cũng đoán ra trong phòng làm việc xảy ra chuyện gì, không bắt ngờ mà hủy cuộc họp, đại khai cũng đuổi lái xe mà cha phải tới, bởi vậy toàn bộ buổi chiều, không ai quấy rầy bọn họ.

Cần điều thuốc, tam tư anh khó dò.

Anh không nghiện thuốc la, cũng không hay hút thuốc, anh không thích bị ni-cô-tin khống chế, cũng cho rằng phải dựa vào thuốc la để giữ tâm trạng bình tĩnh la chuyện người yếu đuối mới có thể làm.

Cũng giống như, anh chưa bao giờ yêu đương vụng trộm ở văn phòng.

Thế nhưng hôm nay anh lại phá lệ, tính cả chuyện anh mở ra cánh cửa trước kia anh chưa bao giờ quan tâm, mà tất cả những điều nay đều là vì cô gái trên salon.

Cô làm anh hoàn toàn không thể khống chế được.

Không chỉ bởi vì cuộc điện thoại của cha, ngại nỗ không phải vì cha, mà là vì nét cười vui vẻ của cô.

Cho tới bây giờ anh chưa từng thấy cô cười như vậy bao giờ, nhưng cô một mình trong phòng làm việc, vì một cuộc điện thoại, vì một tên nhóc lông mao còn chưa dai, cô bật cười.

Cô thích tên nhóc đó sao?

Không! Người cô yêu là anh!

Nhưng cô chưa từng cười với anh bao giờ.

Hai người luôn giương cung bạt kiếm, ngoại trừ ân ái ra, không có thời điểm chung sống hoà bình, chỉ có liên tục cãi vã và giằng co.

Anh ghét cô —— cho dù anh hiểu cô vô tội.

Nhưng anh cần đối tượng để căm thù.

Từ bé mẹ đã an cần dạy bảo anh, nếu không phải vì cô và mẹ cô, cha sẽ không lạnh nhạt như băng với bọn họ.

Anh biết mẹ chẳng qua là cần một người cùng bà chung mối thù với người đó, ba yêu cha, nhưng trong lòng cha không có ba, ba đau, ba hận, bà cần ai đó cùng ba căm hận, mà anh là con trai bà, là lựa chọn tốt nhất.

Anh và cha cảm tình không thuận hòa, nhưng cùng mẹ sao không thân thiết được?

Nghĩ như vậy, ba người gần gũi với anh nhất, ngược lại anh căm ghét cô nhất.

Thật mỉa mai.

Một người anh hận không thể khiến người đó biến khỏi tầm mắt, cũng là người hiểu rõ anh nhất, bởi vì cô yêu anh, mà anh < Không yêu cô.

Anh không có khả năng sẽ yêu cô, anh phải ghét cô, phải bài xích cô, giữa hai người không có khả năng, anh sẽ không giống như ý nguyện của cha, không thể làm tổn thương mẹ.

Nhặt quần áo lên, Tề Thiên Kiêu đi về phía cánh cửa chung.

Anh mở cửa, bước chân khẽ run.

‘Em không nên yêu thương tôi.’ Anh nói nhỏ, âm thanh nhẹ nhàng phiêu đảng trong không gian lạnh yên, anh trở lại nơi chốn của mình, cánh cửa thông nhau bị anh đóng lại, giống như đóng lại con đường giữa hai người.

An Bối Nhã từ từ mở mắt ra, nhìn cánh cửa đang khép chặt kia, chậm rãi cup mắt xuống, bên môi lại giương lên một nét cười tự giễu, ‘Không nên sao <

Nếu có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Nếu thật sự có thể không yêu thì tốt rồi, tốt rồi <

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương Thứ Bảy

Em cần trái táo — dù cho nó có độc, nhưng ngay cả quả táo độc anh cũng không muốn cho em.

Tề Duy Đức cầm cây kéo nhỏ cắt sửa cành lá, tuy rằng đã vào tuổi trung niên, nhưng ông điều dưỡng hợp lý, xem ra vẫn là một quý ông an tuấn, trong vòng xã hội, vẫn có không ít phụ nhân ngưỡng mộ ông.

Khi An Bối Nhã đi vào nhà kính, liền thấy ông đeo găng tay, cầm cái xẻng nhỏ xúc đất, nhổ rễ hoa lan hình cầu lên rồi cấy vào một cái bồn nhỏ khác.

Cô không lên tiếng quấy rầy, dựa vào cửa, nhìn hoa cỏ trong nhà kính. Hoa cỏ tại nơi này toàn bộ là do Tề thúc tự tay săn sóc, cũng không mượn tay người khác. Trừ khi cùng mấy người bạn gia liên hoan, chơi bóng, ở lâu đài cổ này, nơi Tề thúc thường lưu lại nhất chính là nhà kính.

Ánh mặt trời êm dịu từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, cô nhìn Tề thúc, mai đầu ông đã có mấy phần xám trắng, lưng vẫn thẳng tắp, nhưng năm tháng vẫn vô tình lưu lại trên người ông những dấu vết của thời gian, công nghệ cuộc đời trước của cô, Tề thúc so với bây giờ càng già nua hơn.

Tề Thiên Kiều lãnh đạm khi chung sống cùng ông, mà quan hệ của Carleen với ông từ trước đến nay như băng giá, tại cái gia đình này, ngoài trừ Cole, cũng chỉ có cô nói chuyện cùng ông.

Cô biết Tề thúc rất cô đơn, nhưng cô không có năng lực thay đổi, bởi vì cô chính là thủ phạm tạo nên tình cảm không thuận hòa trong Tề gia.

„Đứa nhỏ này, ngưng cái gì thế?“ Tề Duy Đức buông cái xẻng nhỏ, cời găng tay, đi tới bàn trà bên cạnh, bên trên bày bánh bích quy và trà.

Ông ngồi vào ghế, chìa tay ra, ý bảo An Bối Nhã cũng ngồi xuống.

„Vừa nãy con suy nghĩ chuyện gì thế?“ Ông giúp cô rót một tách trà xuân.

Tuy rằng sống ở Scotland, ông vẫn thích nhất là trà Trung Quốc.

Hiểu rõ sở thích của chủ nhân, Cole chuẩn bị rất nhiều lá trà, nếu không có, liền lập tức dặn người mua về.

„Đau có đau ạ!“ An Bối Nhã uống một ngụm trà, tư vị ngọt lành khiến cô cười híp mắt, „Trà này uống ngon thật, Tề thúc, kỹ thuật pha trà của chú tốt thật.“

Cô cười đến mức vui vẻ, đánh lừa ông, nhưng sao Tề Duy Đức không nhìn ra tam tư của cô bé này. Ông từ ái vỗ vỗ tay cô, „Con bé ngọc, đừng suy nghĩ nhiều lam gì.“

An Bối Nhã hơi hơi thu hồi nụ cười.

„Kỳ thật, nói đúng ra là chuyện này do Tề thúc gây ra, vô duyên vô cớ lại cuốn con vào việc nhà của Tề gia.“

„Tề thúc!“ Cô nhủ mảy, không thích Tề thúc nói như vậy, „Nếu không phải chú tìm được con, nhận nuôi con, bây giờ con cũng sẽ không sống tốt như thế này.“

Cũng sẽ không gặp anh.

Chỉ là < hấn la anh mong ước không phải gặp cô nhi!

An Bối Nhã mím môi, ánh mắt có chút ảm đạm.

Tề Duy Đức để ý tới ánh mắt của cô, „Gần đây con và Thiên Kiều ở chung có tốt không?“

„Không hẳn vậy.“ An Bối Nhã nhún vai, thoải mái mà nháy mắt với Tề Duy Đức, „Chú cũng biết mà, con chú rất khó chung sống.“

„Cha...“ Tề Duy Đức bị vẻ mặt nghịch ngợm của cô chọc cười, ông đồng ý gật đầu, „Quả thật, đứa bé Thiên Kiều kia đúng là rất cố chấp, cá tính lại cao ngạo, nhưng mà nó rất thông minh, chuyện gì cũng làm cực tốt, chưa bao giờ khiến ta thất vọng.“

Ông thân nhiên nói, biểu lộ niềm tự hào của một người cha với con trai.

„Những lời này chú nên nói với anh ấy, chứ nói với con lam gì.“ Tình cảm hai cha con căng thẳng như vậy, đều bởi vì cá tính bọn họ quá giống nhau.

Ai cũng cố che đậy biểu cảm thật, ai cũng cố giữ thể diện.

,Tên nhóc đang ghét kia mỗi lần gặp ta đều trưng ra bộ mặt như người chết, ai mà nói tiếp được nữa?’ Tề Duy Đức tức giận hừ lạnh.

An Bối Nhã bị bộ dáng cau kinh của ông làm cô bật cười.

,Còn Carleen thì sao?’ Cô hỏi, tò mò về ý nghĩ của Tề thúc với Carleen.

Hai vợ chồng xử sự với nhau như ,băng’, thậm chí đã ngủ riêng nhiều năm.

Không nghĩ tới An Bối Nhã sẽ chủ động nhắc tới vợ mình, Tề Duy Đức hơi sửng sốt, ông nhìn về phía An Bối Nhã, lộ ra một nụ cười, ánh mắt có chút hoài niệm.

,Lần đầu tiên ta nhìn thấy Carleen, cô ấy mới hai mươi ba tuổi, cô ấy ngồi bên cửa sổ chờ ta, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc vàng của cô ấy, xinh đẹp như thiên sứ, nam sĩ bốn phía đều chú ý đến cô, khi thấy ta xuất hiện, mặc dù bày ra vẻ tao nhã của thiên kim tiểu thư, ta vẫn nhìn ra được nét căng thẳng trong mắt cô ấy.’

,Thực đang yêu nhì!’ An Bối Nhã không nhịn được mỉm cười.

,Đúng vậy! Thực đang yêu.’ Tề Duy Đức cũng cười đồng ý.

Nhìn Tề Duy Đức tươi cười, An Bối Nhã chú ý tới sự dịu dàng trong mắt ông, cô nhịn không được hỏi: ,Chú yêu Carleen sao?’

Sự thẳng thừng của cô khiến Tề Duy Đức mỉm cười, ông bỏ la tra cũ trong bình ra, thay trà mới, rót nước nóng vào ấm, ngâm một chút, rồi lại rót tiếp.

Ông không nói lời nào, An Bối Nhã cũng không mở miệng, một hồi lâu sau, Tề Duy Đức pha trà ngon, từ từ rót đầy chén trà của cô, lúc này mới mở lời.

,Có lẽ ngay từ đầu không yêu, nhưng chung sống lâu dài, lòng người sẽ thay đổi. Bối Nhã, mẹ con đối với ta mà nói là một người bạn cũ, là một người bạn cũ khiến ta hoài niệm, nhận nuôi con, là bởi con là cô bé duy nhất mà người bạn cũ đó để lại, đây là tam ý của ta với người bạn cũ đó.’

,Vâng, con hiểu.’ Cô biết Tề thúc đang nói với cô, chuyện giữa ông và mẹ đã sớm qua rồi, cô không cần có gánh nặng gì hết.

Tề Duy Đức biết tiểu cô nương thông minh nay hiểu ý tứ của ông, ông mừng vui thanh thần gạt đầu, uống trà, ông chậm rãi nói: ,Bối Nhã, đừng mất hết hi vọng nhé.’

Canh tay đang định nhón lấy bánh bích quy của An Bối Nhã dừng lại.

,Con trai nhà Brown cũng không tồi, dương quang lại sáng sủa, so với táng băng nào đó thì tốt hơn nhiều.’

An Bối Nhã cầm bánh bích quy, ,La Charmain nói cho chú biết a?’

Charmain vốn là thư kí của Tề thúc, sẽ nói cho Tề thúc chuyện cô và Tề Thiên Kiều làm ở văn phòng, cô không ngạc nhiên.

Tề Duy Đức cũng lấy miếng bánh quy, tiện thể khinh khinh liếc cô một cái, ,Tiểu nha đầu, Cole không chỉ là bạn tốt của con, hẳn còn là người bạn già của ta.’

Ông đã sớm biết, chẳng qua là ra vẻ không biết, nhất định muốn nhìn hai đứa trẻ này sẽ phát triển đến bước nào.

Nhưng ma hiện tại con trai lại cùng Lina qua lại thân mật, lại có Carleen ở bên thêm dầu vào lửa, hai nhà có việc mừng là chuyện sớm hay muộn.

Ông thật sự không muốn nhìn con bé Bối Nhã này bị tổn thương, dù sao con mình ngoan cố, ông so với người khác càng rõ ràng hơn.

Không nghĩ rằng Cole đã sớm ban đứng cô, An Bối Nhã bĩu môi, cô cắn bánh bích quy, nở một nụ cười tự tin với Tề Duy Đức, thực phóng khoáng và tươi cười.

,Tề thúc, đừng lo lắng, con sẽ không bị tổn thương đâu, ngược lại là con trai chú ấy, con chỉ sợ đến lúc đó hẳn sẽ khóc lóc cầu xin con trở về.’

Bộ dáng kiêu ngạo của cô khiến Tề Duy Đức phì cười. Ông nhớ tới con trai tăng băng của mình, lại nhìn An Bối Nhã như anh mặt trời chói mắt.

Có lẽ, con bé thật sự có thể hòa tan đứa con khỏi băng nay không chừng.

Hơn nữa đứa con trai nghiêm cẩn kia của ông cũng không phải là loại người sẽ ở văn phòng làm chuyện phong lưu — đúng vậy, Charmain cũng báo cáo cho ông.

,Vậy Tề thúc sẽ chờ xem.’ Ông ha hả cười, môi mắt mong chờ.

Mà An Bối Nhã cũng cười, cho dù trong lòng một chút chắc chắn cũng không có, nhưng bản thân cô không thể buông tha, không tới tận cùng, cô tuyệt đối không bỏ cuộc.

Bọn họ cười rất vui vẻ.

Tề Thiên Kiều đứng ngoài nhà kính, nhìn hai người đang nói cười bên trong, nhìn cha lộ ra nụ cười yêu thương với cô, nhìn cô giống một cô bé, dường như lam nũng với cha.

Cha của anh, chưa bao giờ đối xử với anh như vậy.

Ma cô, cũng chưa bao giờ lộ ra dáng vẻ thoải mái như vậy ở trước mặt anh.

Tề Thiên Kiều thu hồi ánh mắt, xoay người chuẩn bị bỏ đi, lúc quay người lại thấy mẹ đang đứng ở phía sau, dùng ánh mắt phần nộ trừng trừng nhìn nhà kính — hoặc là phải nói, là trừng mắt nhìn An Bối Nhã.

Bà vô cùng thống hận sự tồn tại của con bé này, nếu không phải vì menó, chồng bà sẽ không không yêu bà, sẽ không lãnh đạm với bà.

Carleen ưỡn ngực thẳng lưng, liếc con trai một cái, lập tức cao ngạo mà đi về phía nhà kính.

Tề Thiên Kiều hơi nhíu mày, cũng theo sau mẹ.

‘Thật ngượng ngùng, quấy rầy hai người rồi.’ Thanh âm lạnh lùng của Carleen cắt ngang sự hoà thuận vui vẻ trong nhà kính.

Tề Duy Đức kinh ngạc nhìn vợ, nụ cười trên mặt thu hồi, lại không biết thái độ của ông càng khiến Carleen tức giận.

Ông rõ ràng là chồng bà, lại chưa bao giờ từng cười với bà như vậy.

‘Phu nhân, sao em lại đến đây?’ Từ trước đến nay ba không đến nhà kính, cũng vì vậy ông mới kinh ngạc khi thấy vợ đi vào.

An Bối Nhã cũng nhìn thấy Tề Thiên Kiều đứng ở phía sau Carleen, hai người nhìn nhau, ánh mắt anh lạnh lùng rồi lại mang theo chút phức tạp.

Cô cup mắt, đứng dậy trước tiên.

‘Tề thúc, con đi trước.’ Cô nghĩ sự tồn tại của chính mình khiến Carleen càng không vui.

‘Không cần.’ Carleen mở miệng, dùng ánh mắt cao ngạo nhìn cô, ‘Tôi muốn nói một tin tốt, tôi cho phép cô ở lại chia vui.’

‘Phu nhân!’ Giọng điệu của bà khiến Tề Duy Đức mất hứng nhíu mày.

Carleen không để ý tới sự tức giận của chồng, cười mở lời, ‘Tức gia, nghe chuyện này, anh nhất định sẽ vui vẻ, em đang chuẩn bị để Thiên Kiều và Lina đính hôn vào tháng sau.’

‘Cái gì?’ Tề Duy Đức đứng lên.

An Bối Nhã cũng sững sờ.

Không đúng! Bọn họ đính hôn phải là vào bốn năm sau, sau khi đính hôn một năm, anh và Lina mới quyết định kết hôn, sao bây giờ lại trước thời hạn thế này?

Tề Thiên Kiều nghe được tuyên bố của mẹ cũng kinh ngạc, anh nhìn về phía mẹ, đầu mày khẽ nhíu lại, vì chuyện mẹ tự quyết định mà không vui.

Carleen cầm tay anh, đôi mắt xanh nhìn chăm chăm con trai, cười với con đầy từ ái, ‘Thiên Kiều, mẹ tuyên bố thế này, con nhất định rất cao hứng ha! Dù sao con cũng thích Lina như vậy, gia thế bối cảnh của con bé cũng thật xứng đôi với con, chắc chắn là một người vợ tốt.’

‘Anh không đồng ý!’ Không đợi con trai vũ khí, Tề Duy Đức lập tức phủ quyết.

‘Vì sao không đồng ý?’ Carleen quay sang nhìn chồng, hất cằm lên, ‘Điều kiện của Lina tốt, gia thế cũng tốt, cùng Thiên Kiều chung sống rất phù hợp, em không cho phép con em ở cùng một đứa con gái lại lịch không rõ.’

Bà có ý nhìn về phía An Bối Nhã.

Bà biết chồng hy vọng con trai có thể thành một đôi với An Bối Nhã, sao bà có thể theo nguyện vọng của chồng được, con trai của bà cùng aichung sống cũng có thể, nhất định An Bối Nhã không thể!

‘Carleen, việc nay liên quan đến hạnh phúc của Thiên Kiều, em đừng—’

‘Em đương nhiên là vì hạnh phúc của con!’ Carleen ngắt lời chồng, ‘Tất cả mọi thứ em làm đều là vì mong con được tốt đẹp, không giống anh, chỉ vì tư tam của chính mình.’

‘Carleen...’

‘Được rồi!’ Không chịu nổi bọn họ khác khẩu, Tề Thiên Kiều lạnh giọng mở miệng, ‘Hai người đừng tranh cãi nữa, con đồng ý đính hôn cùng Lina.’

,Thiên Kiều!’ Tề Duy Đức nhú mày nhìn về phía con.

Carleen thì lại đắc ý nhìn chồng, ,Nhìn đi! Tước gia, cả Thiên Kiều cũng đồng ý rồi, anh cũng đừng cố chấp.’

,Em!’ Tề Duy Đức tức giận trừng mắt nhìn vợ.

,Đúng vậy mà! Tề thúc, anh trai cũng đồng ý rồi, chú cũng đừng phản đối.’ An Bối Nhã cũng lên tiếng trấn an ông.

Ở Tề gia, từ trước đến nay cô đều gọi là Tề Thiên Kiều là anh trai.

Tề Duy Đức kinh ngạc nhìn về phía An Bối Nhã, ,Bối Nhã, con<’

Sao cuối cùng con bé lại đồng ý? Không phải nó thích thằng nhóc xấu xa này sao?

Không chỉ Tề Duy Đức kinh ngạc, ngay cả Carleen cũng ngay ngẩn nhìn cô.

Đều là phụ nữ, ba nhìn ra được An Bối Nhã thích con mình, đó cũng là nguyên nhân bà muốn phá hỏng, mẹ của nó cướp chồng mình, bà tuyệt đối không cho phép ngay cả con trai mình cũng bị cướp đi.

An Bối Nhã nhếch môi cười, cô nhìn về phía Carleen, cười đến vành mắt cong cong. ,Con tin tưởng chuyện Carleen làm đều vì muốn tốt cho anh trai, đúng không?’

Chẳng biết tại sao, vì cái nhìn chăm chú của cô, Carleen từ trước đến nay kiều ngạo lại cảm thấy chột dạ.

Thở sâu, Carleen cao ngạo nói: ,Đương nhiên.’

Ba đương nhiên là vì tốt cho con.

,Anh a, chúc mừng anh.’ An Bối Nhã cười với Tề Thiên Kiều.

Nhìn nụ cười của cô, Tề Thiên Kiều nhú mày.

Chẳng biết tại sao, nụ cười của cô khiến ngực anh có chút buồn bực, giống như không thở nổi, làm cho anh vô cùng khó chịu.

,Đúng rồi, Tề thúc.’ An Bối Nhã đột nhiên quay đầu nói với Tề Duy Đức, ,Chương trình học của con cũng gần xong rồi, chỉ còn bài luận văn cuối cùng thôi, cũng sắp hoàn thành, con sẽ bàn bạc với giáo viên hướng dẫn, con có thể tốt nghiệp trước thời hạn mà không vấn đề gì. Tề thúc, sau khi tốt nghiệp, con muốn tới chi nhánh công ty ở New York.’

,Cái gì? Con muốn đến New York?’ Tề Duy Đức giật mình sững sờ, ông liếc con trai một cái, lại nhìn về hướng An Bối Nhã.

Chẳng lẽ Bối Nhã vì chuyện con trai muốn đính hôn, nên mới mồm miệng muốn rời khỏi?

Nhưng không phải nó vừa mới thề son sắt rằng sẽ không bỏ cuộc sao?

Tề Duy Đức hoàn toàn không hiểu con bé đang suy nghĩ điều gì, ông đã già rồi sao?

Aizz! Quên đi, chuyện của thanh niên, ông không quản được.

Ông lại liếc con trai một cái, thở dài trong lòng, lập tức gạt đầu đồng ý, Thôi được, ta sẽ thu xếp.’

,Cam on Tề thúc.’ An Bối Nhã cười vui vẻ.

Nghe cô nói muốn đi New York, Tề Thiên Kiều không khỏi nhú mày. Nhìn cô đang vui vẻ tươi cười, hơi thở ghen ở ngực, dường như qua nặng nề.

An Bối Nhã ra khỏi phòng tắm, cầm khăn lau khuôn mặt ẩm ướt, cô mặc T-shirt rộng thùng thình, chân trần, dẫm lên tấm thảm mềm mại.

Nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên giường, cô như ngớ ngẩn.

,Anh trai than mẩn, anh xuất hiện trong phòng em vào giờ này thì có lẽ không ổn đâu nhỉ?’ Ném khăn mặt vào giỏ, cô khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa phòng tắm, ung dung nhìn anh.

Anh ít khi vào phòng cô, phần lớn là cô đến chỗ anh — đương nhiên là khi đêm khuya lúc tất cả mọi người chìm vào giấc ngủ. Mà hiện tại, thời gian ăn tối vừa mới qua, anh xuất hiện như vậy, không sợ sẽ bị người tanh lòng ngó sao?

Nghe cô gọi anh là anh trai, con người đen xẹt qua một tia không vui. Trước mặt người khác thì không tính, lúc riêng tư, anh ghét cô gọi anh như vậy.

Cô vốn không phải em gái anh, anh cũng không xem cô là em gái.

An Bối Nhã dĩ nhiên biết anh mất hứng, cô xứng đang lam em gai của anh sao? Và lại, cô cũng chẳng muốn làm em gái anh.

,Ngai Tề đại giá quang lâm, có việc phải làm a?‘ Cô đi về hướng bàn trang điểm, cầm lấy kem dưỡng da (lotion), vỗ nhẹ lên mặt.

Tề Thiên Kiêu không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn động tác của cô.

Cô không giống những cô gái khác, dành quá nhiều thời gian cho việc dưỡng da, chỉ đơn giản thoa chút kem dưỡng da và sữa dưỡng (emulsion) nhưng làn da của cô lại cực kì mềm dẻo.

Cô cũng không giống những cô gái khác, toàn thân da thịt trắng nõn không tí vết, da cô có màu mật ong nhàn nhạt, đó là do cô phơi nắng từ nhỏ, cô chưa bao giờ né tránh ánh nắng mặt trời, trên người cũng có chút sẹo nhỏ nhỏ, đó là do khi cô chơi đùa, khi đa bóng, không cẩn thận bị thương.

Cô một chút cũng không giống thiên kim tiểu thư, cô cũng không phải < Hay nói đúng hơn, cô khinh thường như vậy, cô luôn sống thật với bản thân mình.

Thật chói mắt < Khiến người ta cảm giận.

Thấy anh không nói lời nào, chỉ có khuôn mặt bình tĩnh nhìn cô, cô lấy lại vẻ khinh khinh.

,Anh thoát nhìn chẳng giống chủ rể tháng sau muốn đính hôn gì cả! Người con hiếu thảo.‘ Còn không quên thêm vào cuối một câu châm chọc.

Quả nhiên, một tia dao động lóe lên trong ánh mắt anh, thẳng tắp chiếu về phía cô.

,Cô nghĩ cục diện này là do ai tạo thành?‘ Nếu không phải cô, gia đình anh sẽ yên bình, không giống bãi chiến trường thế này.

,La tôi, dĩ nhiên là tôi.‘ An Bối Nhã mỉm cười, vẻ mặt không đứng đắn, ,Cho nên! Tên thủ phạm cầm đầu tôi đây nên tự động rời đi.‘

Nhưng thái độ ngả ngón của cô lại càng làm anh tức giận.

,An Bối Nhã! Anh tức giận trừng cô. Vẻ tươi cười của cô khiến đôi mắt anh đau đớn, khiến ngực anh bùng lên một ngọn lửa giận, ,Cô chẳng nếu cô đi, tôi sẽ giữ cô a?‘

,Anh sẽ sao?‘ Cô khẽ liếc xéo, mắt đẹp nhìn anh.

,Đương nhiên sẽ không.‘ Anh cười lạnh, cực kỳ khinh thường, ,An Bối Nhã, chiều lát mềm buộc chặt nay đối với tôi vô dụng.‘

Cô dừng nghĩ có thể dùng thủ đoạn đùa giỡn gì trên người anh.

,Tôi biết.‘ Cô hiểu ma, hành động gì, tâm tư gì của cô, đều không thoát khỏi ánh mắt của anh, ,Anh không yêu tôi, tôi biết.‘

Cô cười, nhưng anh mất lại đầy bi thương, từ trước đến nay người tự tin như cô, lần đầu tiên tỏ ra cô đơn trước mặt anh.

Tề Thiên Kiêu không khỏi giật mình.

An Bối Nhã đi về phía anh, giang chân ngồi trên người anh, anh ngửi được hương hoa hồng mùi thơm ngát nơi cô, mà thân thể hai người kề sát, cho anh biết ngoại trừ áo phông rộng thùng thình trên người cô, bên trong cái gì cũng không mặc.

Cô yếu ớt dựa vào trong lồng ngực của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn gó lên vai anh, ngoài việc có ân ái ở ngoài, họ chưa từng thân mật như vậy bao giờ.

Cô như vậy, không hiểu sao lại khiến nổi lòng anh dao động.

Tề Thiên Kiêu không vui, đưa tay muốn đẩy cô ra.

,Tề Thiên Kiêu, em cũng mệt mỏi rồi.‘ Lời cô nói khiến động tác anh ngừng động tác.

,Một người yêu qua lâu, cũng sẽ mệt mỏi.‘ Cô buồn bã nói, thanh âm khẽ khàng như mờ ảo, lại từng câu từng câu đập vào lòng anh.

,Vi sao lại yêu tôi?‘ Anh mở miệng, thanh âm hơi khan. Anh không hiểu cô tại sao lại yêu anh, anh đối xử với cô cũng không tốt.

,Em nói là vừa gặp đã yêu, liệu anh có tin không?‘ Cô nhếch môi, giọng điệu mang chút không đứng đắn, nhưng điều cô nói là sự thật.

Từ lần đầu tiên nhìn anh, cô đã động tâm rồi.

Mà bản thân cô luôn luôn cố chấp, một khi động lòng, một khi yêu, sẽ yêu thật lâu thật lâu, cho dù biết rõ đó là ngọn lửa sẽ thiêu bỏng cô, cô vẫn tiến về phía trước truy đuổi nó.

,Thế nhưng ma! Em biết, em không phải là công chúa.‘ Cô ngừng đầu, đưa tay ôm lấy khuôn mặt anh, yên lặng nhìn anh.

,Hoang tử, sẽ chỉ thuộc về công chúa mà thôi.' Mà cô, là vai nữ phụ xấu xa chuyên phá rối, ,Hoang tử thân mến, em biết anh không thuộc về em, em hiểu ma.'

Cô nhẹ nhàng hôn lên làn môi anh, rất nhẹ rất nhẹ, như cánh bướm khẽ lướt qua.

Khi cô muốn rời ra, anh lại chế trụ cô, hôn lên môi cô, đầu lưỡi tìm vào, nhẹ nhàng chậm chạp mà liếm hút hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Nụ hôn này, so với sự dữ dội trước kia, có vẻ dịu dàng hơn.

Cô khẽ thở gấp, vòng tay qua cổ anh, tìm hiểu lưỡi hồng, cùng anh đan lại, một nụ hôn sau, như tơ tằm tha thiết triền miên.

Thân thể hai người cọ sát, bất tri bất giác, T-shirt trên người cô bị cởi ra, áo sơ mi của anh bị tháo bỏ, xinh đẹp dưới thân cô sớm ướt át.

Cô cởi quần lót anh, cảm nhiệt thiết đã sớm dâng trào, tay nhỏ bé choi đùa vai cai, hơi thở thô ráp của anh gấp gấp, nâng mông tròn lên, khiến đóa hoa yêu kiều đối diện với đỉnh nam tính, sau đó chậm rãi ngồi xuống, hai cánh hoa mở ra, đem thứ thô to chậm rãi nuốt vào.

,A<'

Anh đi vào nơi sâu nhất, hoa thịt trùng điệp, siết chặt trở ngại mà vây bọc anh, khoái cảm tuyệt vời khiến hai người đồng thời phát ra tiếng ngâm nga.

Anh chế trụ vòng eo nhỏ nhắn, thông thả của hướng lên trên đỉnh choi đùa, động tác tuy nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng lực đạo tiến vào lại một lần so với một lần sâu nặng hơn.

Loại tiến vào thông thả này, so với nhu cầu mãnh liệt càng làm cho hai người sụp đổ.

Anh chú ý cô, nhìn cô mềm mại ngấm nga trên người anh, nét xuân ý mềm mại đang yêu lan trên dung mạo. Thân thể yêu kiều xinh đẹp vì anh mà mở rộng.

Chú ý tới ánh mắt của anh, An Bối Nhã mỉm cười với anh, lúc đồng tiền bên má khẽ hiện ra, nhìn vào mắt anh, như anh là điều duy nhất của cô.

Tề Thiên Kiều không khỏi bị mê hoặc.

Hôn lên nụ cười của cô, anh đè ngược cô lại, tốc độ tấn công chiếm lĩnh không hề nhẹ nhàng chậm chạp, trở thành ngọn lửa kịch liệt, nóng rực nặng nề mà ra vào tiểu huyết, khiến cô phát ra một tiếng rên rỉ kiều mị.

Bàn tay vỗ về thân hình đang yêu tròn mềm, mỗi một cái tiến vào của anh khiến mị thịt co rút lại càng chặt hơn, vách tường hoa chặt chẽ trở ngại hung hăng vận xoắn anh, không cho anh dễ dàng rời khỏi.

Mà cô, giống như nữ yêu ta ác xinh đẹp, ôm lấy anh, ham răng ở trên vai anh khẽ cắn, lúc anh đột nhiên tiến công, dùng sức cắn đầu vai anh, đầu ngón tay đã ở trên lưng anh vẽ ra vết đỏ.

Anh lưu lại hơi thở của mình trên người cô, cô vẽ ra dấu vết của mình trên người anh.

Anh trừng mắt nhìn cô, cô lại quay về vẻ nhu mì vô tội, chân dài vòng trên người anh, hoa thịt tiếp theo co rút lại, thiếu chút nữa làm dục vọng nam tính đang chôn ở tiểu huyết tiết ra.

Cô gai náy< Tề Thiên Kiều thô bạo mà cắn hôn môi cô.

Cô nói rất đúng, cô không phải là công chúa.

Cô là một phù thủy, một phù thủy khiến người ta cảm giận.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương Thứ Tám

Nước mắt của nhân ngư là trân châu, vậy những giọt nước mắt của phù thủy

thì sao? Có ai thấy được?

Chuyện Tề Thiên Kiều đính hôn cùng Lina truyền ra, chấn động toàn bộ vòng xã hội, báo chí tạp chí không ngừng đưa tin, nói thẳng đây là chuyện cổ tích tươi đẹp của thời nay.

Đây là kết quả của hai đại gia tộc, dự tính sẽ có một hôn lễ thể kỷ, ngay cả nữ hoàng cũng chú ý, dự định đích thân vì bọn họ chủ hôn.

,Tề, cậu thật sự đính hôn cùng Lina?'

Vừa nghe đến chuyện đính hôn, Nick lập tức vọt vào văn phòng Tề Thiên Kiêu, không thể tin được mà dứt khoát kêu gào, ,Tề, cậu suy nghĩ kỹ đi, cậu thực sự không hối hận?'

,Có gì phải hối hận? Tề Thiên Kiêu buông bút máy trên tay, biết bạn tốt xông đến thế này, chưa làm thỏa mãn nghi vấn của hắn, chắc hẳn sẽ không dễ dàng rời đi.

,Cậu cảm thấy Lina không tốt? Nếu anh nhớ không nhầm, không phải Nick ở chung với Lina cũng không tồi sao?

,Lina đương nhiên rất tốt, cô ấy cao quý có khí chất, bộ dạng xinh đẹp, đối đáp có lẽ lại khéo léo, có thể lấy được cô ấy hẳn là toàn bộ giấc mộng của đàn ông.' Nick liền tiếp phun ra lời khen tặng Lina, cuối cùng lại ngừng một lát, nghiêm túc nhìn Tề Thiên Kiêu, ,Thế nhưng, Tề, cậu xác định đây là điều cậu muốn?'

,Sao lại không? Tề Thiên Kiêu dường như cảm thấy câu hỏi của hắn thực tức cười, ,Nếu Lina tốt như trong miệng cậu, mình có thể cùng người phụ nữ mơ ước của đàn ông đính hôn, có gì không tốt nào?'

Có thể nhận hết sự ghen tị của đàn ông, anh nên đặc ý ấy chứ!

,Vậy Bối Nhã thì sao? Nick hỏi lại, hai tay chống lên bàn, thực nghiêm túc hỏi, ,Cậu định thế nào với Bối Nhã?'

Tề Thiên Kiêu dựa vào chiếc ghế sau lưng, hai chân vắt chéo, bàn tay trước ngực chụm thành hình Kim Tự Tháp, đối mặt với sự nghiêm túc của Nick, anh khẽ kéo môi, ,Cô ta không phải là trách nhiệm của mình.'

,Tề, cậu nên biết Bối Nhã nó<'

,Thì tính sao? Tề Thiên Kiêu không quan tâm cười, ,Cô ta yêu mình, mình phải yêu lại sao? Thế mình phải yêu bao nhiêu phụ nữ?'

,Cậu...' Nick kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, ,Cậu biết Bối Nhã yêu cậu?'

,Đúng, mình biết.'

,Vậy mà cậu còn đối xử với nó như vậy? Nick không thể tin nổi.

Tề Thiên Kiêu nhếch miệng, cười đến khinh thường, ,Chính cô ta tự dưng lên tận cửa, không phải à?'

Lời của anh rước lấy một cú đấm.

Tề Thiên Kiêu chặt vật rơi khỏi ghế, anh lau đi vết máu ở khóe miệng, lạnh lùng nâng mắt, ,Nick, một quyền này tôi không so đo với cậu.'

,Ai quản cậu so đo cái gì! Nick gầm lên giận dữ, bỏ nhào tiến đến, vung tay lên định đánh thêm một phát vào bụng Tề Thiên Kiêu.

,Hự' Tề Thiên Kiêu kêu lên, cũng bị chọc giận, anh đẩy Nick ra, không khách khí mà tặng cho Nick một cú trên mặt.

Cả người Nick văng ra, ngã về phía sofa

Tề Thiên Kiêu trừng mắt nhìn hắn, khẽ liếm vết thương trên miệng, Nick, cậu thấy đủ chưa?'

,Còn chưa đâu! Nick vịn đứng dậy, lập tức nắm tay tấn công về phía anh.

Tề Thiên Kiêu tranh ra, không nghĩ tới Nick lại hướng bụng anh mà đánh.

Anh khẽ nghiêng đầu, lập tức đánh trả.

Hai đại nam nhân đánh nhau ngay tại văn phòng, ban tra, sofa, toàn bộ bị đập đổ, toàn bộ trên người, trên mặt họ đều bị thương.

,Ông trời của tôi ơi! Hai người đang làm cái gì thế này? Nghe được tiếng ồn ào trong văn phòng, Charmain thấy nghi ngờ, vừa mở cửa ra, liền chứng kiến hai người cặp trên vậy mà đang đánh nhau thành một đoàn.

Nghe được tiếng kinh hô của Charmain, An Bối Nhã cũng từ văn phòng chạy đến.

,Làm sao vậy? Cô đi tới cạnh Charmain, khi thấy tình cảnh trong văn phòng cũng sửng sốt.

Tề Thiên Kiêu đẩy Nick ra, chịu đựng cơn đau trên bụng, anh vịn người đứng lên, dựa vào bàn làm việc. Miệng anh bị rách. Mặt sưng phù, ngay cảm mắt cũng hiện ra vết xanh đen.

Nick cũng không ổn một chút nào, thương thế của hắn so với Tề ThiênKiêu còn nặng hơn, hai mắt đều bị đánh đến máu ứ đọng, ngồi dưới đất, không ngừng thở dốc, mà một đôi mắt vẫn hung tợn trừng Tề Thiên Kiêu.

An Bối Nhã nhìn hai người chật vật, ánh mắt đối lại với Tề Thiên Kiêu, cô không nói gì, đi vào văn phòng, đưa tay nâng Nick dậy, giúp hắn lau đi vết máu ở khóe miệng, „Nick, anh có ổn không?“

Nick đau đến khẽ kêu một tiếng, dựa vào An Bối Nhã, lườm Tề ThiênKiêu một cái, „Không sao, Bối Nhã, chúng ta đi, không cần để ý đến tên khốn nạn này!“

Hắn lôi kéo An Bối Nhã, phần nộ bỏ đi.

Charmain liếc Tề Thiên Kiêu một cái, cũng lắc đầu, đóng cửa phòng làm việc.

Tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại một mình Tề Thiên Kiêu.

Dựa vào bàn giấy, anh chậm rãi trượt thân mình xuống, ngồi dưới đất.

Anh nhìn đồng hồ điện trong phòng, lại nhìn quần áo rách lộn xộn, hừ nhẹ một tiếng, môi mỏng bật ra một tia cười lạnh lùng giễu cợt.

Nick nói rất đúng, anh là thằng khốn!

Cô tốt nhất đừng bao giờ để ý đến thằng khốn này nữa, đừng yêu anh nữa, đừng cố chấp như vậy nữa, đừng giống như đồ ngốc nữa.

Bởi vì anh không thể yêu cô được, vĩnh viễn không thể.

„Đau! Bối Nhã, em nhẹ nhàng một chút.“ Nick cau mày thật chặt, thuốc sát trùng đụng tới miệng vết thương một cái, đau đến mức hắn oa oa kêu la.

„Đang đòi, ai dạy hai người các anh không có việc gì lại đánh nhau.“ An Bối Nhã tức giận hừ lạnh, nhưng mà máng thì máng, bàn tay đang bôi thuốc của cô cũng nhẹ nhàng hơn.

Nhắc tới Tề Thiên Kiêu, sắc mặt Nick liền trầm xuống.

Thấy vẻ mặt của hắn, An Bối Nhã không nhịn được bật cười „Nick, Nick tốt bụng, anh thật tốt với em.“

Đang êm đẹp, hai người lại đánh nhau, vừa nghĩ đã biết là do cô.

Hơn nữa, nhất định là Nick vì cô bệnh vực kẻ yếu, mà Tề Thiên Kiêu lại nói gì đó khiến người ta tức giận, thế nên hai nhân tài này mới có thể dẫn đến động thủ.

Nhìn An Bối Nhã, trong mắt Nick lộ vẻ đau lòng.

„Bối Nhã, chuyện Tề đánh hôn<“ Hắn dừng lại, thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

„Dạ?“ Ngược lại An Bối Nhã thái độ tự nhiên, thậm chí còn có thể mỉm cười với hắn.

„Em còn cười được?“ Nick không khỏi trừng cô, duỗi tay dùng sức vò búi tóc cô, „Bối Nhã ngốc nghếch, lúc này em không nên cười, em phải muốn khóc mới đúng!“

„Khóc thì có gì tốt chứ?“ An Bối Nhã đẩy tay hắn ra, „Và lại, khóc có ích gì sao?“

Khóc, anh sẽ yêu cô sao? Nếu thế, muốn cô làm Mạnh Khương Nữ* cô cũng sẵn lòng

* (Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương (孟姜女) là một nhân vật trong truyền cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tan hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thay dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành,

làm sụp đổ một khúc thanh, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.)

„Em nha!“ Nick lắc đầu, „Chính là cái tính này, một chút cũng không khiến người ta thương yêu, con bé này! Đừng nên buồn bã như vậy, nên thủy mị một chút.“

„Giống như Lina ấy hả?“ An Bối Nhã lườm hắn.

Nick thoáng chốc ghen một hơi ở cổ, nói không ra lời.

An Bối Nhã bật cười, cầm lấy miếng bông lớn dính còn i-ốt, giúp hấn lau miệng vết thương ,Em treu anh ma, đừng căng thẳng như vậy.’

Nick nhìn cô, thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, thật sự không hiểu cô đang nghĩ cái gì? Người đàn ông cô yêu dính hôn cùng cô gai khác, cô còn có thể điềm tĩnh như vậy.

,Bối Nhã, em có ổn không?’ Hấn sợ cô chỉ đang cười gượng.

,Humm?’ Cô cười nhìn hấn, ,Em thoát nhìn giống như không ổn a?’

Không giống, nhưng chính là vì không giống, hấn mới cảm thấy đang sợ, ,Bối Nhã...’

,Yên tâm, em sẽ không nghĩ quần đau.’ Biết hấn đang suy nghĩ gì, An Bối Nhã quăng cho hấn một cái nhìn xem thường ,Em – Bối Nhã? An, cũng không phải là loại con gái yếu đuối này.’

Hơn nữa cô cũng từng chết một lần rồi, với với sinh mệnh được lặp lại này, cô thực sự rất quý trọng.

,Vậy...’ Nick quan sát cô, một hồi lâu sau mới cẩn thận mở miệng, ,Em đã hết hy vọng với Tề?’

Cho nên mới bình tĩnh như vậy?

Thế nhưng Bối Nhã là người dễ dàng tuyệt vọng như vậy sao? Biết cô lâu như vậy, hấn biết cá tính của cô có bao nhiêu cố chấp.

Bằng không, cũng sẽ không luôn luôn thích tên Tề đến già, cho dù Tề xấu xa với cô thế nào, tồi tệ thế nào, vẫn ngốc nghếch yêu hấn ta.

Rõ ràng ở công việc là một cô gái khôn khéo như vậy, nhưng gặp phải tình yêu thì cứ như đồ ngốc.

,Anh thử nói xem?’ An Bối Nhã không đứng đắn hỏi lại hấn, thấy hấn trừng mắt, cô mới thu hồi thái độ phù phiếm, ,Nick, em muốn đến New York một thời gian.’

,Cái gì?’ Nick sững sờ.

,Học phần của em cũng đã xong, luận văn cũng đã được thông qua, em nói với Tề thúc em muốn tới chi nhánh công ty ở New York, ông cũng đã đồng ý.’

,Vậy em và Tề...’

,Em chưa mất hết hi vọng.’ Còn chưa, ,Em cũng không định từ bỏ.’

Cô chưa bao giờ là loại người dễ dàng từ bỏ.

,Vậy em...’ Nick hoàn toàn lơ mơ. Nếu không từ bỏ, sao còn không ngăn cản Tề dính hôn với Lina.

,Anh cảm thấy chuyện người đó đã quyết định, người khác có thể ngăn cản được không?’ Sự cố chấp của Tề Thiên Kiêu, không ai hiểu rõ bằng cô cả.

Chuyện anh quyết định, không gì có thể thay đổi được, huống chi, nhờ bé không đang kể như cô, càng không thể thay đổi được.

Hơn nữa, chuyện dính hôn lại trước thời hạn, kỳ thật cô cũng kinh ngạc, chẳng lẽ lần này cô sống lại, trong lúc vô ý cũng thay đổi một số chuyện sao?

Điều này không khiến cô suy tư, dù sao vẫn cảm thấy sự tình có chút thay đổi, hoặc là, khi quan hệ giữa cô và Tề Thiên Kiêu thay đổi, tất cả liền không giống như trước nữa.

Với lại, cô có thể cảm nhận được, Tề Thiên Kiêu cũng không phải thật sự thờ ơ với cô, cô vẫn dõi theo anh, cho nên có thể cảm nhận được sự chuyển biến của anh.

Khi anh nhìn vào mắt cô thỉnh thoảng sẽ hiện lên một chút phức tạp, có khi sẽ lộ ra một tia kiềm chế, tuy rằng vô cùng nhỏ, nhưng cô vẫn nhận ra.

Cho nên, cô mới có thể nói muốn tới New York, cô chủ động rời khỏi anh, cô không muốn theo đuổi anh nữa.

Đay là thử.

Cô muốn thử xem trong lòng anh có cô hay không.

Đó là một canh bạc nguy hiểm, cô biết, nhưng nếu không kiên quyết đặt cược, sao nhận được kết quả? Cùng lắm là thất bại, cô sẽ quay đầu lại theo đuổi anh mà thôi — thế này thực không có chí khí, cô biết, nhưng thế thì sao nào? Chỉ cần có được anh, không có chí khí cũng chả là gì.

,Nick, đừng lo lắng, em biết nên làm thế nào.’ Cô cười với Nick, một bộ dáng tự tin đã tính trước mọi việc.

Nick gãi đầu, hoàn toàn nhìn không thấu ý tưởng của An Bối Nhã, nhưng nhìn đến bộ dáng tự tin kia của An Bối Nhã, hấn nhìn không được nở nụ cười.

,Được, em cố lên, anh vĩnh viễn ủng hộ em, cùng lắm nếu về sau thật sự không thể, anh lấy là được rồi!’ Hân qua lương thiện, ,Yên tâm, đến lúc đó anh trai Nick sẽ hào hào yêu thương em.’

Câu trả lời của An Bối Nhã, là thay hân dán băng OK lên, lại dùng lực vỗ.

,Oai!’ Nick lập tức kêu rên.

Tề Thiên Kiều mang theo thương tích về nhà, rước lấy tiếng kinh hô của Carleen, dứt khoát là hết sao anh lại bị thương? Là ai đánh anh?

Anh không nói một lời.

Mà Tề Duy Đức cũng không quan tâm, về chuyện con trai đánh nhau với Nick ở văn phòng, toàn bộ Charmain đã nói với ông, ông đại khai cũng đoán được nguyên nhân là gì.

Ông tuyệt không thông cảm với con, thậm chí cho rằng Nick đánh la đúng.

Sự thờ ơ của chồng chọc giận Carleen, ,Anh bị làm sao vậy? Con mình bị thương, Anh không nói một lời nao sao?’

,Muốn nói gì?’ Tề Duy Đức uống trà, khẽ hừ một cái, ,Dù sao chuyện đình hôn, không phải các người cũng chẳng thêm trung cầu sự đồng ý của tôi sao?’

,Đây là anh đang chĩa vào em à?’ Carleen tức giận đến đứng bật dậy, hiểu được chồng nhắm vào bà, ,Lina có gì không tốt? Anh thấy con bé không vừa mắt chỗ nào?’

,Lina không có gì không tốt.’

,Vậy anh phản đối cái gì? Hay là vì Bối Nhã? Em biết anh vẫn muốn Thiên Kiều chung sống cùng Bối Nhã, nói cho anh biết, chuyện đó là không thể.’ Bà tuyệt đối sẽ không cho phép.

Tề Duy Đức đặt chén trà xuống, mắt hướng nhìn vợ ,Carleen, chuyện này không liên quan đến Bối Nhã, em đừng chuyện gì cũng trút lên người Bối Nhã!’

,Cuối cùng cũng không có gì liên quan đến nó, gia đình chúng ta hiện tại hỗn loạn thế này, đều vì liên quan đến nó!’

,Carleen!’ Day mũi, Tề Duy Đức nặng nề thở dài, ,Em đừng đem sự phẫn nộ với anh phát tiết trên người Bối Nhã, Bối Nhã vô tội.’

Nghe chồng còn nói giúp An Bối Nhã, Carleen tức giận đến mức không ngừng run rẩy ,Vô tội? Nó vô tội? Vậy tôi và Thiên Kiều thì sao? Trong lòng anh chỉ có nó và mẹ nó, có sự tồn tại của mẹ con tôi sao?’

,Carleen!’

,Được rồi! Hai người đừng âm ỉ nữa!’ Tề Thiên Kiều chịu không nổi đứng dậy, ,Muốn cãi nhau, hai người về phòng mà cãi nhau, đừng để hân chế giễu!’

Mỗi lần ngoại trừ cãi vã vẫn chỉ có cãi vã, bọn họ không mệt, nhưng anh phiền.

Không để ý tới bọn họ, Tề Thiên Kiều xoay người đi lên lầu.

,Thiên Kiều!’ Không nghĩ con trai sẽ nổi giận, Carleen không khỏi sửng sốt.

An Bối Nhã vừa vặn lúc này cũng vào nhà.

Vừa vào đại sảnh, cô liền cảm nhận được không khí có chút tế nhị.

Carleen quay đầu phẫn nộ nhìn cô, hừ lạnh một tiếng, lập tức bước lên lầu.

Tề Duy Đức lắc đầu khẽ than, áy náy vỗ vỗ bả vai An Bối Nhã, ,Bối Nhã, đừng để ý tới bà ấy, bà ấy đang giận chú.’

An Bối Nhã hiểu được gât đầu, Cô biết Tề thúc nhất định lại cãi nhau với Carleen. Nhìn ông mệt mỏi rồi khỏi đại sảnh, cô khẽ thở dài.

,Tiểu thư.’ Cole đột nhiên xuất hiện, đưa cho cô một hòm thuốc.

An Bối Nhã sửng sốt, nhìn khuôn mặt đứng đắn của Cole, cô nhin không được nở nụ cười, ,Cam on, Cole.’

Cô chìa tay đón lấy hòm thuốc.

,Thiếu gia ở trong phòng.’ Cole cung kính nói, lập tức khom người cáo lui.

Nhìn hòm thuốc, An Bối Nhã thở hắt ra.

Được rồi! Nên đi an ủi tâm hồn yếu ớt của hoàng tử.

Tề Thiên Kiều cúi bỏ ao sơ mi, động tác khiến bụng anh đau nhức, còn đau lam anh nhủ may, nhưng may vừa nhủ cũng kéo đau vết thương trên mặt.

,Nè! Anh có khỏe không?' Không gõ cửa, An Bối Nhã tự ý mở cửa, thăm dò nhìn anh.

Tề Thiên Kiều xoay người lạnh nhạt nhìn, ,Cô tới làm gì?'

,Cole bảo em giúp anh xử lý miệng vết thương.' Cô giờ lên hòm thuốc bên tay phải, hướng anh khẽ lắc lắc.

Tề Thiên Kiều không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cô.

An Bối Nhã nhún vai, không đợi anh đồng ý, tự động đi vào phòng, tiến tới trước mặt anh, chủ động nắm tay anh.

Mà Tề Thiên Kiều cũng không vùng ra.

Anh mặc cô dắt đến bên giường, cô đưa tay ấn vai anh, muốn anh ngồi xuống, lại từ hòm thuốc lấy bông gòn ra, thấm chút nước muối.

Nâng mặt anh lên, cô cẩn thận giúp anh vệ sinh vết thương trên khóe miệng.

Anh thì nhìn cô, mặc cho cô hành động.

Từ sau đêm đó, cô liền không tiếp cận anh nữa, cho dù chạm mặt, đều chỉ vì giải quyết việc công, cô bắt đầu tạo khoảng cách với anh.

Anh không ngăn cản.

Như vậy cũng tốt, anh đính hôn cùng Lina, cô mất hết vọng với anh, như vậy cũng tốt, với lại cô sẽ đến New York, cơ hội hai người gặp mặt sẽ càng ít.

Anh phớt lờ sự khác thường trong lòng, để bản thân không quan tâm.

Chỉ là tâm tình của anh lại càng lúc càng mạnh mẽ, hôm nay mới có thể cố ý khiêu khích Nick, cùng hắn đánh một trận.

Sau đó, cô xuất hiện, cũng la quan tâm đến vết thương của Nick.

Về đến nhà, cũng không ai để ý đến anh, cha lãnh đạm, mẹ mượn đề tài nói chuyện của mình, khiến anh hoàn toàn mệt mỏi, về phòng, lần đầu trong đời anh nôn nóng muốn đập phá thứ gì đó trong phòng.

Ngay khi anh sắp phát cuồng, cô lại xuất hiện.

Còn ỉ-ốt đụng vào miệng vết thương, đau đớn khiến anh nhủ may.

,Đau không?' An Bối Nhã ngừng động tác, nhẹ nhàng thổi thổi vết thương, ,Kiên nhẫn một chút, thật là, hai người đều đã trưởng thành, còn đánh nhau nữa.'

Nick xấu xa, xuống tay nặng như vậy, coi anh này, mắt sưng lên hết rồi.

Lúc này cô hoàn toàn không nghĩ tới mặt Nick quả thực còn sưng hơn đầu heo.

Nghe cô lầm nhảm, Tề Thiên Kiều không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, ngực mơ hồ xôn xao, như có cái gì khẽ chạm vào tim anh.

An Bối Nhã thật cẩn thận giúp anh bôi thuốc, chờ thương tích đều xử lý tốt, cô bỏ thuốc vào hòm, sắp xếp lại một chút.

,Ồn rồi, em đi đây.' Nhắc hòm thuốc lên, cô chuẩn bị rời khỏi.

Thấy cô phải đi, Tề Thiên Kiều đột nhiên bắt lấy tay cô.

An Bối Nhã dừng bước.

,Sao thế?' Cô nghi hoặc nhìn anh.

Sao thế?

Nhìn bàn tay đang nắm tay cô, Tề Thiên Kiều híp mắt. Anh cũng không biết anh đang muốn sao, chỉ là bàn tay lại nắm chặt hơn.

Mím môi, anh nhìn cô, không nói lời nào.

An Bối Nhã bấu môi, ,Nay! Buông tay ra!'

Cô muốn vùng ra khỏi tay anh, lại thế nào cũng không vùng ra được.

Anh thậm chí còn kéo cô về phía trước, chôn mặt vào lồng ngực cô, hai tay ôm cô thật chặt.

Thế này là thế nào? Người đàn ông kiêu ngạo này đang làm nũng với cô sao?

An Bối Nhã không biết nên khóc hay nên cười, cô thấy buồn cười, nhưng trong lòng cũng mềm nhũn.

Người đàn ông này nha! Cô nên làm gì với anh bây giờ?

Buông hờn thuốc, cô ôm anh, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

Tĩnh tĩnh anh cứng rắn, tóc lại mềm mại như tơ tằm.

Cô không khỏi mỉm cười, cúi đầu, dán mặt cao đỉnh đầu anh, ai ngờ, lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Carleen ngoài cửa.

Cô híp mắt, nhưng không buông anh ra, chỉ bình tĩnh đối mặt với Carleen.

Carleen dừng bước, lập tức xoay người bỏ đi.

An Bối Nhã rũ mắt xuống, nhìn người đàn ông trong ngực, giờ phút này trông anh như một cậu bé bị tổn thương, cô khẽ thở dài trong lòng.

Xem ra, cô nên hảo hảo nói chuyện với Carleen.

Ài ngờ An Bối Nhã còn chưa tìm Carleen, Carleen lại tìm tới cô trước.

Bà hẹn gặp An Bối Nhã ở quán cà phê, đối diện quán cà phê là tiệm áo cưới, một chiếc Rolls-Royce đỗ trước cửa.

Cô nhìn thấy Tề Thiên Kiều xuống xe, Lina kéo tay anh, hai người ngọt ngào đi vào tiệm áo cưới.

‘Thấy không?’

An Bối Nhã thu mắt về, quay đầu nhìn về phía Carleen.

‘Tôi mặc kệ cô với Thiên Kiều thế nào, song tôi khuyên cô nên ngừng hy vọng đi. Thiên Kiều sẽ không bao giờ ở cùng cô đâu.’

Bà sẽ không quên sự kinh hoàng của bản thân khi nhìn thấy con trai và An Bối Nhã ôm nhau, bà chưa từng nhìn thấy bộ dạng đó của con trai, bàng hoàng, nhưng cũng cảm thấy kích động.

Bà không cho phép, quyết không cho phép con trai cùng với An Bối Nhã.

‘Sao nữa?’ Thái độ An Bối Nhã lãnh đạm, ‘Đây là điều bà muốn nói?’

‘Cô < Thái độ của An Bối Nhã khiến bà híp mắt lại, bà nghĩ An Bối Nhã sẽ căng thẳng, sẽ kịch liệt từ chối, nhưng không nghĩ cô lại bình tĩnh như vậy.’

An Bối Nhã thờ sâu, quyết định nói rõ ràng với Carleen, ‘Carleen, tôi biết bà ghét tôi, bà cho là tôi và mẹ tôi bị phá hủy hạnh phúc của bà, nhưng nói thật, Carleen, tôi không cảm thấy tôi và mẹ nợ bà cái gì.’

‘Cô nói cái gì?’ Carleen trừng cô, cao ngạo vênh mặt, ‘Cô dám nói những lời như thế à? Nếu không phải cô và mẹ cô——,’

‘Carleen, đừng đem sự thất bại trong hôn nhân của ba trút vào người khác.’ An Bối Nhã thản nhiên ngắt lời bà, bất chấp ánh mắt phẫn nộ của bà, chậm rãi nói.

‘Đúng, mẹ tôi và Tề thúc từng yêu nhau, nhưng bọn họ cuối cùng đã chia tay, sau khi chia tay, cũng chưa từng gặp lại, mẹ tôi từ trước đến giờ đều không phải là người thứ ba trong cuộc hôn nhân giữa bà và Tề thúc, Tề thúc có thể sai, ông không nên lưu luyến mẹ tôi, nhưng mẹ tôi vô tội.’

Carleen không thể tin được, cô bé trước mắt này dám chỉ trích bà, ‘Cô đang nói tôi hiểu lầm mẹ cô sao?’

‘Đúng! Tôi nói đấy!’ An Bối Nhã nói thẳng, ‘Carleen, người kết hôn với Tề thúc hiện tại là bà, bà oán hận mẹ tôi, oán hận tôi, bà trách trong lòng Tề thúc không có bà, vậy thì, tôi muốn hỏi bà, đối với cuộc hôn nhân này, bà đã từng cố gắng làm gì chưa?’

‘Tôi <’

‘Bà chưa từng! Bà có, cũng chỉ có sự kiêu ngạo của bà, bà có, cũng chỉ có sự phẫn nộ của bà, bà có, cũng chỉ có sự oán giận của bà, bà chưa từng thử làm gì đó để thay đổi, bà thậm chí muốn Tề thúc phải khuất phục bà, nhận sai với bà, vì thế, bà thậm chí còn lợi dụng con mình. Cầm đầu.’

‘Cô nói vậy ư?’

An Bối Nhã không để ý tới bà, tiếp tục nói, Ba khiến Tề Thiên Kiêu đứng về phía bà, bà biết hẳn hiểu thuận với bà, bà biết hẳn bắt mẫn với Tề thúc, bà khiến hẳn chống đối Tề thúc, khiến tình cảm cha con của họ ngày càng kém hơn, ba chưa từng nghĩ đến tâm trạng của Tề thúc, cũng chưa từng nhận ra ý nghĩ của Tề Thiên Kiêu, ba độc tài chuyên chế quyết định tất cả, bao gồm hôn nhân của Tề Thiên Kiêu.

,Cô nói vậy! Tôi làm tất cả vì muốn tốt cho Thiên Kiêu!' Carleen gào lên giận dữ.

,Đúng thế sao? Thật sự là vì muốn tốt cho hẳn? Bà không có một chút tư tam nao sao? Ba có nghĩ đến thứ hẳn thật sự muốn là gì không?'

,Tôi không nghĩ!' Nắm tay thật chặt, nhìn thẳng lưng ưỡn lên, âm thanh lạnh lùng nói: ,Bởi tôi vì nó quyết định là tốt nhất, tôi hiểu rõ nó, Lina hợp với nó, nó sẽ chung sống cùng Lina. An Bối Nhã, Cô chả có gì hết,

Thiên Kiêu là con tôi, nó chỉ biết nghe lời tôi, tôi muốn nó lấy ai nó sẽ lấy người đó.'

,Cho dù hẳn không yêu Lina'

,Đúng, cho dù nó không yêu Lina tôi cũng muốn nó lấy.' Thở sâu, bày ra tư thế cao quý ,Bởi vì, tất cả những gì tôi làm đều là vì nó, ma cô, đừng tưởng phí tam tư gì nữa, tôi tuyệt đối không cho phép con tôi với cô.'

Nói xong, ba đứng dậy, khi xoay người lại, nhìn Tề Thiên Kiêu đứng ở phía sau, bà sững sờ, nghĩ đến những lời vừa rồi bản thân nói đều bị con trai nghe thấy hết, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Về mặt Tề Thiên Kiêu lại không chút thay đổi.

Cố giữ bình tĩnh, không để mình biểu lộ chút bối rối, ba đau có sai, Thiên Kiêu, tất cả những gì mẹ làm đều tốt cho con.'

,Đúng vậy a?' Tề Thiên Kiêu hé môi, cười trào phúng, anh lạnh lùng nhìn về phía An Bối Nhã, ,An Bối Nhã, cô cố ý để tôi biết mẹ tôi hèn cô ờ đây, chính là để tôi nghe mấy câu này?'

Biểu hiện giả dối bình tĩnh chọc phá, có lợi gì cho cô?

,Cái gì?' Carleen kinh ngạc, bà tức giận trừng mắt nhìn An Bối Nhã, không nghĩ tới cô gái này tam tư nặng như vậy, ,Con bé này, muốn phá hỏng cảm tình tình cảm mẹ con của chúng ta sao?'

,Nếu tình cảm của các người tốt, liệu tôi có phá hỏng được không?'

,Cô!' Carleen tức giận đến phát run.

,An Bối Nhã, cô quan hơi nhiều rồi đấy, cô cho cô là ai? Chỉ là cùng tôi lên giường, cô liền nghĩ có thể quản chuyện của tôi sao? An Bối Nhã, cô rất coi trọng bản thân, đối với tôi, cô chỉ là một cô gái không biết thẹn mà dâm

tới tận cửa, cô nghĩ tôi sẽ yêu cô sao? Không, cô hoàn toàn không xứng!' Tề Thiên Kiêu không thèm chọn lựa câu cú, cay nghiệt muốn xúc phạm cô, muốn mượn sự tổn thương của cô an ủi đau đớn trong lòng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chịu đựng thương tổn của cô, anh lại không thấy vui sướng một chút nào.

,Còn gì nữa không? Anh có thể tiếp tục.' An Bối Nhã thậm chí còn có thể mỉm cười, muốn nhìn anh còn có thể nói ra những lời gì nhục nhã còn nữa.

Tề Thiên Kiêu phần nộ trừng cô, nắm chặt tay, xoay người bỏ đi.

Nhưng An Bối Nhã lại không buông tha anh, cô theo sau anh, quát anh: Tề Thiên Kiêu, chỉ có vậy thôi sao? Anh cũng chỉ biết trốn tránh thôi sao? Anh có muốn gì cũng luôn không nói, anh chỉ rút vào trong cái vỏ của mình, tốt nhất! Anh nên vĩnh viễn co rút vào, làm một kẻ đang thương đi!'

Tề Thiên Kiêu không để ý tới cô, nhưng Carleen lại nghe không nổi nữa.

,Con bé này, cô đừng nói vậy nữa!' Bà dùng sức đẩy An Bối Nhã, lại không chú ý tới một chiếc xe đúng lúc chạy nhanh đến, mà An Bối Nhã bị ba đẩy ngã trên đường cái.

Carleen ngây ngẩn cả người, trơ mắt nhìn chiếc xe đâm vào An Bối Nhã.

,Á ——' Carleen sợ tới mức thét chói tai.

Tề Thiên Kiêu xoay người, thấy An Bối Nhã bị văng ra, rơi xuống đất, như một con búp bê rách rưới nằm trên đường, máu tươi từ từ nhuộm đỏ mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương Thứ Chín

Tiểu hồ ly, mày nói xem, khi nào hoàng tử mới có thể nhìn ta nhỉ?

Tề Duy Đức cùng Cole vội vàng chạy đến bệnh viện, Tề Duy Đức không nghĩ đến ngoại trừ con trai, ngay cả vợ cũng đã ở đó.

,Carleen, sao em lại ở đây?' Ông nghi hoặc hỏi, nhìn vợ, lại nhìn về phía con, cháu mày.

,Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao Bối Nhã lại xảy ra tai nạn xe cộ? Các người đã làm gì nó?' Ông nghiêm khắc chất vấn, tức giận đến mức ngược kích liệt pháp phòng.

Tề Thiên Kiều không đáp lời, anh dựa vào tường, âu phục trên người dính đầy vết máu.

Anh ôm lấy An Bối Nhã nằm trên mặt đất, điên cuồng gào thét, bắt người ta gọi xe cứu thương, mà máu chảy trên người cô ngày càng nhiều, mặc kệ anh làm thế nào cũng không ngừng được, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi và máu dần dần tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng dần yếu ớt, khi đôi tay to đang ôm lấy cô không khỏi run rẩy.

Anh nắm chặt tay, kinh ngạc nhìn phòng cấp cứu, không hề quan tâm đến lời nói của Tề Duy Đức, toàn bộ tâm trí của anh đều đặt lên người An Bối Nhã.

Thấy con trai như vậy, Tề Duy Đức biết sẽ không cạy được câu nào từ miệng anh, lập tức quay đầu nhìn vợ, ,Carleen, ba nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

,Tôi<' Carleen ngáp ngừng, bà run rẩy, đối mặt với câu hỏi của chồng, ánh mắt bà lóe lên tia chột dạ.

Nhìn ra sự khác thường của vợ, mặt mày Tề Duy Đức càng nhăn chặt hơn, ,Carleen, chẳng lẽ tai nạn xe cộ của Bối Nhã liên quan đến ba.'

,Không phải! Đừng quản chuyện của tôi!' Carleen vội vàng nói: ,Aibao nó muốn mắng con trai tôi, tôi tức giận quá mức mới có thể đẩy nó. Là nó không tốt, nó không nên đứng ở rìa đường cái, ai biết xe sẽ đột nhiên vọt tới, đây vốn không phải lỗi của tôi, là —,

Một cái tát cắt ngang lời bà.

Carleen giật mình sững sờ mà bụm má, không thể tin được nhìn chồng.

Đây là lần đầu tiên hấn đánh ba, trước kia cho dù khắc khẩu thế nào, hấn cũng chưa bao giờ đánh ba.

Nhìn vợ, ánh mắt Tề Duy Đức tràn ngập thất vọng, ,Carleen, tôi nghĩ bà chỉ là tùy hứng, chỉ là sĩ diện, tôi biết tình cảm vợ chồng chúng ta không tốt, đây là lỗi của tôi, là tôi đã không đối xử tốt với bà, tôi hiểu rõ sự phẫn nộ của bà, hiểu rõ sự oán hận của bà, cho nên chỗ nào tôi cũng nhường nhịn, bởi vì trong lòng tôi, tôi vẫn nhớ rõ năm ấy ngồi bên cửa sổ, một cô gái nhỏ đã mỉm cười hồn nhiên với tôi'

,Ông xã<' Carleen cắn môi, đây là lần đầu tiên bà nghe thấy chồng nói vậy với ba, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chồng biểu lộ ánh mắt thất vọng với ba, điều này không khỏi khiến bà bối rối, bà cảm thấy mình đã làm sai, chồng bà không bao giờ có thể như lúc đầu với bà nữa.

,Carleen, ba thật sự làm tôi rất thất vọng.' Ông chưa từng nói ra những lời như vậy với vợ, đây là lần đầu tiên.

,Ông xã, tôi<' Carleen che miệng, lại không nhịn được mà vành mắt gần lệ, bà thầm thấy ân hận, chỉ là Tề Duy Đức cũng không muốn nghe bà nói nữa.

Ông như già đi mười mấy tuổi, mệt mỏi mà nhắm mắt lại, thân thể ho loạng choạng.

,Tức gia!' Cole vội vàng đỡ lấy ông.

,Ông xã!' Carleen cũng khẩn trương tiến lên, ,Ông xã, ông sao vậy?'

,Tức gia, tiểu thư không sao đâu.' Cole trấn an ông.

Tề Duy Đức khoát khoát tay, từ từ nhắm hai mắt lại, trầm mặc chờ đợi.

Carleen đứng một bên, biết trọng phụ thực sự tức giận với mình, bà không dám lên tiếng, hiểu bản thân đã qua đang.

Bà ghét An Bối Nhã, nhưng chưa bao giờ muốn hại chết cô.

Tề Thiên Kiều không nhìn cha mẹ cãi vã, anh vẫn nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, trái tim chậm rãi thắt chặt theo nhịp thời gian trôi.

Cô không thể có chuyện gì, không thể!

'Bối Nhã... An Bối Nhã!' Anh nạng bước chancel đang cứng ngắc, đi tới trước cửa phòng cấp cứu, đưa tay ra sức đập.

,An Bối Nhã! Cô không được phép có chuyện gì cả! An Bối Nhã! Tôi không cho phép cô có chuyện! Tôi không cho phép!' Anh gao thét đến khản cả giọng.

,Thiếu gia, cậu đừng như vậy.' Cole vội vàng kéo anh, ,Thiếu gia, cậu làm vậy sẽ gây trở ngại cho bác sĩ cấp cứu.'

Tề Thiên Kiều đẩy ông ra.

,An Bối Nhã<' Anh vốn định tiếp tục gào thét, lại nhìn thấy đèn phòng cấp cứu tối đi, ngực anh đập nhanh.

,Bác sĩ, cô ấy sao vậy? Cô ấy không có việc gì đúng không?' Túm lấy bác sĩ, Tề Thiên Kiều sốt ruột hỏi.

,Người bệnh đã qua cơn nguy hiểm, trước mắt đã không còn gì đáng ngại, nhưng hai chân cô ấy chịu va đập mạnh, thương tổn tới xương đùi, tạm thời không thể đi lại được, phải tiến hành phục hồi chức năng, ngoài ra, bệnh nhân đã mang thai hai tháng, thật xin lỗi, không thể giữ lại được trẻ.'

,Có thai?' Tề Thiên Kiều giật mình sững sờ nhìn bác sĩ, không thể tin được mà lắm bầm, ,Cô ấy mang thai<'

,Đúng vậy, đợi chúng tôi chuyển cô ấy đến phòng bệnh, mọi người có thể vào phòng thăm cô ấy.' Bác sĩ nói xong, lập tức gật đầu rời khỏi.

Tề Duy Đức lập tức giáng cho con trai một cái tát.

Tề Thiên Kiều không lên tiếng, lặng lẽ đứng yên.

Tề Duy Đức vẫn vô cùng tức giận, lại cho nó thêm một cái tát.

,Ông xã, được rồi! Đừng đánh nữa.' Carleen vội vàng giữ lấy tay ông.

,Chắc may cao húng lắm nhì! Khiến Bối Nhã bị thương như vậy, còn sinh non nữa, không phải hận nó sao? Bây giờ biến nó thành như vậy, may vui về chứ!'

,Ông xã, đừng vậy ma.'

Tề Duy Đức gạt tay vợ ra, ông khó thở trừng mắt nhìn họ, ,Các người đều hận Bối Nhã, đều do Bối Nhã, các người đem tất cả lỗi lầm đổ lên người nó, không ai nghĩ tới nó vô tội, các người thậm chí trách nó, thậm chí muốn đem phần nợ của bản thân trút lên người nó.'

Ông thở sau, đau đớn kịch liệt mà nhắm mắt lại, ,Không, chan chính sai là tôi, tôi không nên đem Bối Nhã về Tề gia, không nên để nó thay tôi chịu đựng hết sự oán giận của các người, dù là các người, hay là tôi, đều ích kỉ như nhau, mà Bối Nhã, lại vô tội mà gánh vác tất cả.'

,Ông xã<' Carleen sợ tới mức bật khóc.

Tề Thiên Kiều vẫn trầm mặc, nhưng hai nắm đấm lại siết chặt

Cô vô tội, sao anh không biết, sao anh không hiểu, chỉ là anh để mình không nhìn, để bản thân tìm một đối tượng để hiểu lầm.

Anh làm cô tổn thương, để trút hết đau đớn trong lòng mình, anh ý vào tình yêu của cô, cho nên không hề do dự mà làm cô tổn thương.

Cô gánh vác toàn bộ lỗi lầm của anh, gánh vác toàn bộ cảm xúc của anh, mà anh, lại ích kỉ, ngay cả một chút yêu thương, một chút quan tâm, anh cũng không dành cho cô.

Tề Thiên Kiều chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ đến lời cô nói —

Anh cũng chỉ biết trốn tránh thôi sao? Anh có muốn gì cũng luôn không nói, anh chỉ rút vào trong cái vỏ của mình, tốt nhất! Anh nên vĩnh viễn co rút vào, làm một kẻ đáng thương đi!

Cô hoàn toàn nhìn thấu anh.

Anh khat khao cái nhìn chăm chú của cha, mong mỏi có được sự quan tâm của mẹ, chỉ là anh kiêu ngạo nên không nói gì hết, anh lựa chọn phớt lờ, lựa chọn bảo vệ mình.

Nhưng cuối cùng, người tổn thương, vẫn là cô.

La cô, người vô tội nhất.

An Bối Nhã tỉnh lại, liền biết con mình không còn.

Thời gian hành kinh của cô từ trước đến nay luôn đúng hạn, liên tục hai tháng không tới, cô cũng lơ mơ đoán được, không nghĩ tới còn chưa kịp chứng

thực, lại xảy ra tai nạn xe cộ, bé con không còn nữa.

Khi nghe tin, thai độ cô thực bình tĩnh.

Cô hỏi bác sĩ về thương thế của bản thân, biết chân mình bị gãy, cần phục hồi chức năng, ít nhất cần một năm, cô mới có thể đi lại vững vàng.

Lúc nằm viện, Nick và Y Ti đều tới thăm cô.

Y Ti còn khóc bù lu bù loa, dứt khoát mắng cô ngốc, mắng cô ngu, bị cô ấy mắng nhiều nhất, chính là Tề Thiên Kiều.

Nghĩ đến Tề Thiên Kiều, ánh mắt cô khẽ nheo lại.

Cho tới giờ anh vẫn chưa xuất hiện ở phòng bệnh, cũng chưa từng tới thăm cô.

Nhưng cô biết, anh vẫn đợi bên ngoài, Cole nói, anh vẫn ở ngoài phòng bệnh cùng cô, chờ cô ngủ, anh mới có thể lặng lẽ đi vào phòng, cầm tay cô.

Thật ra cô không hề ngủ, cô biết anh tiến vào, không tiếng động nắm lấy bàn tay cô.

Cô không mở mắt, trước mắt lúc này, cô không muốn thấy anh, dường như anh cũng hiểu được, cho nên không xuất hiện trước mặt cô lúc cô thanh tỉnh.

Lần yêu này, cô thương tổn chồng chất.

Cô không hận, vì đây là lựa chọn của cô, là do cô cố chấp nên tạo thành tất cả mọi chuyện, cô không hối hận, cô vẫn yêu anh.

Chỉ là, một mối.

Cô bây giờ, mệt mỏi.

Lúc này, cô không muốn đối mặt với anh, không muốn để chính mình hận anh.

„Bối Nhã“

Đột nhiên, một thanh âm cứng ngắc từ cửa vang lên.

An Bối Nhã mở mắt ra, nhìn về phía Carleen đang đứng ngoài cửa.

„Tôi có thể vào không?“ Carleen căng thẳng nở một nụ cười với cô.

„Vâng!“ An Bối Nhã gật đầu.

Carleen đi vào phòng bệnh, nhìn An Bối Nhã. Bà mím mím môi, có chút mất tự nhiên, một hồi lâu, bà mới mở miệng, „Thực xin lỗi, là lỗi của tôi, là tôi hại cháu sinh non, tôi biết nói nhiều câu xin lỗi hơn nữa cũng chẳng có ích gì, chỉ là, tôi thực sự vô cùng xin lỗi.“

Có lẽ cao ngạo như bà, đây là lần đầu tiên mở miệng xin lỗi với người khác.

Là lời nói của chồng đã đánh cho bà tỉnh lại, bà mới hiểu sự kiêu căng và tùy hứng của mình đã gây ra bao nhiêu sai lầm lớn, bà không chỉ khiến con mình tổn thương, bà còn làm hại một cô gái vô tội.

„Bối Nhã, tôi biết mình sẽ không được tha thứ, chỉ là tôi<“

„Chau tha thứ cho cô.“ An Bối Nhã mở miệng, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Carleen, cô mỉm cười, „Carleen, chau không trách cô.“

„Chau<“ Carleen không thể tin được, kích động hỏi lại, „Bối Nhã, cháu, cháu thật sự không trách tôi? Thật sự tha thứ cho tôi?“

„Vâng!“ An Bối Nhã gật đầu, „Carleen, cháu có thể hiểu được oán hận trong lòng cô, cũng hiểu nỗi cô đơn của cô, lần này là chuyện bất ngờ, không ai mong muốn cả, cô không cần tự trách mình.“

„Tôi<“ Carleen che miệng lại, nhìn những giọt nước mắt xuống, bà cầm tay An Bối Nhã, „Bối Nhã, thực xin lỗi, thực sự rất xin lỗi<“

„Áy! Đừng vậy ma“ An Bối Nhã cười nói, „Người ta mà nhìn thấy, lại tưởng cháu ức hiếp bề trên mất.“

„Ha<“ Carleen cũng bật cười, bà gạt nước mắt, cười nhìn An Bối Nhã, „Bối Nhã, cháu thực sự là một cô gái tốt.“

Nhưng trước kia bà lại bị thù hận che kín đôi mắt, không thấy bất cứ điều gì, tùy tiện thương tổn những người quanh mình — gồm cả con của chính mình nữa.

Nghĩ đến con trai, Carleen cẩn thận mở miệng, „Bối Nhã, Thiên Kiêu<“

,Carleen, gần đây cô và Tề thúc chung sống có tốt không?' An Bối Nhãthán nhiên ngắt lời ba, cười nói sang chuyện khác.

Carleen cũng hiểu được ý cô, đành phải nói theo đề tài của cô.

,Ừm! Sau khi nói chuyện rõ ràng, những vướng mắc trong lòng trướcđây đã không còn, hơn nữa chúng tôi đều già rồi, tức giận nửa đời người,hận nửa đời người, cũng đủ rồi.' Bây giờ tình cảm giữa bà và chồng dầnđàn tốt hơn, không hề giống lúc trước, như bước trên một tấm băng mỏng.

,Vậy là tốt rồi.' An Bối Nhã cười híp mắt, lại tiếp tục nói về vấn đềkhác, cô và Carleen chậm rãi tán gẫu, lại tránh nói về Tề Thiên Kiêu.

Chuyện của anh, cô hoàn toàn không muốn nghe.

Đêm khuya, Tề Thiên Kiêu đi vào phòng bệnh.

Anh ngồi vào ghế, nhẹ nhàng cầm tay cô, hôn khẽ lên bàn tay cô.

Ánh trắng mềm mại từ cửa sổ hắt vào, loáng thoáng chiếu lên người cô,cô đang say ngủ, cặp mắt luôn nhìn anh kia giờ đây nhắm chặt.

Anh biết cô bây giờ không muốn nhìn anh.

Cô không trách bất kì ai, nhưng lại trách anh.

Bởi vì yêu anh, nên không thể dễ dàng tha thứ.

Anh hiểu, anh hiểu mà, nên anh lặng yên gánh vác oán trách của cô, sovới những gì anh đã làm với cô, sự im lặng trach móc nay có la gì đau.

Đay la điều anh cần phải thừa nhận.

,Nè! Em ổn không?' Anh nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm thật khẽ thậtmềm mại, mỗi lúc tới gặp khi cô ở một mình anh cứ độc thoại với cô nhưvậy.

'Bác sĩ nói, tình hình hồi phục của em tốt lắm, không bao lâu nữa là cóthể tiến hành phục hồi chức năng rồi, nếu phục hồi chức năng thuận lợi,chưa tới một năm la em có thể đi bộ được.' Anh cười, nhẹ nhàng gỡ nhữngngón tay cô ra, ngón tay đan vào tay cô.

Anh vuốt tay cô, anh trắng hé lộ, nhìn chăm chú cô thật sau, sau đó nhẹnhàng chuyển qua cái bụng bằng phẳng của cô.

Nơi đó, từng thai nghén đứa trẻ của họ.

Nhưng, vì anh, đứa bé không còn.

Cô không rơi một giọt lệ nao, nhưng anh biết, lòng cô đau hơn so vớibất kì ai, không khóc, không có nghĩa la không đau khổ, cô để bản thânkhông khóc, để bản thân không biểu lộ chút yếu ớt nao trước mặt người khác.

Sự kiên cường của cô, anh hiểu rõ hơn bất kì ai.

,Anh biết em đang trách anh, vì anh ma đứa bé không còn nữa, lòngem bị tổn thương vì anh, vết thương của em chồng chất' Anh nhẹ nhànghầm thì, nhìn chăm chú cô gai đang ngủ say.

,Em đã nói, tình yêu của em cũng sẽ có lúc mệt mỏi, giờ em đang mệtmỏi sao? Mệt mỏi đến không muốn yêu anh nữa sao?' Anh cười, conngươi đen dụi dăng trằm bóng.

,Không sao, không yêu cũng được, không sao đau, em hãy thu lại tìnhyêu của em đi!' Anh hiểu rõ ma, không sao, không yêu anh cũng khôngsao.

Từ nay về sau, để anh yêu cô vậy!

Anh yêu cô, cuối cùng anh cũng thừa nhận, là anh yêu cô, yêu cô từ rấtlâu rất lâu rồi.

Cô nói, cô yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, mà anh, lại trằm thật sâutrong cái nhìn chăm chú của cô, biết cô không hề nhìn anh, anh mới căngthẳng, mới hiểu cô quan trọng với anh đến thế nào.

Chỉ là, anh lại ngoan cố kháng cự, kiêu ngạo không chịu thừa nhận,lòng tự trọng của anh như con dao hai lưỡi, khiến cả hai người đều bịthương.

Mà cô, còn tổn thương sau hơn anh nhiều.

Vết thương trong tim, la anh cắt, vết thương trên người, la anh để lại,yêu anh, khiến cô phải trả giá thật nhiều.

Tề Thiên Kiêu không khỏi đau lòng, anh nhắm mắt lại, mặt tiến sát vàongực cô, nghe tiếng tim đập vững vàng của cô, anh nhẹ nhàng nói ,BốiNhã, anh chờ em.'

Chờ em, nguyện ý yêu anh lần nữa.

Ai ngờ, ba ngày sau, khi Tề Thiên Kiều từ công ty đến bệnh viện, phòng bệnh của An Bối Nhã đã không còn thấy bóng dáng cô.

Anh kinh ngạc, vội vàng hỏi y tá.

Y tá lại nói người bệnh đã xuất viện từ buổi sáng, anh hỏi là ai thực hiện, y tá nói đó là một lão tiên sinh mặc âu phục mau đen có đeo nơ.

Là Cole!

Tề Thiên Kiều lập tức hướng về nhà.

,Cole đâu?' Anh hỏi người hầu.

Ai ngờ người hầu lại lắc đầu với Tề, mặt anh nhăn lại, quyết định tìm cha.

Nhất định là cha dặn dò, bằng không Cole sẽ không thực hiện thủ tục xuất viện.

,Cha.' Anh đi vào nhà kính, đã thấy cha và mẹ đang ngồi uống trà, anh hơi sững sờ, nhưng cũng không dò hỏi.

,Bối Nhã đâu?' Anh chỉ muốn biết hiện tại cô đang ở nơi nào.

,Hỏi làm gì? Trước kia không phải con không thèm để ý người ta sao? Bây giờ hấp tấp gì chứ?' Uống trà Long Tỉnh thượng hạng, Tề Duy Đức liếc con trai một cái.

Tề Thiên không muốn cùng ông nói lời vô nghĩa, ,Cha, Bối Nhã đâu?'

,Không biết.' Chắc! Hỏi người khác còn có thái độ này.

,Cha!'

,Cha cai gì! Kêu ba!' Tề Duy Đức không tò mò nói: ,Nếu con gọi ba, tasẽ cân nhắc xem có muốn nói cho con biết hay không.'

Tề Thiên Kiều cắn răng, hạ do dự xuống, lần này cứng nhắc mở miệng, ,Ba, Bối Nhã đang ở nơi nào?'

Nghe con trai rút cuộc gọi ba, Tề Duy Đức vừa lòng gật đầu, nhìn sắc mặt căng thẳng của con trai, quyết định không chỉnh nó nữa.

,Ở New York.' Thấy con trai xoay người định đi, ông mở miệng gọi anh lại, ,Từ từ, đây là thứ Bối Nhã muốn ba giao cho con'

Ông cầm lấy một phong thư trên bàn.

Tề Thiên Kiều lập tức cầm bức thư, đưa tay mở ra.

Nhìn đến nội dung trong thư, anh mím chặt môi, khuôn mặt đẹp để âm thầm bất định.

,Sao? Bối Nhã viết gì?' Tề Duy Đức và Carleen liếc nhau một cái, sắc mặt con trai khiến họ vô cùng hiếu kỳ.

Tề Thiên Kiều không nói một lời, cất kỹ thư, xoay người rời khỏi nhà kính.

Anh trở về phòng, đi đến gian phòng của cô.

Trong phòng vẫn bải trí như cũ, chỉ là chủ nhân đã không còn.

Anh nhắm mắt lại, bên môi gợi lên một nét cười khổ.

Anh nên biết, người phụ nữ kia làm sẽ dễ dàng tha thứ cho anh sao?

Anh mở bức thư trên tay mình ra, nhìn nội dung bên trong, vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ.

Bức thư chỉ có ba chữ ——

Đừng tìm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương Thứ Mười

Nè! Em vẫn muốn nói với anh, đây là bí mật trong lòng em ---- Tề Thiên Kiều,

em yêu anh.

Tề Thiên Kiều tuân thủ lời cô, không đi tìm cô, chỉ yên lặng để người khác điều tra tin tức của cô.

Anh biết cô chuyển tới bệnh viện ở New York, ý chí nghị lực của cô cứng cỏi, quả nhiên không đến một năm, qua trình hồi phục chức năng của cô cũng hoàn thành.

Sau đó, cô đến chi nhánh công ty ở New York, mỗi bộ phận làm việc bathang, cô dùng năng lực của bản thân để đồng nghiệp thừa nhận cô, sau khi cô tới đó, lượng buôn bán hàng năm của chi nhánh công ty tăng cao.

Hiện tại, cô là giám đốc điều hành của chi nhánh công ty, mặc dù mới hai mươi lăm tuổi, nhưng khôn khéo giỏi giang, quản lý công ty vô cùng tốt.

Ngay cả tạp chí thương mại cũng phỏng vấn cô, dù sao tuổi trẻ như vậy, một cô gái phương đông làm giám đốc điều hành cũng hiếm thấy.

Duyên phận với nam giới của cô cũng tốt lắm ---- anh không ngại cái này, cô bây giờ, tự tin xinh đẹp, chói mắt như anh mặt trời, đẹp đến kinh người.

Tề Thiên Kiều nhìn tấm ảnh trên tay.

Cách mỗi tháng, ảnh chụp của cô sẽ được gửi đến tay anh, mỗi góc độ đều là ảnh chụp lên, anh chỉ có thể nhờ vào những thứ như vậy nhìn cô.

Trong ảnh chụp, cô từ xe bước ra, một người đàn ông giữ chặt tay cô, cô hơi ngạc nhiên, quay đầu, nụ hôn của người đàn ông đúng lúc dừng trên môi cô.

Anh nhận ra tên kia ---- Jess, tên nhóc nhà Brown.

Gần đây cô thường đi chung với Jess, ngay cả báo chí tạp chí cũng đưa tin về chuyện xấu của hai người, khiến anh vừa nhìn liền thấy chướng mắt.

So với sự đào hoa rực rỡ của cô, năm năm nay anh trai lại không chút may mắn, việc hủy bỏ đính hôn với Lina tuy rằng gây chấn động lớn một chút, nhưng anh không trả lời bất cứ điều gì, dần dà, mọi chuyện cũng phai nhạt đi.

Anh tập trung vào sự nghiệp, coi như không thấy những cô gái yêu thương nhớ nhung mình, năm năm qua, ngay cả một chuyện phong nhĩ anh cũng không có.

Ma cô, ngược lại rất sung sướng ha!

Tề Thiên Kiều nhếch môi, dứt khoát muốn xé vụn bức ảnh trong tay, muốn bắt sống tên nhóc nhà Brown rồi làm thịt.

"Đang thương chưa kia! Lại nhìn ảnh chụp rồi!" Tề Duy Đức vào thư phòng, ông ngâm tẩu thuốc, ung da ung dung.

Tề Thiên Kiều không muốn để ý đến ông. Từ sau khi An Bối Nhã rời đi, mỗi khi nắm được cơ hội, ông sẽ cười nhạo con trai mình.

Nhìn đứa con sắc mặt khó coi, trong lòng Tề Duy Đức hừ lạnh.

Đang đòi, lúc người ta ở thì không biết trân trọng! Bây giờ người ta chẳng cần rồi! Hối hận sâu sắc? Không còn kịp nữa!

Tề Duy Đức nhà khờ, con trai không để ý tới ông, ông cũng chẳng hề gì, tự mình ngồi vào ghế, vô cùng dương dương tự đắc mà lảm bả lảm bảm, "Nghe nói gần đây tình cảm giữa Bối Nhã và con trai nhà Brown tốt lắm, thực sự không tồi, ba cũng thích tiểu tử nhà Brown kia, ít nhất so với tên vô lại nhà ta thì tốt nhiều!"

Ông liếc con trai một cái, gõ gõ tẩu thuốc, "Dù con có làm thế nào đi chăng nữa mọi chuyện cũng không thay đổi đâu, Bối Nhã người ta sớm muộn gì cũng là của nhà Brown thôi!"

"Ông xã, ông đã khỏe lắm rồi đấy!" Carleen ở cửa chợt nghe lời nói như xát muối của chồng, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, tiến vào nói giúp con.

Năm năm nay tình cảm giữa bà và chồng ngày càng tốt, bà hạ điều độ xuống, chủ động giải thích với chồng, mà chồng cũng bắt đầu lại với bà.

Lúc này bà mới biết trước đây của Bối Nhã nói đúng, ba chưa từng trả giá hay cố gắng gì cho cuộc hôn nhân này, bà chỉ biết kiêu ngạo mà cố giữ thể diện, mãi đến lúc bỏ kiêu ngạo xuống, bà mới biết bà sẽ nhận được nhiều hơn.

Ba cũng cố gắng xây đắp tình cảm với con, đã không còn như trước, lạnh nhạt như băng, không chút yêu mến.

Đương nhiên, nếu Bối Nhã ở đây thì càng tốt hơn.

"Thế nào? Anh đâu có nói sai." Tề Duy Đức hừ lạnh, "Đúng rồi, vừa nãy gọi điện tới vậy?"

Carleen liếc về phía con, "La nha Brown."

Bà thấy lông mày con trai khẽ động.

"Nhà Brown? Gọi tới làm gì?" Tề Duy Đức hỏi, thấy con trai cau mày, ông liền vui mừng trong lòng.

Carleen lại do dự, "Thì..." Bà lại nhìn con, "Bọn họ gọi tới, muốn để Bối Nhã và con trai họ đính hôn trước."

Tay Tề Thiên Kiều chậm rãi siết chặt, bức ảnh bị anh vo thành một nắm.

"Đính hôn?" Tề Duy Đức kinh ngạc hoảng hốt, "Nhanh vậy sao? Em đã gọi điện hỏi Bối Nhã chưa? Ý nó thế nào?"

"Rồi! Em đương nhiên gọi rồi, Bối Nhã nói, nó không có ý kiến..."

Rầm!

Tề Thiên Kiều trong nháy mắt đứng bật dậy, ghé dựa dưới than vì động tác đột ngột của anh mà ngã ra sau, anh không nói một câu, rời khỏi thư phòng.

Con trai đi rồi, Tề Duy Đức liền vui vẻ cười to.

"Anh nha!" Carleen không vui nhìn chồng, nhưng cũng không nhịn được mà khẽ cười, "Đùa giỡn con như vậy có được không?"

"Có gì không được!" Tề Duy Đức hừ một tiếng, hoàn toàn nản với con trai, "Bằng không để nó tiếp tục nhìn ảnh chụp năm năm nữa à?"

Thật vô dụng, Bối Nhã bảo nó đừng đi tìm liền thực sự không đi tìm, thế mà la đàn ông a?

"Nó có thể chờ, lão gia nay cũng không thể chờ." Ông vẫn còn muốn bế cháu mà!

Đay la, Tề Duy Đức giống như nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười rộ lên.

"Sao thế?" Trang cười của chồng khiến Carleen cảm thấy ừ ừ cạc cạc.

"Carleen nay, anh nghĩ trước đây Bối Nhã đã nói một câu với anh."

"Nói gì cơ?"

Tề Duy Đức cười ha ha, nháy mắt mấy cái với vợ, "Con bé nói, nó sợ là đến lúc đó đứa con ngu ngốc nhà ta sẽ khóc lóc cầu xin nó trở về."

"Cam ơn đã đưa em về" An Bối Nhã quay đầu mỉm cười với Jess. mở cửa chuẩn bị xuống xe.

"Bối Nhã." Jess giữ chặt tay cô, thâm tình nhìn cô, "Ngày mai là cuối tuần, có muốn ra ngoài chơi không, anh tới đón em?"

"Jess." An Bối Nhã hơi nhúm mày, cô đã thẳng thắn nói chuyện với Jess rồi, bọn họ có thể làm bạn, chỉ có thể làm bạn, không có cái khác.

Thế nhưng Jess vẫn không buông tha, mặc kệ cô nói mấy lần, vẫn kiên trì theo đuổi cô.

"Bối Nhã, đừng từ chối anh được không?" Jess nắm chặt tay cô, "Anh biết trong lòng em có người khác, nhưng anh không quan tâm, anh có tự tin, có thể khiến em quên hẳn đi."

Quên đi?

Nếu thật sự có thể dễ dàng như vậy, cô sẽ không sống đến hai đời, trong lòng lại chỉ có một người đàn ông.

An Bối Nhã rút tay ra, mỉm cười với Jess, biết mình nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô xuống xe, hướng về phía Jess vẫy tay.

"Bái bai"

"Bối Nhã, anh sẽ không từ bỏ đâu." Jess kiên định nói với cô.

Cô không nói gì nữa, chỉ vẫy tay, sau đó đi vào căn hộ.

Đi đến trước thang máy, cô rút thẻ chip ra quẹt một cái, cửa thang máy mở ra, cô bước vào.

Khu nhà này bố trí thang máy cho từng nhà, từng thang máy sẽ chỉ đến được tầng lầu của mình, mỗi căn hộ có một thẻ chip riêng, ngoại trừ bản thân,

không ai có thể đi vào phòng ốc của mình.

Hơn nữa có bảo vệ trông coi hai mươi bốn giờ, môi trường xung quanh thanh tịnh và tươi đẹp, tuy bằng giá cao, nhưng vừa rao bán đã bị tranh hết sạch.

Cửa thang máy mở ra, đập vào mắt chính là không gian rộng lớn, cửa thang máy, cũng là cửa phòng ờ.

An Bối Nhã nhướng mày, không ra khỏi thang máy.

Nghe tiếng mở cửa, người đàn ông đứng trước cửa sổ xoay người, hai người yên lặng nhìn nhau, không nói một câu.

Một lát sau, An Bối Nhã tiến vào phòng, ném túi tắm lên sofa, ung dung bình thản nhìn anh.

"Sao anh lại đến?" Cô không hỏi anh vào bằng cách nào, căn hộ này là do Tề thị rao bán, mà tầng lầu cô ở này vốn thuộc về anh.

Thẻ chip có hai cái, một thẻ đã dùng, là cô cầm đi.

Tề Thiên Kiêu bình tĩnh nhìn cô -- tuy đã sớm nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô qua ảnh chụp, nhưng mà, cái đó vẫn không giống thực.

Cô đẹp hơn trong ảnh, vẫn là một mái tóc ngắn mong mỏng, mặc quần áo sáng màu, khuôn mặt biểu lộ nét tự tin, sự cao ngạo trong mắt vẫn không thay đổi, nét bất tuân khi nhìn anh vẫn thế.

Cô như vậy, khiến lòng anh rối loạn.

Anh không nói lời nào, An Bối Nhã chẳng lên tiếng, cô đi tới quầy bar, rót cho mình một ly rượu Rum, sau đó xoay người dựa vào quầy bar, vừa uống rượu vừa nhìn anh.

Cô còn tưởng anh muốn cả đời như một tên biến thái rình rập cô trong bóng tối, cầm tấm ảnh của cô, giống kẻ đang thương như si ngốc nhìn cô.

Năm năm không gặp, cô còn tưởng anh sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

Hồi lâu, Tề Thiên Kiêu rốt cục mở miệng, "Con trai nhà Brown đưa em về nhà?"

Anh đã thấy cô từ xe bước ra, anh chẳng lạ gì chiếc Porsche kia.

"Đứng vậy!" Lắc lắc chén rượu, An Bối Nhã gật đầu.

"Em thích hắn?"

An Bối Nhã chống nạnh, suy nghĩ một chút, sau đó nhếch môi, "Không ghét."

"Em yêu hắn?"

"Hừm... Anh thử nói xem?" Cô lại không đáp, cười hỏi lại.

"Em đồng ý đính hôn với hắn?"

Đính hôn? Có à? Sao cô không biết nhỉ?

An Bối Nhã nhìn anh, anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng.

Chẳng lẽ anh nghe tin cô và Jess đính hôn, cho nên mới đến New York?

Vậy nếu không có chuyện đính hôn, anh sẽ không tới sao?

"Ừm..." Cô rũ mắt uống rượu, không trả lời.

Nhưng cô không trả lời trong mắt Tề Thiên Kiêu cũng giống như ngầm thừa nhận, lửa giận luôn kiềm nén rốt cuộc thiêu đốt hoàn toàn.

Anh đi về phía cô, thô bạo ôm cô.

"A!" Chén rượu trên tay rơi xuống, làm bắn tóe lông tơ màu trắng trên sàn, cô mất hứng nhứ mày, "Tề Thiên Kiêu!"

Tắm thơm này cô vất vả lắm mới tìm được, cô rất thích mà!

Tề Thiên Kiêu dùng sức giữ chế trụ người cô, con mắt giận dữ nhìn thẳng cô, "Anh không cho phép, không có sự cho phép của anh, em không thể lấy ai hết!"

"Anh là ai hả?" An Bối Nhã trừng anh, không phép tắc nói: "Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Anh là gì của tôi chứ? Ngài Tề!"

"Anh..."

An Bối Nhã đẩy anh ra, nâng cằm, cao ngạo nhìn anh, "Anh sao nào? Giống như tên lưu manh vào nhà người ta, nói mấy lời chả ra đầu vào đầu, quái gở, Tề tiên sinh, không phải anh rất khinh thường tôi sao? Không phải anh bảo tôi đừng yêu anh sao? Không phải anh bảo tôi là loại con gái thấp hèn đáng tới tận cửa sao?"

Cô lấy lời nói của anh từng cái từng cái trả lại cho anh.

Tề Thiên Kiều không còn lời nào để nói, chỉ có thể lặng im.

"Tại sao không nói gì? Anh cam đoan à!" An Bối Nhã lại đắc lý bất nhĩ nhân.*

* (Tục ngữ ý chỉ việc trong tranh chấp chỉ cần có lý lẽ sẽ không nhường bộ.)

"Rất xin lỗi." Anh đột nhiên mở miệng nói câu xin lỗi, con người đen nhìn cô thật sau, thanh âm hơi khan, "Bối Nhã, rất xin lỗi."

An Bối Nhã lại không tiếp nhận, cô cười lạnh với anh.

"Đừng nói rất xin lỗi với tôi, anh cho là nói xin lỗi sẽ có ích gì sao? Anh cho là nói xin lỗi có thể bù đắp tất cả sao? Anh cho là nói xin lỗi, có thể giảm bớt thương tổn của tôi sao? Anh cho là nói xin lỗi, đứa bé của tôi sẽ trở về sao?"

"Bối Nhã..."

"Đừng gọi tôi." An Bối Nhã lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, "Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Cô xoay người đưa lưng về phía anh.

Tề Thiên Kiều không bỏ đi, anh dang tay ôm lấy cô.

"Tề Thiên Kiều!" Cô giãy dụa, lại không đẩy được tay anh ra, cô tức giận tới mức dùng chân đá anh, cắn anh, lại chỉ nhận được cái ôm càng dùng sức của anh.

"Thực xin lỗi, Bối Nhã, thực xin lỗi..." Anh không ngừng nói bên tai cô.

Cô không ngừng, chỉ là không ngừng giãy dụa, đá anh đánh anh cắn anh, cánh tay anh toàn là vết cắn do cô để lại, thâm tím rớm máu.

Ma anh, còn đang xin lỗi bên tai cô.

Cô chậm rãi dùng động tác, vừa mới kích động nên ngực cô phập phồng không ngừng, thở dốc không thôi.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Tiếng thầm thì bên tai làm cô nhắm mắt lại, cắn cắn môi, cô xoay người, mở miệng cắn môi anh.

Môi mòng bị cô cắn đến chảy máu, Tề Thiên Kiều vẫn không phản kháng, chỉ trầm tĩnh nhìn cô, giống như một cậu bé phạm lỗi, muốn xin cô tha thứ.

Cô không nhìn anh, cúi đầu hướng gáy anh dùng sức cắn một cái.

Anh ôm cô, mặc cho cô cắn, ham răng cắn vào thịt, mặt anh không đổi sắc, cho dù cô cắn thật sự rất tàn nhẫn, hoàn toàn không nề nang gì.

Rất lâu sau đó, An Bối Nhã mới buông ra.

Cổ anh sớm bị cô cắn đến chảy máu, dấu răng lõm vào thật sâu.

"Tôi không cần anh nói xin lỗi." Khuôn mặt cười oán hận, cô cúi đầu nói.

"Ừm!" Anh đáp nhẹ.

"Vì sao bây giờ mới tới tìm tôi?"

"Em bảo anh đừng tìm anh." Giọng anh ảm chứa chút uất ức. Cô bảo anh đừng tìm cô, anh đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Lời anh nói lại rước lấy một nhát cắn của cô.

"Anh lại nghe lời như vậy từ bao giờ thế?" Bảo anh đừng tìm anh liền thực sự không tìm, trước kia cô bảo anh yêu cô, sao anh lại không yêu cô nhỉ!

"Thực xin lỗi..." Nhận lỗi lại rước lấy nhát cắn tức giận của cô.

"Cũng bảo anh đừng giải thích mà!" Không phải nghe lời sao? Bây giờ lại không nghe lời rồi.

Tề Thiên Kiều há mồm, lại yên lặng đem những lời muốn nói nuốt vào, anh biết cô căm ghét với anh, không sao, anh để cô ầm ỉ.

Chỉ cần cô chịu để ý đến anh, anh tùy cho cô cần.

"Không phải lỗi của anh." Một lát sau, An Bối Nhã rầu rĩ nói.

"Ừm!" Anh biết cô chỉ chuyện đùa bé, ánh mắt hiện lên ý dịu dàng.

Cô gái này, từ trước đến nay sẽ không sẵn sàng đổ lỗi cho anh.

"Năm năm, anh có nhớ tôi không?"

"Có!" Rất nhớ rất nhớ.

"Có làm chuyện xấu không?"

"Không có." Năm năm nay một nửa phụ nữ anh cũng không dính.

"Trong nhà ồn không?"

"Có!" Anh chung sống với ba mẹ không tồi, tuy rằng ông cụ bất cứ lúc nào có cơ hội cũng lạnh lùng trao phúng, nhưng ông cũng lớn tuổi rồi, anh không so đo với ông.

"Anh chỉ biết có thôi à?" Cô không hai lòng đả kích anh.

Anh nở nụ cười, "Bối Nhã, gả cho anh nhé?"

Cô ôm cổ anh, không nói lời nao, mà anh cũng không vội, liền ôm cô, lặng lẽ chờ đợi.

Rất lâu sau, cô mới cúi đầu nói bên tai anh "Được."

Rồi ôm chặt anh -- hoàng tử của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vĩ Thanh - Khúc Nhạc Cuối Cùng

Hoàng tử tự cao tự đại kia sống tại tòa lâu đài của mình, xung quanh là

quốc vương ngoan cố, hoàng hậu kiều ngạo, còn có công cả chúa xinh đẹp.

Mà cô, là một phù thủy xấu xa luôn dõi theo hoàng tử.

Cô yêu hoàng tử -- tuy rằng hoàng tử kia cá tính tệ, miệng lưỡi cay nghiệt, hơn nữa chỉ biết trưng ra khuôn mặt như tảng băng.

Nhưng cô biết, hoàng tử rất đơn độc, cô luôn nhìn anh, cô hiểu sự côquạnh của anh.

Cô muốn anh sẽ không cô đơn nữa, cô muốn anh thuộc về cô.

Để có được anh, cô không tiếc gì hết.

Cô quyến rũ anh, dùng hết sức có thể mà quyến rũ anh. Cô khiến hoàng tử hứng thú, nhìn bộ dạng đã thích rồi còn giả bộ của hoàng tử, cô cười trộm sau lưng.

Cô giăng một cái lưới, anh là con mồi trong lưới của cô.

Cô muốn anh chú ý, muốn cho anh biết, không phải cô chỉ có anh. Cô như gần như xa, khiến anh không thể nắm bắt được cô.

Cô ôm vương tử, cố ý để cửa hé mở, để hoàng hậu cao ngạo thấy.

Cô không chịu nổi vương tử trốn tránh trong lớp vỏ của bản thân, tòalau đai yên lặng như như day cung kéo căng, cô tự động chặt đứt dây cung.

Cô muốn dồn ép anh, cô muốn anh không thể trốn tránh, cô muốn anh nghiêm túc nhìn cô –

Dù cho, phù thủy xấu xa cũng bị thương.

Liếm miệng vết thương, cô chờ đợi –

Chờ đợi, hoàng tử gõ cánh cửa nơi cô, chờ đợi, hoàng tử tự mình tìm đến, chờ đợi, tự anh lọt lưới.

Mà cô, buộc chặt dây, nhìn con mồi cuối cùng cũng bắt được -- không thả.

Tề Thiên Kiều lặng lẽ nhìn nhật kí trên tay, sắc mặt bình thản.

"Anh đang xem gì thế?"

An Bối Nhã đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, như rồng mây nhìn anh.

Tề Thiên Kiều ngẩng đầu---- cô mặc ao cưới màu trắng, lộ ra bả vai mảnh khảnh, dưới làn váy trắng ngần bông bênh, la đôi chân xinh đẹp khiến đàn ông dừng bước.

Hôm nay là ngày bọn họ kết hôn.

Tề Thiên Kiều buông nhật kí. Bản nhật kí này đột nhiên xuất hiện trên bàn anh, anh biết, là cô để đó, cô muốn cho anh biết, cô đã làm gì.

Sau đó, xem phản ứng của anh.

"Không có gì." Anh đi về phía cô, ôm cô đầu của anh, nhìn ánh mắt bừng bình của cô, anh cười, từ từ cúi đầu.

"Nay! Cùng ới, anh đã nói anh yêu em chưa nhỉ?"

"Chưa." Hôm nay chưa mà.

"Đúng thế à?" Anh nói nhỏ, hôn lên cánh môi mềm mại, "Anh yêu em, phù thủy hư hỏng của anh."

Hoàng tử không thuộc về công chúa, mà thuộc về cô -- phù thủy của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Một Bí Mật Khác

Tề Thiên Kiều mở cửa phòng, trời vừa hừng sáng, những tia nắng mai

chiếu vào từ cửa sổ sát đất, yên lặng khúc xạ từng mảng sáng tối trên sàn. Lọt vào tầm mắt tường niêm -- giường đôi sạch sẽ gọn gàng, bàn trang điểm thanh nhã, tủ quần áo màu trắng, giá sách ngăn nắp, bên giá sách là bàn sách làm bằng gỗ thô, bên trên đặt một chiếc laptop, ống đựng bút, mấy quyển sách rất dày, một ít đồ vật nhỏ, còn có một khung ảnh.

Phòng thật sạch sẽ, có thể thấy luôn được quét tước đúng hạn, chỉ là khiến người ta có cảm giác trống rỗng, giống như không có người ở.

Bởi vì chủ nhân của gian phòng, đã ra đi tam năm rồi.

Anh đi vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến trước bàn học, cúi đầu nhìn khung ảnh trên bàn.

Cô gái trên khung ảnh nhìn thẳng vào anh, tóc ngắn mỏng manh, khuôn mặt thanh tú như cười như không, bên má phải có một lúm đồng tiền nho nhỏ, ánh mắt sáng ngời vì tươi cười mà cong cong.

Anh cũng nở một nụ cười, đưa tay đặt những đóa hoa bạch hợp trắng còn đọng sương trước khung ảnh, nghe nói, đây là loại hoa cô thích nhất.

"Nè! Cái này anh mới hái ở hoa viên đấy, có thích không?"

Anh cười hỏi, lấy nụ cười của cô gái trong khung ảnh làm câu trả lời, trong mắt anh là dịu dàng không chút giấu diếm, còn có nét nhớ nhung nhàn nhạt.

Ngồi vào ghế, anh mở ngăn kéo, lôi từ trong ngăn mặt ra một quyển nhật kí thật dày, ngoại bì đã có chút cũ kỹ, trang giấy cũng ố vàng, có thể thấy được đã bị lật xem rất nhiều lần, nhưng được giữ gìn rất tốt.

Bản nhật kí này, là khi anh sắp xếp di vật của cô, không chú ý mà phát hiện.

Anh vuốt nhật kí, nghĩ tới chủ nhân của nó.

Hôm nay, là ngày giỗ của cô.

Người kia, lại đi như vậy, dùng phương thức ngoài ý muốn như thế, thật.

Anh chưa từng nghĩ rằng cô sẽ ra đi như thế, anh nghĩ rằng, họ sẽ đối chọi gay gắt cả đời, tuy rằng, anh luôn nói với cô, hy vọng cô biến mất vĩnh viễn.

Nhưng không nghĩ tới cô thực sự tan biến, ngay trước hôn lễ của anh không bao lâu.

May bay rơi, tìm không thấy chút hài cốt, vào lễ tang, chỉ có thể dùng quần áo của cô khi còn sống thay thế.

Ngày hạ táng cô, bầu trời u tối, mưa phùn rơi xuống, anh đứng trong đám người, nhìn cha đau đớn, nhìn bạn tốt khổ sở, còn có bạn bè cô, cấp dưới của cô, tất cả đều thương cảm vì sự ra đi của cô, chỉ có anh, nửa giọt nước mắt cũng không chảy.

Khi đó, anh vẫn không tin, cô cứ ra đi như vậy.

Người phụ nữ kia, anh nghĩ bất cứ chuyện gì cũng không thể đã kích cô, không thể khiến cô biến mất trước mặt anh, nhưng anh không nghĩ tới... Cô lại lấy phương thức đột ngột thế, rời khỏi mọi người.

Khi anh biết được tin cô rơi may bay, trong lòng anh chẳng có chút vui mừng, ngoại trừ khiếp sợ, trong lòng còn có loại cảm giác không nói nên lời.

Kỳ thật, anh vẫn hiểu cô vô tội —— kể cả là sự bất hòa giữa cha và mẹ, hay cha vẫn luôn đối xử lạnh lùng nghiêm khắc với anh.

Nhưng anh lại trút hết hận thù lên người cô, ích kỉ mà vui vẻ, đối đãi với cô, chưa từng có chút hòa nhã nào.

Biết cô ra đi, anh mới giật mình tỉnh ngộ, anh thật hà khắc với cô.

Chỉ là, cũng muộn rồi.

Cụp mắt xuống, anh mở nhật kí ra, lật từng tờ từng tờ, cẩn thận nhìn mỗi câu mỗi chữ bên trong —— cho dù anh đã sớm ghi tạc trong đầu, không cần nhìn, cũng có thể thuộc lòng tuôn ra.

Nhật kí không viết hàng ngày, có lúc thậm chí mấy tháng mới viết một trang, vô cùng tùy hứng, tựa như chủ nhân của nó vậy.

Cuối cùng, ánh mắt anh, dừng ở dòng chữ cuối cùng của nhật kí ——

Tê Thiên Kiều, em yêu anh.

Anh nhớ rõ, trước kia khi anh nhìn thấy câu này, trong lòng rung động.

Anh chưa hề nghĩ rằng, cô sẽ yêu thương anh, dù sao anh chưa đối tốt với cô bao giờ, khi hai người chạm mặt, luôn khắc khẩu, chưa từng hảo hảo ngồi xuống trò chuyện với nhau.

Anh nghĩ cũng như thái độ căm hận của anh với cô, cô nhất định cũng ghét anh, bởi cô luôn dùng thái độ cao ngạo đối diện với anh, mỗi khi hai người gặp nhau, cô cũng sẽ không lép vế, thái độ thậm chí còn kiêu căng hơn cả anh, nhanh mồm nhanh miệng, khiến anh mỗi lần đều tức giận đến nghiến răng.

Thật là kì quái, rõ ràng đã tam năm rồi, nhưng anh vẫn nhớ rành rành bộ dạng ngang ngược của cô, khi đối mặt với anh, cô luôn vênh cái cằm nhỏ, không phục mà giằng co cùng anh.

Bây giờ ngẫm lại, cô như vậy, thật đáng yêu.

Anh nhìn cô đang mỉm cười trong ảnh, từ từ vươn tay, đầu ngón tay mơn trớn nụ cười kia, mơn trớn ánh mắt nhìn anh chăm chú kia, thật lâu, thật lâu...

Thật ra, anh cũng không ghét cô như vậy, anh nhớ rõ bộ dáng tự tin của cô, đối mặt với bất cứ chuyện gì, cô luôn mỉm cười ung dung, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy người nào chói mắt như cô.

Tuy rằng miệng luôn nói ghét cô, nhưng kỳ thật trong lòng anh lại trân trọng cô, chính là anh khi đó, chưa bao giờ thừa nhận điều này.

Nếu, lúc trước anh có thể bỏ xuống thành kiến trong lòng. Kết cục có giống như vậy không?

Cho dù không phải người yêu, anh và cô cũng có thể trở thành bạn tốt, anh em tốt, mà không giống như bây giờ, trong lòng lại có chút tiếc nuối.

Nhìn nụ cười của cô, ánh mắt anh không khỏi mịt mờ, cho đến khi giọng nói mềm mại ở cửa vang lên ----

"Daddy"

Một cô nhóc dụi dụi mắt, mặc áo ngủ hồng nhạt, ôm thỏ nhưng bảo bối, cắn ngón tay, đứng ở cửa nhìn anh.

"Nè! Cục cưng, sao con dậy sớm vậy?" Nhìn bé gái năm tuổi, Tề ThiênKiều đứng dậy, đi tới cửa ôm lấy bé.

Cô bé có mái tóc đen, mắt đen, ngũ quan do mau lị nên khá sau, xinh đẹp như búp bê, bé cười dễ thương với daddy yêu quý nhất, mà lúm đồng tiền bên phải mờ mờ hiện lên, phong vận tươi cười lại có vài phần tương tự với cô gái trong ảnh.

Nhìn nụ cười của cô bé, thần sắc Tề Thiên Kiều không khỏi hoảng hốt.

Anh còn nhớ khi bé con mở to mắt cười, ề a cười với anh, nhìn nụ cười của con gái, anh bất ngờ sững sờ —— quá giống.

Ngay cả cha cũng kinh ngạc, sầu não mà hốc mắt đỏ lên, mà mẹ cũng kích động cầm tay cha —— sau khi cô ra đi, mẹ như cũng thông suốt gì đó. Chủ động hòa hảo với cha, cảm tình hai người dần phục hồi, quan hệ giữa anh và cha cũng không căng thẳng như qua khứ nữa, hiện giờ thậm chí còn có thể bình thân nói với nhau mấy câu.

Nếu cô còn ở đây, nhìn thấy tình cảnh này, hẳn là sẽ rất vui mừng đi!

"Daddy" Thấy daddy ngẩn người, bé gái mắt hứng kéo tay Tề ThiênKiều, muốn daddy để ý tới bé.

"Daddy, Bối Nhã đói bụng." Bé ôm lấy chú thỏ bảo bối trong ngực, một đôi mắt đen xinh đẹp nhìn daddy, "Tiểu thỏ thỏ cũng đói bụng."

Tề Thiên Kiều hoàn hồn, cười yêu thương với bé con, "Bối Nhã đói bụng à? Daddy pha sữa cho Bối Nhã uống được không?"

Bối Nhã, là khi bé con sinh ra, anh vì cô đặt tên, là hồi ức, cũng là một kỉ niệm. Anh hi vọng bé gái cục cưng của mình có thể giống cô —— thông minh tự tin, chói mắt như anh mặt trời.

Khi cha nghe anh gọi tên, cũng vỗ vỗ vai anh, sau đó dứt khoát gọi bé, "Bối Nhã, Tiểu Bối Nhã, con cũng biết tên con giống tên cô của con, con lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp, vĩ đại như cô con vậy"

Nghe lời nói của cha, anh và vợ đứng bên cạnh nhìn nhau mỉm cười. "Dạ." Tiểu Bối Nhã gật đầu vui vẻ mà cười híp mắt, lúm đồng tiền bên má phải ngọt ngào.

Tề Thiên Kiều cũng cười, ôm cô bé, anh xoay người, cầm tay nắm cửa, ánh mặt trời chiếu lên khung ảnh, anh không nhìn thấy nụ cười của cô. Nhưng mà...

Cúi đầu, anh nhìn nụ cười của bé gái.

"Daddy?" Tiểu Bối Nhã chớp mắt, kéo tay áo anh, "Nhanh lên thôi! Bối Nhã đói!"

"Được." Anh đóng cửa lại, bồng bé con thân yêu nhất đi về phía phòng bếp.

Trong phòng, làn gió hiu hiu thổi, rèm cửa tung bay, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, hoa bách hợp trên bàn sách tỏa ra mùi hương thoang thoảng trong gió.

Mà cô gái trong ảnh cười nhẹ, phảng phất như mang theo hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.